

İKİ KADIN, ÇOK HAYAT

ROMAN

ARKA KAPAK

İnsanlar hayatlarının sadece kendilerine ait olduğunu zannederek ne kadar da yanılıyorlardı aslında.

Kelebek etkisiyle nice hayatlara dokunma şansına sahip olduklarını nasıl da inkar edebiliyorlardı.

Bu ne büyük bir farkındalıksızlıktır ki, kimi zaman içten kopan kimi zaman dıştan fısıldayan bencilliğin sesine kolayca teslim oluyorlardı.

Asla yalnız olmadığını, iradeli bir varlık olan insan formuna ilahi bir amaç için devşirildiğini nasıl olup da anlayamıyorlardı.

Ve nasıl olup da iyiliği yalnız kendilerine, kötülüğü herkese layık buluyorlardı.

Evrenin gözü kulağı olduğunu, iyi ve kötü eylemlerin gök kubbede yankı bulduğunu nasıl olup da akıl edemiyorlardı.

Ve aynı insanlar şeytanla savaşmak yerine kör sağır ve dilsiz numarası yapmayı nasıl maharet sayabiliyorlardı.

Dindar olmaya gerek yoktu ilk adımda, insan olmaya gerek vardı. İnsan olmak dinin sahibini sorgulatacaktı nasılsa. Ve mutlu olmak, insan olmayı başaranların ödülü olacaktı.

Milas günleri, huzur günleri...

Yaklaşan 2017 eğitim yılı sonuna dair yoğun zamanları okul binasında gençlerle birlikte yaşamak Zeynep oğretmenin yorgunluğunu alıyorsa da, eve gelmenin tadı bir başkaydı. Koşmayı andıran yürüyüşle rampayı çıkarken aldığı her nefeste huzuru da içine çekiyor gibiydi.

Zeynep için hayatın anlamı, sadece yararlı olmaktan ibaret bir zaman gezgini oyunuydu. Bu oyunu başka oynayanlar da var mıydı, bilemiyordu ama Eylül ablasının büyük bir zevkle kendisine eşlik ettiğini biliyordu. Hayatla kendi arasındaki en güçlü bağdı Eylül ablası. Matematiğe duyduğu sevginin geçmişten gelen kaynağı, oğrenme sevdasının gönül anahtarıydı. Bir daha dünyaya gelse yine matematik oğretmeni olmayı seçerdi Zeynep. Kuşku duymuyordu ama, bu dünya hayatında yine aynı rolü üstlenmeyi asla tercih etmezdi. Kimsesiz olmak, oyle ayak üstü arzu edilecek bir musubet değildi.

Eylül ablası sayesinde barışık yaşamayı oğrendiği hiç kimsesiz bir hayatı, yeniden onunla karşılaşacağı garanti edilse bile istemezdi. Yok, asla istemezdi. Bu dingin ruh haline erişene kadar ne acılar çekmişti. Koşmayı şiar edinmiş ocuk bedeni yorgunluğa meydan okurken, erken büyümüş ruhu çok, ama ne çok yorulmuştu.

şimdi kendini huzurlu, bir o kadar yararlı hissetmenin hafifliği ile koşar adım okul ve ev arası günlük yolunu katediyordu. Dakikalar içinde bahçe kapısından dimdik içeri giren Zeynep, hayata karşı dik durmayı da, yokluklara karşı sabırla katlanmayı da Eylül ablasından oğrenmişti. Ne güzel oğretmendi Eylül ablası. Ne büyük nimetti onunla acılı bir gününde karşılaşması...

Sayısını ezberlediği ama her seferinde saymaktan usanmadığı beş adet geniş taş basamağı zıplayarak çıkınca yol seviyesinden hayli yüksek yapılmış eski evin ahşap oymalı kapısını görebiliyordu. O anda iini ısıtan şey, dünyada hiç

kimsesizliğine rağmen sıcak bir evi olmasıydı belki de. Ya da, Eylül ablasının varlığına borçlu olduğu bu evi bizzat onunla paylaşmasıydı. Sadece onunla mı? Yavru iken kimsesiz bulup sahiplendikleri, şimdilerde genç erişkin olan kangal köpeği Bozok da aynı bahçenin sınırları içinde bu iki kadınla birlikte huzuru paylaşıyordu. Zeynep bahçe kapısında belirince koşarak karşılamaya gelen Bozok havlamasıyla genç hanımlar arasında bilgi akışını sağlarken, ritüele bağlanmış bu tekrarlar da insanın içini ısıtıyordu.

Emin değildi Zeynep. Hayatındaki hangi gerçeğin onu daha fazla yoğurup pişirdiğini ayırt edemiyordu. Anne baba sevgisinden mahrum çocukluğun kalabalıklar içindeki yalnızlığı mıydı ruhunu iyilikle mayalayan yoksa yurt hayatında biriktirdiği güzel dostluklar mı? Ya da İstanbul'da geçen üniversite yıllarında hiç kaybetmediği bir umutla aile fertlerini arayışındaki korkunç veya kahrolası yaşanmışlıklar mı karakterini perçinlemişti, bilemiyordu. Yoksa hayatındaki tek değerli, en değerli insanın, Eylül ablasının sihirli dokunuşları mı çağlayan suyun yatağında sakin akmasını sağlamıştı, onu da bilmiyordu. Karmaşık duygu sellerine maruz kalmanın çok ötesindeydi yaşadıkları. Hayatın inişli çıkışlı yollarında aşınıp törpülenmekten, sahildeki deniz taşları misali ufalanıp dağılmaktan yorgun düşen kalbini günbegün teselli ederken kendini dinlemeye hiç fırsat bulamamıştı.

Koşmuştu her gün bir sebepten. Bazen sadece koşmak için koşarken, sevdiği için koştuğu da olmuştu. Daha sekiz yaşına varmadan bu spora ilgisini fark eden çocuk yurdu müdürü Hasan babası destek olunca onun gözetiminde hayli mesafe kat etmişti. Ama nedense başkalarıyla yarışmayı gerektiren organizasyonlara katılmayı her yaşta reddetmişti.

Yarışmayı sevmiyordu Zeynep. Yarışı hayatın en başında kaybetmiş olması bu sporu sadece kendisi için yapmasının sebebi olmuştu. Kimseye kanıtlaması gereken bir üstünlüğü olmadığını biliyordu. Uzun bacaklarının diyetini koşarak öderken sadece kendisiyle yarışmış, hayatta kaçırdığı ne varsa yine

koşarak kafa tutmuştu. Bazen de aradığını bulmak, hedefine ulaşmak için zamanın içinde bir yerlerde alabildiğine koşmuştu. Umudunu kaybettiği zamanlar geçmişinden kaçıp uzaklaşmak için yine koşmuştu. Hayat tarzı edindiği koşmak içine işlemiş, yavaş gitmeyi unutturmuştu Zeynep'e. Ardında kekrimsi bir tat bırakan geçmişinin ona yetişip öne geçmesinden, eskiden olduğu gibi yolunu kesip önüne engeller çıkarmasından korkuyordu belki de.

Artık geriye bakmaya tek bir gerekçe bile kalmadığına inanarak zamandaki geleceği, yahut gelecekteki zamanı biçimlendirmeyi aklına yerleştirmişti Zeynep. Şahit olduğu eksikliğine inat güzel ahlaklı gençler yetiştirmek hedefi, öcü gibi korktukları matematik bilimini lise çağındaki gençlere sevdirmek tek eğlencesi olmuştu. Gençlerle kurduğu samimiyet öyle gerçektir ki dostlukla perçinlenmesi zaruret oluyordu. Hem zaten Zeynep için kimsesiz zamanlar çok gerilerde kalmıştı. Gerçek abladan farksız olduğunu umduğu, ama tadını bilmediği için emin olamadan kardeşlik bağı kurduğu Eylül ablası onun tek gerçek ailesiydi.

Mutluydu Zeynep. Birlikte devrim niteliğinde bir karar alıp, İstanbul'u kendi kara bahtına terk ederek Muğla'nın Milas ilçesindeki o şirin köye, Eylül ablasının dededen kalma evine yerleştikleri günden beridir hep mutluydu. Öğretmenlik hayatına ilçede devam ederken Eylül ablası da ilçedeki devlet hastanesinde çocuk doktorluğu branşında uzmanlık eğitimi alıyordu. Daha az şehir hayatı daha az sorun demekti ve ikisi de tamamen farklı sebeplerden daha az olanları tercih etmişlerdi. Kaçar gibi uzaklaştıkları İstanbul'u ise çok daha az özleyorlardı.

Yolda park etmiş arabasını görünce Eylül ablasının erken geldiğini düşünmüştü Zeynep. Bu yüzden bahçe katındaki kendi evine girmek yerine büyük kapıya yönelmişti. Oldukça bakımlı ve hanım eli değdiği belli olan yan bahçeden bakılınca üç katlı görünen evin gösterişli kapısına bir kat merdivenle çıkılıyordu. Eğimli arazinin yapısına uygun inşa edilmiş bu eski ama eskidikçe güzelleşmiş evi ikisi de çok seviyordu. Eylül'ün

annesiyile babası hayatta olmalarına karşın Muğla merkezde yaşamayı uygun görmüşlerdi. Babasının hastalığından dolayı daha düz ayak ve kolay ulaşılır bir evi tercih etmişlerdi. Çok nadir de olsa bu eski eve kızlarını ziyarete gelmeleri Zeynep'in bahçe katındaki mahzeni ısrarla seçip kendine uygun minik bir daire olarak dekore etmesindeki sebep olmuştu. İkisinin de ayrı ayrı hayatları olmasını kolaylaştıran bir seçimdi ve Zeynep'in hayat matematiğine göre öyle olması gerekiyordu. Böylece gelecek günlerin sunacağı sürprizlere hazırlıklı iki genç ve güzel kadın bu geçmiş kokan evde bağımsız hayatlar kurabilmişlerdi.

Bahçeye girdiği andan Bozok'un sesli mesajını alan Eylül tam zamanında kapıyı açıyor ve bu durum Zeynep'i şaşırtmıyordu. Ama bugün manzara gözüne farklı görünüyordu.

"Hoş geldin canım. Yine koşarak geldin belli ki, sıırıslıklam olmuşsun" diyen ve çok şık bir elbisenin içinden gülümseyen Eylül'e gülümseyerek baktı.

"Ablacım, bu ne güzellik ? Ve gördüğüm muhteşem sofrası! Tamam, anladım, misafir bekliyorsun. Ben ufak ufak kaybolsam iyi olacak. Zaten duş yapmalıyım. Sonra da uslu uslu sınav kağıtlarımı incelerim. Hadi ben gittim..." diyerek kapıdan uzaklaşırken Eylül seslendi heyecanla.

" Dur deli kız, misafir beklemiyorum. Bu hazırlık senin için. Ama duş yapıp bir güzel hazırlanmak iyi fikir. Acelem yok, beklerim ben."

" Benim için mi?" diyerek duraklayan, sonra da hiç hatırlamak istemediği geçmişine dalıp ister istemez derinlerdeki hüznüne teslim olan genç öğretmeni Eylül ablası her yıl olduğu gibi yine yalnız bırakmadı.

"Biliyorum Zeynep, doğum gününü hatırlamayı sevmiyorsun. Ben de bıkip usanmadan hatırlatıp canını yakmayı sevmiyorum, haberin olsun. Bu tabuları birlikte yıkacağız. Seni bu saplantıdan kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Bugüne kadar neler başardık, bir düşün. Yine başaracağız. Senin de herkes kadar doğum gününü kutlamak hakkın olmalı. Çünkü sen de

bütün bebekler gibi doğdun. İyi ki de doğdun. İyi ki karşıma çıktın. Sen olmasan o zor günleri nasıl atlatırdım hiç bilmiyorum. Sen benim ilacım olmasan benim doktorluğum ne işe yarardı? **Bana onu anlat** dediğin her problemde onu kendime de anlattırdın. Erken büyümüş bir çocuktun ve ne yaptığını çok iyi biliyordun. Doğuştan matematikçi kardeşim benim. İyi ki varsın Zeynep” dedi Eylül.

“Asıl sen benim ilacım oldun abla, onyediyedi yaşımdan beri elimi hiç bırakmadın. Doğum günüm annemin öldüğü gün olmasaydı keşke demekten bir gün kurtulur muyum sence? Anne demeyi bile yadırgıyor dilim” dedi Zeynep.

“Tamam, mazide bu kadar gezinti ikimize de yeter. Hadi, hazırlan gel. Hadii,,” diyerek biraz da otoriter yüzünü gösteren ablaya gülümseyerek alt kata indi Zeynep.

Kapıyı kapatıp geniş salondaki yemek masasına yönelirken Eylül de ummadığı kadar hüznle kuşanmış, gözlerinden süzülen iki damla yaşa engel olamamıştı. Çok zor sınavlardan geçmişti ikisi de. Onyediyedi yaşındaki Zeynep ile karşılaştığı gün o da yirmidört yaşında genç bir hanımdı. İğrenç bir kabusun üzerine çöktüğü, zifiri karanlık bir günde Zeynep’le karşılaştığı için, o güne dair tüm detayları yılına, ayına, gününe, hatta saatine kadar hiç unutmadı. Dile getirip hatırlatmasa da kendi elleriyle buruşturup, kağıt misali çöpe attığı, sözde güvenilir nişanlısının ve onunla kurduğu gelecek hayallerinin aynı güne rastladığını aklından hiç çıkarmadı. İşte bu yüzden, Zeynep’in hayatındaki kalıcı varlığı bu iki kadın için de değişim ve dönüşüm zamanıydı ve tarihteki yerini çoktan almıştı.

Şimdi Zeynep yirmidört yaşındaydı ve her defasında unutmuş olsa da bugün yine kutlama zamanıydı. Eylül ablası ile karşılaştığı günü doğum günü ilan etmek ısrarıyla geçen yıllar boyu değişen bir şey olmamış, biyolojik doğum günü hep hatırlanmıştı.

Her doğum gününde olduğu gibi iki kadın o gece de eğlenmeyi başarmışlardı. Matematikten fiziğe, tıp biliminden

felsefeye uzanan derinlikli sohbetlerinde İslamın ana yolundan uzaklaşmadan gezinti yapmışlardı.

“Vakit nasıl da geçiverdi, fark etmedik. Hadi ablacım sen odana çık, bir güzel dinlen. Yarın minik hastaların seni bekler. Zinde olmalısın. Ben evdeyim nasılsa, masayı bir güzel toplar, bulaşıkları hallederim. O güzel ellerine sağlık, herşey çok güzeldi” dedi Zeynep.

“Emin misin? Bak istersen yardım edeyim” dese de Eylül ablası, kararlıydı Zeynep.

“Evet, eminim. Hediyem için tekrar teşekkür ederim. Çok zevklisin” dedi.

“İyi madem, iyi geceler sana Zeynep, iyi ki doğdun” diyerek geniş ve dönerek çıkan, çıkarken son birkaç basamağa kadar salonu rahatlıkla görebilen merdivenlerden odasına çıktı Eylül.

Ferah salon daha fazla eşya kaldıracak mahiyette olsa da sade döşenmiş, gereksiz hiç bir eşyaya yer verilmemişti. Dolayısıyla dağınıklığı toplamak da kolay oluyordu. Bu kadar alanda bir oda daha çıkardı istenseydi. Belki o zaman Zeynep o odada kalmayı kabul edebilir, Eylül ablasına daha yakın olabilirdi. Alt kattaki taş duvarlı mahzeni dönüştürüp kullanışlı bir daireye çevirmeye gerek kalmazdı o vakit. Ama bu haliyle de evini çok seviyordu Zeynep. İster iki kat altında, ister büyük evde otursun hiç fark etmiyordu. Kendisini bir yere ait hissetmesi yeterince büyük bir nimetti. Üstelik camlı sürgülü kapıyla çiçekli yan bahçeye açılan küçük salonunu çok kullanışlı buluyordu.

Sabahları erken kalkıp çimlerin üzerinde nefes açıcı egzersizler yaptıktan sonra bahçe kapısından çıkıp tepeye doğru giden patikadan bozma yokuş yolda koşarak günlük sporunu yapıyordu. İlçeye uzaktan bakan, yüksek kayalıklarla buluşan yolun sonunda manzaranın keyfini sürüp yine aynı hızla eve dönüyordu. Bu gezisinde kendisine eşlik eden Bozok da kangal türünün tabiatına uygun gezintiden büyük keyif alıyor, günün

geri kalanını uysal ve mutlu bir köpek olarak geçiriyordu. Hızlıca duş alıp, buğday tenine çok yakışan kısa ve pratik kesimli yarı kıvrıkcık kumral saçlarını çabucak tarayarak okula tam vaktinde gidebiliyordu. Çok iyi disipline edilmiş zamanlaması ile her işe tam vaktinde yetişmesi mümkün oluyordu.

Mutfakta işini kısa sürede bitiren Zeynep sessizce kapıdan çıkmak üzereyken üst kattan gelen isyankar çığlık sesiyle irkildi. Sonra da olduğu yerde donup kalan kendine kızarak merdivenlere koştu. Öyle hızlı çıkmıştı ki basamakları, nefes nefese kalmıştı. Eylül'ün odasına tereddütsüz dalarak olası bir tehlikeyi bertaraf etmeyi niyeti. Tehlikenin adını bilmiyordu ama mutlaka savaşıyordu. Eğitimi, terbiyesi ve adeta diken üstünde geçen yılların tecrübesi böyle gerektiriyordu.

Eylül ablasını acı ile kıvrınarak ağlar görünce koşmaktan çarpan kalbi daha da hızlandı. Önce yere fırlatılmış telefonu alıp yavaş adımlarla Eylül'ün yanına yaklaştı. Yeni bir belanın varlığına ruhunu hazır etmeye çalışırken o yavaş adımlarla zaman kazanıyordu.

“Ablacım, ne oldu anlat lütfen. Hadi korkutma beni anlat” diyerek adeta yakardı.

“Bir gün bu haberi alacağımı biliyordum ben. Çok yalvardım ama dinletemedim. Bir gün seni asfalttan toplayacaklar, bırak şu motosikleti dedim. Sonunda korkulu rüyam gerçek oldu. Benim asi ruhlular kardeşim kaza yapmış. Tek aşkı motosikleti onu terk etmiş işte. Olacağı buydu. Kahretsin!” dediğinde ablası, konu yeterince anlaşılıyordu.

“Dur bakalım, sakın ol abla. Belki hafif atlatmıştır. Bu da ona ders olmuştur ha, hemen panik yapma” dedi Zeynep.

“En yakın hastaneye İzmir'e götürmüşler. Durumu ciddi imiş. Ameliyata almışlar. Belki de çoktan öldü Erkin, beni oyalıyorlar. Korkudan anneleri arayıp soramam da şimdi ben. Babamın yüreği dayanmaz. Benim hastaneye gitmem lazım Zeynep, hemen yola çıkmam lazım” diyerek telaşla çantasını hazırlamaya girişti Eylül.

“Haklısın, hemen gidelim. Beraber gidiyoruz. Ben seni bu saatte, bu endişeyle yalnız başına asla göndermem. Arabanı ben kullanırım, sen bilgi toplamaya çalışırsın. Ama önce sakın ol, büyük bir çanta hazırlayalım sana” diyen Zeynep kriz anının yönetimi üzerine aldı. Belli ki Eylül ablasının akli selim davranması kolay olmayacaktı.

“Nasıl olacak? Senin okul, Bozok da var” diyen Eylül perişan görünüyordu.

“Sen onları düşünme, hepsini ayarlarım. Bizim çocuklar Bozok’a bakarlar. Bazen beni mi, Bozok’u mu ziyarete geldiklerinden emin olamıyorum zaten” diyerek ortamı yumuşatmaya çalışsa da Eylül’ün gitgide derinleşen kaygılarını fark etti Zeynep.

“Hadi, iyi düşün ablacım, her şey iyi olsun. Hadi ama, toparlan biraz. Bu felaket ilk defa bizim başımıza gelmiyor, biliyorsun” diyerek gündelik hayatlarında çokça kullandıkları sınav sözcüğünü hatırlattıktan sonra kendi evine indi Zeynep. Çantasına birkaç eşya yerleştirip evi kontrol ettikten sonra üst kata çıktı. Mutfaktan atıştırmalık bir paket hazırlayıp Eylül’ün inmesini bekledi.

Yol boyunca sınav adını verdikleri gelişmeleri makul karşılama çabası gösteren iki özel kadın oldular. Her zorlukta yaptıkları gibi, o en çok sevdikleri, en güzel insanı, Hz. Muhammed’i bugüne taşımaya, bugünün dertlerine deva eylemeye çabaladılar. Kendi çağının en güzel ahlaklı insanı olarak Allah’ın elçisi seçilen Abdullah oğlu kul Muhammed’in bugün yaşıyor olup aynı felaketle karşılaşmış olması halinde nasıl davranacağını bulmaya çalışmak... İşte bütün mesele, bu sorunun cevabını doğru biçimde bulmaktı.

Yaşadıkları acıların bir sonucu olarak, hayatlarına monte etmişlerdi bu yaşam tarzını. Eylül ile Zeynep’in karşılaştıkları ilk gün, ikisinin de ağır mı ağır sınavlardan geçtikleri kara bir gündü ve bu ahlak oyununu oynamaya ilk o gün başlamışlardı.

O gün, iki kadının da kmş insan ahlakının sillesini yemişliği vardı ve ikisinin de canları çok yanmaktaydı.

Sonraki zamanlarda da ahlak oyununun çok yararını görmüşlerdi. Zorlu bir karar aşamasında hissettikleri her sefer, Zeynep Eylül ablasına “**bana onu anlat**” diyerek Eylül’n Kur’an bilgisine müracat etmeyi önerirdi. Ayetlerin içinden, Allah’ın kelimeleriyle onun şahsiyetine ulaşmayı çok seven Eylül, yılları ağları aşarak Hz. Muhammed şahsiyetiyle empati kurmaya çalışırdı. Çocukluk yıllarında başlayan peygamber sevgisi ve onun etin geçen hayatına duyduğu ilgi Eylül’n Kur’an ile akıl ve gönül bağı kurmasına vesile olmuştu. Bu talihsiz kaza bugün aynı ahlak oyununu gündeme taşıyordu. Cevaplar aynı yeri işaret ediyordu. Yani umutlar silinmeyecek, savaştan vaz geilmeyecekti. Gereken neyse yapılacak, şerden hayır umulacaktı.

Hastaneye vardıklarında doktorlardan detaylı bilgi alan Eylül, kardeşinin nasıl bir gerçekle karşı karşıya olduğunu artık biliyordu. Onu tek parça ve az kırıkla bulduğu için sevinmiş olmakla birlikte ameliyatın sonucuna dair şüpheleri vardı. Kendisi de doktor olarak olası risklerin varlığını biliyor, endişe ediyordu. Kesin bilgi için Eylül’ün de diğer doktorlar gibi beklemesi gerekiyordu. Bekleme süreci ardından yeni müdahaleler, epey zaman alacak gibi görünüyordu. Bu sebeple iki geç hanım Zeynep’in eve dönmesinin uygun olacağına, Eylül’n hastanede geçici görev de yüklenerek kalmasına karar verdiler. Eylül’ ve endişelerini arabası ile birlikte İzmir’de bırakan Zeynep otobüsle Milas’a döndü.

Günler birbiri ardına geçiyor, o gün de okuldan eve dönüyordu Zeynep. Ama evin yolunu eskisi gibi şevkle ve koşar adım yrmyordu. Bir haftadır Eylül ablasının yokluğuna alışmaya alışıyor, Bozok’un varlığına sığınıyordu. Her gün telefonla görüşen iki kadın durum değerlendirmesi yaparken umutlarını diri tutmaya çalışıyorlardı. Eylül’n annesiyle babası da hastanenin müdavimleri olmuşlardı ama ne yazık, Erkin’in

hayat adına dile gelecek ne varsa, hepsine küskün haline el birliği ile çözüm bulamamışlardı.

Genç adamın sağlık sorunları aşama aşama çözülürken psikolojik sorunları baş göstermeye başlamıştı. İnsanlarla iletişim kurmayı reddeden Erkin, kendi içinde yüz tutmuş sessizliğe gömülmeyi tercih ediyordu. Bir daha yürüyemeyecek olması ihtimali Erkin ile birlikte bütün ailenin üzerine kabus gibi çöküyordu. Kesin olmamakla birlikte en kötü senaryo olasılık dahilindeydi ve daha otuzuna gelmemiş gencecik bir adamın tekerlekli sandalyeye mahkum bir hayata boyun eğmesi anlamına geliyordu.

Erkin'i tanı mıyordu Zeynep. Adını çok duymuştu ama hiç karşılaşmamıştı. İki kardeşin aralarında soğukluk olduğunu, sık görüşmediklerini, ancak özel günlerde, aile yemeklerinde bir araya geldiklerini biliyordu sadece. Sebep olarak da Eylül'ün ani bir kararla tesettüre girmesine ailece tepki gösterdikleri bilgisine sahipti.

O günü dün gibi hatırlıyordu Zeynep. Eylül'ün her iki halini de görmüş biri olarak ona bütün kalbiyle destek olmuştu. Hangi duygularla ve hangi felakete kendi vicdanı arasına set çekmek maksadıyla baş örtüsüne sığındığını, aynı örtü ile üzerine set çektiği kalp acısını da zaman içinde hafiflettiğini biliyordu. Bugün bu talihsiz kazanın Eylül ablasını ne hale getirdiğini de görebiliyordu. İzmir'e giderken defalarca söylediği o sözler hiç aklından çıkmıyordu.

“Bizim kaderimize mutlu olmak yazılmamış be Zeynep, gördün mü bak, yine canımız yanıyor” demişti Eylül ablası. Acısı acısı olmuş, onun da yüreği dağlanmıştı.

Okul binası dahilinde çok meşgul olması bütün derdini tasasını unutturuyordu Zeynep'e, ya da unutmuş gibi davranıyordu. Evin yolunu tutarken ise zihnini mesken edinmiş sorunların hepsi her gün yeniden ortaya dökülüyordu. Bugün de aynı ruh haliyle bahçe kapısını açarken Bozok'un sevinç havlamaları ile çantadaki telefonun zil sesi birbirine karışıyordu.

Sevimli hayvanın başını okşadıktan sonra buruk bir gülümseme ile telefonu açtı.

“Hadi inşaallah, hayırlı bir haberdir” diyerek mırıldandı ama Eylül ablasının ağlamaklı sesi ile sendeledi, dalgalandı. Kapının demir parmaklıklarına tutunmak zorunda kaldı.

“Ablacım, iyi misin?” dedi.

“Hiç iyi değilim Zeynep. Hiç birimiz iyi değiliz. Erkin de iyi değil. Gözümüzün önünde canlı cenaze oldu çocuk. Eve tekerlekli sandalye ile gelecek. Hem de bizim eve... Yüzde elli ihtimalle hep böyle kalacak Erkin. İleride belki iyileşme ihtimali varmış ama, o şimdiden hep böyle kalacağına inandı bile. Çok yoğun fizik tedavi ile süreç geri dönebilirmiş ama onu da istemiyor. Savaşmaktan da yaşamaktan da vaz geçti sanki. Çok endişeliyim Zeynep” dedi Eylül.

“Ne gerekirse yapılır, üzme kendini ne olur. Bak, yüzde elli ihtimal varmış, az değil ki” derken Zeynep bahçe kapısından bahçeye çıkan beş adet taş merdiveni inceliyordu. Telefonda konuşurken bir taraftan da hesap yapıyordu. Tekerlekli sandalye ile bu eve girmek çıkmak, insanca bir hayat kurmak nasıl mümkün olabilirdi?

“Muğla da annemlerle kalmak istemiyor. Daha kolay olmasına rağmen onlara yük olmaktan korkuyor. Bize gelmekte kararlı yani. Evimiz ona hiç uygun değil ama, benimle kalmak istediği için seviniyorum. Aslında ben de Erkin yanımda olsun istiyorum. Onun bunalımı ile ancak ben başa çıkabilirim. Yine de çok korkuyorum Zeynep. Gelecek günler neler getirecek, hiç bilmiyorum. Sakın bak, böyle bir zamanda ‘**bana onu anlat**’ deme. Kendimi bile ifade etmekte zorlanıyorum” dedi Eylül.

“Ne zaman geleceksiniz?” derken Zeynep yine hesap yapıyordu. Konuşurken hem yürüyor, hem de bahçeden evin oymalı kapısına çıkan merdivenleri inceliyordu.

“Şu anda alçılar var. Sonrası fizik tedavi dönemi. Alçılar çıkana kadar, yani bir ay daha buradayız. Fizik tedavi süreci

beni çok düşündürüyor Zeynep. İlçeye gitmek, gelmek zor olacak. Her gün yüzme havuzunda çalışma yapması, kaslarını güçlendirmesi gerekiyor Erkin'in" derken ağlamaya devam ediyordu Eylül. O sırada arka bahçeye dolanan Zeynep'in aklında yer tutan hayali fotoğrafı yüzünü görmediği sürece asla tahmin edemezdi.

Telefonu kapattıktan sonra da keşif gezisine devam etti Zeynep. Büyük salonu, üst kata çıkan merdivenleri inceledi. İmkansız değildi. Bu ev, bahçe kapısından yatak odasına, hatta banyoya kadar tekerlekli sandalyeye mecbur biri için yaşama elverişli hale dönüşebilirdi. Bir ay zamanı vardı Zeynep'in. Sessiz sedasız ama sıkı bir tadilat için sadece bir ay.

Kendini ikna edip kesin kararını verdikten sonra yaptığı ilk şey, inşaat denince aklına gelen ilk insanı, Erman abisini aramak oldu. Zorlu İstanbul günlerinden bir gece vakti, on gün içinde ikinci kez kapkaç saldırısına uğrayıp, ıslak ve soğuk içine işlemişken ve umudunu iliklerine kadar kaybetmişken hızır gibi yetişip kurtarıcı meleği olan Erman abisini... Aramadan önce yüzünde beliren sakin bir gülümseme ile o geceye dair ilgiçliklerle ve ertesi güne uzanan aksiyonlarla dolu anısını hatırlamayı da ihmal etmedi. Hatta, yanı sıra, " her zorluğun yanında bir kolaylık vardır" diyen **İnşirah suresini** hatırlamayı da... Yine zor günler kapıya dayanmıştı işte ve yine zorluğun yanındaki kolaylığa muhtaç görünüyorlardı.

Erman bey inşaat mühendisiydi ve o günlerde küçük, şimdilerde büyük bir firmanın sahibiydi. Hiç tereddüt etmeden arayıp hızlıca derdini anlattıktan sonra düşündüğü tadilat için nasıl bir yol izlemesi gerektiğini sordu. Bir ay gibi kısa mı, uzun mu bilemediği bir zamanda evde yeni bir düzen kurması gerektiğini, yapılan işlerin Eylül ablasının Milas'a dönmeden bitmesi gerektiğini dili döndüğünce anlattı. Yıllardır öğretmen maaşı ile yaptığı birikimin iş bütçesine yeterli olması önemliydi. Gerekirse kredi almayı da göze almıştı. Böylelikle, yıllarca eğitimine katkıda bulunan, burs adı altında bütün ihtiyaçlarını karşılayarak onyediyen yaşından beri ayakta ve hayatta kalmasını

sağlayan Eylül ablasına vefa borcunu ödemenin mutluluğunu da yaşayacaktı. İşte bugün o gündü. Karşılıksız yapılan onca iyiliğe yine karşılıksız iyilikle karşılık verme günüydü. Hz. Muhammed bugün yaşıyor olsaydı o da aynı şeyi yapardı. Bunu keşfetmek için bu kez Eylül ablasına “**bana onu anlat**” demesine ihtiyaç yoktu.

On gün içinde ikinci kez kapkaç saldırısına maruz kaldığını öğrenince Zeynep için “şapşal bu kız” diyerek Eylül’ün sempatisini kaybeden Erman bey söylediğine bin pişman olmuş olsa da sonuç değişmemiş, nişanlısından ayrılmanın darmadağın ettiği yüreğine merhem olup Eylül’ü kız arkadaşı olmaya ikna edememişti. Görür görmez kalbini titreten bu kızın aynı gün kuş misali ellerinden uçup gitmesine engel olamayan Erman bey, şapşal kızın vesile olduğu bu fark edişi hiç unutmadı. Telefonda Zeynep adını görünce yıllar sonra yine heyecanlanmıştı genç adam. Zeynep derdini anlatmaya çalışırken sözünü kesip “Eylül nasıl?” diye sorunca Zeynep konuyu en baştan anlatmak zorunda kalmıştı.

Yardımlarını esirgemedi Erman bey. Hızlı bir organizasyonla kendi firmasının bölge ekiplerini oraya yönlendirdi. Uzaktan da olsa işin takibini kendisi üstlendi. Yarışı andıran eylem planı hayata geçirildi. Tekerlekli sandalye söz konusu olunca tadilat için izin almaları hiç zor olmadı.

Hikayenin böyle gelişmesine, ekiplerin evi ve bahçeyi toz duman etmesine rağmen ilerleyiş Zeynep’in yüzünü güldürüyordu. Eylül’den şimdilik gizlediği yeni dert ortağı edinmişti Erman beyi. Gelişmeleri onunla paylaşıyor, evdeki hararetli çalışmayı internet aracılığıyla onun denetimine açıyordu. Erman beyin katkıları Eylül ablasına ikinci sürpriz olacak, uygun bir zamanda elbet onları buluşturacaktı. Kaderin ince ayar çektiği insan hayatlarından Kur’an ayetleri sayesinde haberdar olan Zeynep için bu iki güzel insanı bir araya getirmek amaçlı önceki çabalarının işe yaramayı sanki mevcut gelişmelerle izah buluyor gibiydi. Bir insanın hayatını karartan bir trafik kazasından hayır beklemek, tam da böyle bir şeydi.

Üstelik, hayatının karardığını düşünen acılı insan için de aynı mantık geçerliydi. Birşeyleri kaybettiğini var sayan kazazedenin neleri kazanacağını bilmesi mümkün değildi. Zaman gezgini oyunu işte yine başlıyordu.

Günler günleri kovalamış, kavuşma günü gelip çatmıştı. Annesini babasını da yanına alan Eylül, kardeşi Erkin'i yeni hayatına kavuşturmak üzere arabasıyla Milas'a gelmekteydi. Kendisini bekleyen yeni kavuşmalardan bihaber, içini buran endişelerini gizleyerek, bunalımına yenik düşmüş Erkin'i boş yere motive etme çabasıyla arabasını hedefe sürüyordu. Boş yere uğraşıyordu, çünkü yürekleri dağlanmış ana babaya bile güç yetiremiyor, göz yaşlarına engel olamıyordu. Sessizce arka koltukta oturan, uzaklara bakarken nereye baktığı belli olmayan kardeşinin içinde kopan sessiz fırtınalara zaten ulaşamıyordu. Birilerinin yardımıyla odasına çıkaracaklarını umdukları bu genç adam için şimdiden yas tutuyorlardı. Görünen o ki, gencecik kardeşi toprağa gömülmek yerine odasına gömülecek, çocukluk yıllarını geçirdiği bu evdeki odasında hayattan kopmaya devam edecekti. Eskiden üst kattaki şirin balkonlu odada kalmayı seven Erkin'i yine aynı odaya yerleştirmeyi düşünen Eylül ise 'sonra ne olacak?' sorularıyla yol boyunca adeta zihnine işkence etmekteydi.

Araba evin sokağına girip bahçe kapısının önüne park ederken içeride bütün hazırlıklar tamamı. Bozok'un sesli mesajını alan Zeynep sakince kendi evinden dışarı çıktı. Derin bir nefes aldıktan sonra bahçenin tek değişmeyen yeri, demir kapısını açmaya rampadan inerek gitti. Bugün bu eve gelen herkesin ruh hali eskisinden ne kadar farklıysa evin de ruhu o kadar değişime uğramıştı. Yeni ve her yöne uzanan sevimli rampaları ile adeta sevgiyle insanlara kollarını açan anaç bir yapıya bürünmüştü. Hiç de abes durmayan bu haliyle konuşuyor gibiydi güzel ev. Ben buradayım, yaşıyorum, hayattayım diyordu. Beni örnek alın, asla yaşamdan vaz geçmeyin diyordu. Bozok'un sesi evin sesi oluyor, evinize hoş geldiniz diyordu.

Erkin'i tekerlekli sandalyesine almakla meşgul olan Eylül henüz değişimi fark etmemiş, buğulu gözlerle yardım istemek için telefonunu karıştırırken farkında olmadan arabadan uzaklaşıyordu.

Anne ve babasına 'hoş geldiniz' diyerek Eylül'ün yanına koşan Zeynep ablasının elinden telefonu alıp kapattı.

"Yardıma hiç gerek yok ablacım. Kendisi başarabilir, güven bana" dedi.

Yüzündeki şaşkınlığı görmezden gelip, koluna girdiği Eylül'ü kapının önüne getirdi. Şaşkınlık genç adamı daha önce kuşatmıştı oysa. Eylül'ün yaptığı gibi sesli tepki göstermeden demir kapının önünden başlayan rampadan kendi başına bahçeye çıkmıştı.

Başını sallayarak gülümseyen, gülümserken gözünden yaşlar dökülen Eylül'e sarıldı Zeynep.

"Deli kız, sen neler yaptın böyle" diyen ablasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok özlemişim seni ablacım" diyerek yanında yürüdü.

"Sakin gelecek günlerden korkma abla. Biz hepsini aşacak güçteyiz. Sürprizler daha bitmedi ama. Hadi eve çıkın, herşeyin keyfini çıkarın. Arka bahçeye bakmayı sakın unutmayın ama. Ben kendi evimde olacağım bir süre. Teşekkür muhabbetini sonra yaparız. Anlaştık mı?" diyerek Eylül'ün annesiyle babasının hayır dualarını alarak uzaklaştı Zeynep. Şimdi huzur zamanıydı.

Yolda ayaküstü gördüğü Zeynep'in kim olduğunu bilmiyordu Erkin. Ama cabbar biri olduğunu anlaması uzun sürmedi. Adım adım yeni yuvasına tekerlekli sandalyesi ile yürürken evdeki değişimleri fark ediyor, mutlu olmak yerine öfke duyuyordu. Bu evdeki yaşamını kolaylaştıran her yenilik onun yürüyemeyeceği gerçeğini yüzüne haykırıyor, adeta alay ediyordu.

“Kabul et Erkin, işte sen busun. Hayatın, bu evin sunduğu imkanlarla sınırlı kalacak. Asla yürüyemeyeceksin. Kabul et” diye bağıyordu herşey. Üst kata çıkan merdivenlerin önüne gelip de zarif tasarımlı açık asansörü fark ettiğinde ise öfkesi tavan yapmıştı. Ya da öyle sanıyordu. Belli ki, bütün dünyası bu ev kadar olacaktı ve bütün yapılanlar o kızın karar mekanizmasından geçmişti. Kim oluyordu o kız?

Tanımadığı bir kızın hayatına müdahale edecek bütün enstrümanları kullanmış olmasına sinir olarak, kendine özel asansörle çıktığı üst katta hiç tereddüt etmeden eskiden kaldığı odaya girdi. Çok şükür ki odası aynen duruyordu. Elinde gitarı ile besteler yaptığı sevimli balkon çiçeklerle bezenmiş, geçmiş günlerden ona göz kırıyor gibiydi. Şimdi elinde gitarı yoktu ama, balkonun havasını solumasına bir engel de yoktu. Arkasına baktı. Kimsenin ardından gelmediğini görüp derin bir nefes aldı. Kapısı açık duran balkona kolayca çıktı. Demir parmaklıklara yaklaşip çiçeklere dokunmak istemişti ki, gözleri yüzme havuzunun mavi sularından yansıyan güneş ile kamaştı. Öfkesi öncekilere rahmet okutacak düzeye ulaşınca sesi kendi kulaklarında patladı.

“Lanet olsun! Bunu da mı yaptın? Sen kim oluyorsun da benim hayatıma yön vermeye kalkıyorsun, ha? Bana fikrimi sordun mu? Ben bu hayatı yaşamayı kabul ediyor muyum bakalım?” diyerek bağırdı.

Uzun zamandır kendi sesini ilk kez duyuyordu. Yadırgadı. Başka birinin denetimine girmiş gibi garip şeyler söylüyordu. Hayatı gibi sesi de kendi kontrolünden çıkmış mıydı ne? Dönüp odanın kapısına baktı. Hala kimse yoktu. Neyse ki, öfkesini kendinden başka duyan olmamıştı. Kimseye dert anlatmak zoruna kalmayacaktı. Annesiyle babasının dinmek bilmeyen göz yaşlarına katlanmaya da... Sonra yeniden sustu. Susmak son zamanlarda en iyi yaptığı şeydi.

Annesini ve babasını Muğla’ya yolcu ettikten sonra Eylül iş ve yaşam programını yeniden yapılandırmak zorunda kalmıştı. Her gün hastanedeki görevine gitmek zorundaydı ve nöbetlerini

ayarlaması hiç kolay olmuyordu. Neyse ki, Zeynep'in yaz tatiline girmiş olması büyük bir fırsattı. Evdeki yokluğunda Erkin'e göz kulak olmayı Zeynep üstleniyordu. Ama bu durum Zeynep için çekilmez oluyordu. Erkin'in isyankar tavırlarını üzülmesin diye Eylül ablasından gizliyor, Erkin'in aklını esir alan matematik problemini çözemediği için kendine kızıyordu.

"Hala seninle konuşmuyor mu?" dedi Eylül o sabah.

"Yok ablacım, tek kelime etmiyor. Ama bana bir sebepten kızgın olduğunu hissediyorum. Keşke bağıırıp çağırsaydı. O zaman anlardım sebebini. Alt kata hiç inmiyor. Odasına götürdüğüm yemekleri yemiyor. Bazen de tepsiyi yere devirip,,," derken sustu Zeynep. Aslında her defasında odasına yemek götürünce kendisini dövmeekten beter ettiğini, "git buradan, beni rahat bırak diyerek balkona çıktığını, yerlere saçılan yiyecekleri temizleyene kadar da arkası dönük sandalyesinde oturduğunu söyleyemezdi. Aynı şeyleri Eylül ablasına yapmadığını bildiği için hastane nöbet günlerinin gelmesini hiç istemiyordu Zeynep. Yine de sabırla çektiği eziyetin bir gün son bulmasını dileyerek katlanıyordu hepsine.

"Üzülme, benimle de konuşmuyor zaten. Bazen başını sallıyor, bazen de evet veya hayır diyor. Fizik tedaviye başlamak istemiyor. Oysa elimizde harika bir program var. Yüzme havuzu, aletler de var. Sen her şeyi düşünüp hazır etmişsin. Daha fazla gecikmeden çalışmaya başlasa, belki yeniden yürüyecek. Hiç anlamıyorum Zeynep. Ona ulaşamıyorum bir türlü" dedi Eylül.

Ertesi sabah yine erkenden kalktı Zeynep. Bahçedeki ısınma hareketlerinden sonra sessizce bahçe kapısından çıkarak günlük koşusuna başladı. Eylül ablası evden çıkmadan koşuyu tamamlayıp eve dönmeyi hedefliyordu. O sıra Erkin'in oda pencereden kendisini izlediğini bilmiyordu. Eve geldiği günden beri Zeynep ile aynı saatte kalkıp izlediğini ise hiç bilmiyordu. Genç adamın sabrını taşıran son damlayı aynı pencereden görmesi ve öfkeyle alt kata inip Eylül ablasını beklemesi ilk defa oluyordu.

Annesiyle babasını gönderdiğinden beri ilk kez alt kata inen Erkin'i salonda görmek Eylül'ü çok mutlu etmişti. Koşarcasına merdivenleri inen Eylül, bugünün gelecek iyi şeylerin başlangıcı olduğuna inanarak kardeşine sarıldı.

"Günaydın yakışıklı, benimle kahvaltı edeceksin demek. Çok mutlu oldum. Sana kendi ellerimle harika bir sunum hazırlıyorum. Hadi gel, bana mutfakta eşlik edersin, hem de sohbet ederiz" diyerek mutfağa geçti. Erkin'in ardından geldiğini görünce daha da umutlandı. İçinden dualar ederek Allah'a yakarıyordu ki, kardeşinden beklemediği sözler üzerinde soğuk duş etkisi yarattı.

"O kızı bu evden gönder abla, onu bu evde, evin yakınlarında, bahçede, odamda, hiçbir yerde görmek istemiyorum. Yaptığı işlerin bedeli neyse, ben öderim. Gönder onu buradan" demişti Erkin.

"Ama Zeynep" diyerek itiraz eden Eylül sözünü bitirmeden yeni bir darbe daha alıyordu.

"Kim olduğu umurumda değil. Gönder onu, lütfen..." diyen Erkin kararlıydı.

"Ama neden? Onu hiç tanımıyorsun, tanısaydın çok farklı düşünürdün" dese de işe yaramadı.

"Tanımak istemiyorum. Sakın bana ondan söz etme. Hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum" diyerek sesiyle iyice vurguladığı bu istek, istek olmaktan uzak, adeta emir tonundaydı. Konunun hassasiyeti Eylül'ün sesini de etkilemişti. Abla olmanın ayrıcalığını kullanarak o da sertleşti.

"Sebep nedir? Sana ne yaptı Zeynep? Ya da yapmadı?" dedi.

"Lütfen abla, gönder onu bu evden. Benim için hiçbir şey yapmasın. İyi veya kötü, hiçbir şey... Bu evde yapmış olduğu tadilat gerçekten çok etkileyici ama gereksizdi. Biz kendimiz de hallederdik hepsini. Emeğinin karşılığı neyse öderim. Param var benim. İlle de görüşmek istersen dışarıda görüşürsün. Sizin

dostluğunuza bir sözüm yok. Bu kız bu evde olmasın yeter” diyerek sustu Erkin.

Rahatlamış görünüyordu genç adam. Gözlerini mutfak penceresinden dışarıya dikip yeniden iletişimsizlik moduna geçtiğini fark eden ablası derin bir nefes aldıktan sonra cevap vermek yerine düşünmeyi tercih etti. Sorunun sebebini anlamıyordu ama, uzun zaman sonra Erkin’in ilk kez bu kadar uzun cümleleri ardı ardına kullanıyor olması, kendisiyle iletişim kurması ilgisini çekiyordu. Zeynep’i evden kovması dışında pozitif bir gelişmeyle karşı karşıya olduğunu çabuk fark etti Eylül. Hedef yanlış da olsa öfkesini saklandığı yerden çıkarıp dışarı yansıtması kardeşinin yaşama tutunması adına olumlu bir adımdı ve bu sürecin olabildiğince uzamasını istedi. İçindeki öfkenin yzeyeye çıkmasına vesile olacak kişiye bulmuştu bile. O Zeynep’ti. Zeynep konusunu masaya yatırmayı mantıklı bulan Eylül kahvaltı servisi hazırlarken gülümsüyordu. O feci kazanın ardından kardeşinin i dünyasında yaşadığı duygusal kıyameti gün yüzüne çıkaracak ip ucunu iyi değerlendirmek istedi.

“Anladım, Zeynep’den hoşlanmadın. Olabilir. Onun seninle iyi niyetle de olsa ilgilenmesine engel olabilirim. Senin gözüne görünmemesini de sağlayabilirim. Sen iste yeter ki. Onun bu evde yaşadığının farkına bile varmazsın. Söz veriyorum. Senin için her şeyi yaparım ben. Sen benim canımsın, kardeşimsin. Başarabilirsek, eski kızgınlıkları unutup sıkı dost bile olabiliriz seninle. Ama” diyen Eylül’ susturdu Erkin.

“Ama ne?” dedi. Kızgın ses tonu ip ucunun doğru tesbit olduğunu gösteriyordu.

“Zeynep de benim kardeşim. z kardeşimden ayırmam onu. Biz yedi yıdır hep beraberiz ve o da benim için çok değerli Erkin” diyerek kardeşini kızdırdı.

“Ne yani, ben mi gideyim buradan? Bunu mu söylüyorsun?” Dedi.

“Tabi ki hayır. Senin burada olmana çok seviniyorum. Demek istediğim, ben insanlara senin kadar kolayca ‘git

buradan, artık istenmiyorsun' diyemem. Hiç demedim, bundan sonra da demem. Geçmişte bir gün gerekmişti ki, o gün o soysuza bile git demedim ben. Kendim ondan gittim. Kaldı ki, bu davranışı hak etmiyor Zeynep. O çok özel bir kız. Onu bir tanıyan pişman olur, bir de tanımayan. Bu sözümü sakın unutma. Zeynep'i tanımak, insanın fabrika ayarlarını bozar. Ben öyle diyeyim, gerisini sen anla kardeşim" dedi Eylül.

"Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum abla. Söyledim sana" dedi Erkin. Düelloyu kaybetme korkusu yaşıyor gibiydi. Onun bu hali Eylül'ü daha da umutlandırdı. Cin şişeden çıkmıştı sonunda. Bundan sonrası Zeynep'in dayanma gücüne kalıyordu.

"Peki, olur. Sana onunla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz. Ona 'bu evden git Zeynep' de demeyeceğim ama. İlle de gitsin diyorsan bunu kendin söyleyeceksin. Kızın gözlerinin içine bakıp, 'seni bu evde görmek istemiyorum' demek senin işin. Anladın mı beni? Gitmeye karar verirse, gitme demem" dedi Eylül.

"Yapamam mı sanıyorsun?" dedi Erkin.

Eylül gülümseyerek boynunu büktü bu söze. Sonra da yeşermiş yeni umutlarla, neşe içinde kahvaltı hazırlamaya devam etti.

"Birazdan koşudan gelince hemen konuşacağım onunla" dedi Erkin.

Zeynep'in her sabah koşuya gittiğinin söylemediği halde farkında olması, Eylül'ü hem şaşırttı, hem korkuttu. Öfkenin sebebine dair bir ip ucu daha yakalamış gibiydi sanki. Sorun Zeynep'in koşabilen bacaklarıyla ilgili olabilir miydi?

"Ne zaman istersen, bu senin kararın" diyerek işine devam etti Eylül.

"Ona tüyo vermeyeceksin ama, etkilemek yok" dedi Erkin.

“Yok. Ben yanında olmayacağım merak etme. Tüyo vermeye gelirsek, için rahat olsun. Buna ihtiyaç duymaz o. Cinstir biraz. Kendi matematiğini kendisi çözer, kararını kendisi verir. Gitmeye karar verdiği zaman bağlasan durmaz, kalmayı göze alırsa da, bin kere kovsan yine gitmez. Sen kovmaktan yorulursun, o inatlaşmaktan yorulmaz. Benim bile gözümün yaşına bakmaz Zeynep. Dümdüz bir kızdır o, elif gibidir. Ne zaman ve nerede eğileceğini çok iyi bilir.” diyerek yeniden tezgaha döndü Eylül. Tebessüm ederek yavaşça mırıldandı.

“Sadece **‘bana onu anlat’** der sıkışırsa.”

“Göreceğiz bakalım. Onun hakkında bu söylediklerin son olur umarım” diyerek yine sustu Erkin. Tekerlekli sandalyesinin yönünü çevirip mutfaktan çıktı.

Çok kolay susuyordu genç adam. Biraz önce söylediği sözleri hiç söylememiş gibi kolayca kabuğuna çekiliyordu. Salondaki masaya kahvaltı hazırlayan Eylül’ün konuyu değiştirmek adına kullandığı cümleleri duymazdan geliyor, iletişim çabaları işe yaramıyordu. Zeynep dışında hiç bir konuda fikir üretmemiş olması insanda acaip bir izlenim bırakıyordu. Farklı bir sohbet konusu açıp onunla normalleşmek mümkün görünmüyordu Eylül’e. O elim kazadan sonra ya kişiliğinin ikiye bölündüğünü, ya da iki ayrı kişilik sahibi olduğunu düşünmeye başlamıştı Erkin’in. Biri diğerini sürekli baskı altında tutuyor gibiydi. Saldırgan Erkin sürekli parmak sallıyor, eski sevecen Erkin’i hayattan koparmaya çalışıyordu sanki. Bu çok ciddi bir sorundu. Hayata yeniden tutunmasına engel olan bu vahşi baskı onu canına kıymaya bile yöneltebilirdi. Fizik tedavi olmasını, yürümeyi yeniden öğrenmeyi arzu etmesini engelleyen şey, saldırgan Erkin şahsiyeti olabilirdi pekala. Kendine rakip gördüğü Zeynep’in oyundan atılmasını bu yüzden istiyordu belki de. Çünkü Zeynep, zor problemleri inatla çözüyor, hayatın önündeki engelleri adeta koşarak aşıyordu. Saldırgan Erkin şahsiyeti için gerçek bir düşmandı.

“Aman tanrım! Zeynep, sana çok ihtiyacım var. Sakın beni yalnız bırakıp gitmeyi düşünme. Sakın gitme” diyerek yeniden mırıldandı.

Elindeki tepsiyi yemek masasına bıraktıktan sonra Erkin'i merak etti Eylül. Merdivenlerin boşluğuna yerleştirilmiş sevimli asansör salon katında durduğuna göre odasına çıkmamıştı. Evin oymalı kapısından dışarı bakıp, kardeşini ortalıkta göremeyince panikledi ama ardından gitmedi. Söz vermişti. Sonuç ne olursa olsun onların hesaplaşmasına müdahale etmeyecekti.

“Gitmiş vallahi. Zeynep'le konuşmaya bahçe katına inmiş. Gerçekten evden kovacak kızı... Sağlam dur Zeynep, sen olmadan ben bu savaşı asla kazanamam. Sağlam dur lütfen” diyerek sandalyeye oturdu.

Bozok'la birlikte koşudan dönen Zeynep sesizce açıp kapattığı bahçe kapısından bahçeye çıktı. Sessiz olmayı Zeynep'ten öğrenen Bozok da hiç havlamadan bahçedeki ağacın altına uzanıp dinlenmeye koyuldu. Sabah koşuları bünyesine çok iyi gelen sevimli hayvan bir anda yerinden kalkıp irkilmişti. Zeynep kapının kulpuna uzanırken yanına kadar gelmiş, hırlamaya başlamıştı. İçeride Eylül'den başka biri olduğunu eve girmeden öğrenen Zeynep kısa süreli tereddütten sonra Bozok'un varlığına güvenerek camlı sürgülü kapıyı açtı.

Önce arkası dönük tekerlekli sandalyeyi karşı duvarın önünde, sonra da kitaplığındaki eşyaları karıştıran sandalyedeki Erkin'i gördü. Ortalıkta yerlere saçılacak bir yemek tepsi yoktu ama, değerli eşyaları vardı Zeynep'in. Kapalı bıraktığı bilgisayarı çalışma masasında açık vaziyette duruyordu. Şifresini açamayınca onu da hırpalamış olma ihtimali canını sıktı. Yatağının üzerine düzgün bıraktığı giysilerini, özel eşyalarını dağılmış olarak görünce soğuk savaşın yaklaşmakta olduğunu daha net anlayan Zeynep de Erkin gibi sustu, bekledi. Bozok'u sakinleştirip dışarı çıkardıktan sonra her koşuda boynunda duran küçük havlusu ile terini kuruladı. Belli ki hemen duşa girip terini atması mümkün olmayacaktı. Susmaya ve ayakta beklemeye devam ederek, (benim özel alanıma nasıl girersin?

Eşyalarımı ne hakla karıştırıp yerlere atarsın) diye bağırıp çağırmasını uman rakibinin beklemediği şeyi yaptı.

Erkin geri dönüp baktığında tam da ablasının dediği gibi, elif gibi dimdik ayakta duran bir Zeynep gördü. Ummadığı kadar sakin görünürken kendisine hangi duyguyla baktığı hiç belli olmayan bu kızı ilk defa bu kadar yakından görüyordu ama ilk hamlenin kendisinden gelmesini beklediğini fark ediyordu. Bu kızı bu evden göndermek için usulüne uygun davranması gerektiğini anlayan genç adam da düelloya hazırды.

“Eskiden burası benim hobi odamdı. Buraya girer, saatlerce bir şeylerle meşgul olurdu. Kendime göre icatlar yapardım çocukça. Zamanı da açlığımı da unutturdum burada. O kadar değişmiş ki hobi odam, tanıyamadım doğrusu. Küçük bir daire olmuş. Şu bir gerçek ki, bu halini hiç sevmedim. Burayı eski haline getirmek için inanılmaz bir istek duyuyorum şu anda. Gördüğün üzere, kendime uygun hobilerle uğraşmak için en uygun formdayım bu aralar. İş hayatıma dönmek için tek bir sebebim kalmadığına göre, yaşasın hobilerim” dedikten sonra sandalyesi ile birlikte geri dönüp Zeynep’in üzerine doğru yürüdü.

“ Ve işte bu yüzden, senin bu evden taşınman gerekiyor. Çok uzağa gitmene gerek yok aslında. Ablamla yine beraber olursunuz, ama bu evde değil. Anlayacağın şu Zeynep, senin bu evden gitmeni istiyorum. Benim gibi hassas günler yaşayan yarım bir adamı kırmazsın herhalde” diyerek kızın yüzüne baktı.

“Dağınıklık için kusura bakma. Düzenli olmaktan oldum olası hoşlanmadım. Eskiden de hobilerimle uğraşırken ortalığı birbirine katardım. Yine kendimi tutamadım galiba. Etrafı biraz dağıtmış olabilirim” diyerek biraz da alaya aldı.

“Daireyi geri istiyorsan kolayı var. Değişiriz, olur biter. Eline balyozu alıp burayı eski haline getirirsin. Ben de senin odana taşınırım” dedi Zeynep gülerek.

“İşte sorun da bu zaten Zeynep. Her işime karışıyorsun. Hep bir fikir, bir öneri... Bilmen gereken şu ama: Ben, ablam

değilim. İşime karışılmasından hoşlanmam. Hayatımı kolaylaştırmak için yaptıklarından da hoşlanmadım. O rampalar nedir öyle? Asansör, yüzme havuzu, spor aletleri... Bütün bunları yapmanı sana kim söyledi? Ablam mı? Tabi ki hayır... Onun haberi bile olmadan eski tarihi güzel evin canına okumuşsun. Benim hayatımı kolaylaştırmak sana mı kaldı? Kimsin ki sen? Hiç bana sordun mu peki? Belki ben zor olanları seviyorum. Belki merdivenleri sürünerek çıkacaktım, spor olacaktı... Bunu hiç düşündün mü? Hadi söyle Zeynep, benim hayatımı kolaylaştırma iznini sana kim verdi?" dedi Erkin.

"Sen herşeyi tamamen yanlış anlamışsın Erkin. Ben senin hayatını kolaylaştırmaya çalışmadım. Eylül ablamın hayatını kolaylaştırmak için elimden geleni yaptım. Yine yaparım. Her zaman yaparım. Kimseden izin almam. Bence bunu sen de denemelisin. Senin sağlığın için koşuşturan, başında günlerce uykusuz sabahlayan bu kadına hakkını vermelisin. Farkında mısın bilmem ama, sadece onu mutlu etmek için bile olsa, fizik tedavine çoktan başlamış olman gerekiyordu. Yine farkında mısın bilmem ama, beni buradan kovarken de aynı şeyi yapıyorsun. Senin bir cevabın var mı Erkin, neden onun hayatını zorlaştırıyorsun?" dedi Zeynep.

"Senin varlığın ona iyi geliyor yani, öyle mi? Ya yanılıyorsan? Senin yüzünden kendi sorunlarını çözme yeteneğini kaybetmiş olabilir mi ablam? Her işe burnunu soktuğun için olabilir mi, mesela? Belki de senin yüzünden tesettüre girmeye karar verdi. Sen mi akıl verdin ona? Neler soktun kafasına acaba? Bu kadar akılıysan neden kendin benzer örtülerin altına gizlenmedin? Ablamla baş örtüsü yüzünden aramızın açıldığını eminim biliyorsundur. Sen onu ailesinden koparmaya mı çalışıyordun?" diyerek soluk verdikten sonra sesinin tonunu dahi değiştirip yeniden atağa geçti Erkin.

" Git buradan Zeynep. Kendi ailene git. Bizi kendi sorunlarımızla baş başa bırak. Biz kardeşiz. Derdimiz sorunumuz ne varsa ortaya döker, kendi aramızda hallederiz" diyen Erkin bu kez hedefi on ikiden vurmuştu. Hem de farkında olmadan.

Söylediği sözlerle Zeynep'e kimsesizliğini onca yıl sonra yeniden hatırlatıyordu.

"Biz de Eylül ablamlarla kardeşiz...Değil miyiz?" diye mırıldanarak evindeki tek kanepeye oturdu. Onu çöküntüye uğratan son sözlerini duymasa da başarılı olduğunu kızın yüzündeki hüzündeki gören Erkin zaferini ilan etmek üzere kapıya sürdüğü tekerlekli sandalyesini durdurup başını çevirerek son bir cümle etmeseydi, gerçekten başarmış olacaktı. Zafer sarhoşluğu nefisini esir alıp gurura yol açınca kendini tutamadı o anda.

"Git buradan Zeynep. Bu evde sana yer yok. Ait olduğun yere dön" dedi.

Geçmiş hayatı gözünün önünden film şeridi gibi geçen Zeynep rakibinin kibriyle bağdaşmayan gidişini içi burkularak izlerken bir tur dolandığı anılarıyla vedalaşıp o ana döndü. Yüzünde alaycı bir gülümseme, hızla doğrulup yan duvardaki aynaya, kendi güzel yüzüne baktı.

"Dediğin gibi yapacağım Erkin efendi, ait olduğum yere dönüyorum. Her zaman yaptığım gibi, savaş meydanının tam ortasına... Bütün silahlarımla seninle savaşa hazırım. Bakalım şimdi ne yapacaksın? Hassas günler yaşıyan kibirli yarım adam..." dedi.

Eylül biraz gecikmiş de olsa aceleyle evden çıkıp hastanenin yolunu tutmuştu. Zeynep'le Erkin arasında neler geçtiğini merak ederek eline telefonu aldı. Zeynep'le konuşmaktı niyeti ama yapamadı. Telefonda konuşulacak basit bir mesele değildi. Eve moral depolamış dönen kardeşine de bir şey soramamış, görüntüsene tav olarak evden çıkmak zorunda kalmıştı.

Son gelişmelerin hayır mı şer mi olduğuna anlam vermek için yol boyunca kafa yoran Eylül telefonunu yine eline aldı. Kardeşini aramak isteği duymuştu ki, onun telefonu olmadığını hatırladı. Kazada ortadan kaybolan telefon bulunamamış, bugüne kadar ihtiyaç da olmamıştı. Tatsız da olsa kardeşinin

bugün başlayan iletişimini güçlendirmek, ülkenin hızla değişen gündemini hatırlatmak, varsa eski dostlarına ulaşmasını, arkadaşlarıyla görüşmesini sağlamak belki de problemi hızla çözecekti. Hemen ona uygun güzel bir telefon arayışına girecek, akşam eve dönünce ona etkileyici bir sürpriz yapmış olacaktı. Böylece onu denetim altında tutmak da mümkün olacaktı.

Hastane dönüş saati erken, telefon hediyesi de hazır olunca neşe ve umutla bahçe kapısından giren Eylül kendisini karşılayan Bozok'u başını okşayıp ona en sevdiği bisküvilerden vermeyi de ihmal etmedi. Sanki hasret kaldıkları mutlu günler yeniden başlıyor gibiydi. Önce Zeynep'i ziyaret edecek, onun halet'i ruhiyesini gözden geçirecek, varsa bir aksaklık tamir edecekti.

"Hoş geldin ablacım. Bu akşam geç gelirsin sanıyordum. Sürpriz oldu" dedi Zeynep. Narin ve kırılğan görünüyordu.

"Sürpriz demişken, evet Erkin'e bir telefon sürprizim var. Bakalım hoşuna gidecek mi? Telefonu kazada kaybolmuştu. Belki de sinir stres kalmaz bunu görünce, sana eziyet etmekten vaz geçer. Anlatmıyorsun ama ben yokken sana yaşattıklarını bilmediğimi zannetme. Çöpteki tabak bardak kırıklarını görmediğimi de zannetme. Saklamaya çalışmışsın ama o kadar çoklar ki, yeterince iyi kamufle edememişsin. Ne dersin Zeynep, bu akıllı telefon işe yarar mı? Sence onu da akıllandırır mı?" diyerek gülümsedi.

"Bence, beni bu evde görmeyince sinir stres kalmayacak onda, telefon bonus olacak. Ablacım, bunca yıldır bana yalnızlığımı hissettirmedin. Kendimi bu evde kendi evimde hissettim ama artık taşınma zamanım geldi galiba. Yeterince büyüdüğüme göre kendi kanatlarımla uçmalıyım. Sen ne dersin ablacım? Ben gidersem işler daha kolay yoluna girecek sanırım" dedi Zeynep.

"Nasıl böyle düşünürsün Zeynep? Görmüyor musun? Kardeşim günler sonra senin sayende bizimle iletişime geçti.

Ağzını bıçak açmayan adam bir günde bülbül kesildi. Hepsi senin sayende oldu” dedi Eylül.

“Beni evden kovması sence iyi bir şey mi?” dedi Zeynep.

“Konuşması iyi bir şey. Hem de bol bol konuşması” dedi Eylül.

“Buradan gitmemi istiyor. O istedi diye buradan gitmem, ama onun iyileşmesi adına doğru hareket olacaksa hiç düşünmeden giderim abla. Alınganlık yapmam” dedi Zeynep.

“Doğru hareket senin evinde kalman Zeynep. Gitmeyi asla düşünme. Lütfen düşünme. Beni yalnız başıma kaldıramayacağım bu yükün altında bırakma. Biliyorum, senin için zor olacak. Yıpranacaksın, sınırların bozulacak. Ama bu sabah çok önemli bir şey keşfettim. Sen onun iletişim kapısı oldun. Kendini hapsettiği sessiz dünyadan sana kızgınlığı sayesinde çıktı. En azından bir kapı açtı. Bu kapı açılmasaydı kendisine bir zarar vermesinden korkuyordum. Şimdi 1 - 0 biz öndeyiz Zeynep. Sana olan kızgınlığı onu hayata bağlıyor. İzin ver, sana saldırın. İçindeki öfkeyi ancak böyle tüketecek. Yeniden yürüyememek onu öyle öfkeliyor ki, hırsını senden çıkarıyor. Sen olmasaydın eğer, yaşadığı kazanın hırsını kendinden çıkaracaktı. Kendine zarar vermesi an meselesi olacaktı. Oysa ben onun öfkeyi aşmasını istiyorum Zeynep. Yürümeyi başarsa da başaramasa da yaşamak için sebepleri olsun istiyorum. Dünyadaki tek engelli insan o değil. Bunu öğrensin istiyorum. Benim için, hepimiz için biraz sabırlı olursan, ne kadar dayanıklı olduğunu ona kanıtlarsan ona yaşamak için mücadele etmeyi öğretmiş olacaksın” dedi Eylül.

“Seni hırpalamasına izin ver diyorsun yani” dedi Zeynep.

“Hayır tatlım, tam tersine. İzin verme diyorum. Sana acımasız ol da demiyorum. Matematik öğretmeni olan sensin. Bu hesabı en iyi sen yaparsın. Bir insanın ne kadar güçlü olabileceğini sende görsün istiyorum. Ben bunu biliyorum, ama o bilmiyor. İzin verelim, o da öğrensin. Zeynep’in kim olduğunu a dan z ye öğrenmek zorunda kalsın. Telefon dediğin nedir ki,

hayatındaki gerçekte bonus Zeynep'i tanımak olsun. Çünkü ben aynı bonusla yıllardır beraber yaşıyorum. Hayatımın en değerli zamanları seninle paylaştığım zamanlar oldu Zeynep. Anılarımı hiç bir şeyle değışmem, güzel kardeşim benim" diyerek Zeynep'e sarıldı Eylül. Gözleri buğulanmıştı.

"Yarın beni yine kovacak, biliyorsun" dedi Zeynep.

"Yarın canın daha az yanacak, biliyorum" dedi Eylül.

"Anladım ablacım" dedi Zeynep.

Ertesi sabah Zeynep koşuya gitmedi. Koşuya gitmek yerine aynı saatte kalkıp eşofmanını giyerek arka bahçedeki yüzme havuzuna girmeyi tercih etti. Koşma süresine yakın bir zaman boyunca havuza Erkin için monte edilmiş aletlerle çalışarak egzersiz yaptı. Sonra yine sessizce evine girdi.

Genç adamın kah odanın penceresinden, kah balkondan ilgiyle takip ettiği ama akıl erdiremediği davranışlar bu kez öfke sebebi olmadı. Tepki sebebi de olmadı. Erkin için mesele bu kızın ne yaptığı değildi. Hayatında yer işgal etmiyor olmasıydı. Şeytanın sürekli kulağına fısıldadığı eylemi yapabilmesi için zihnini bulandıracak, eylemine engel olacak herkesin yanından uzaklaşması gerekiyordu. Ablası nasılsa her gün evden çıkmak, işine gitmek zorundaydı. Onu halledebilirdi. Fakat ablasının yokluğunda ona adeta bekçilik eden bu inatçı kızdan kurtulması kolay olmayacaktı. Onu yalnız bırakmamak adına koşuya gitmekten bile vaz geçtiği anlaşılıyordu. Yeni yöntemler denemeliydi Erkin. İçindeki ısrarcı ses sürekli bunu emrediyordu.

Düşündü, taşındı ve telefonunu ilk kez kullanarak Zeynep'i aradı. Ablasının yeni telefonuna kaydedip 'bir ihtiyaç olursa bizi ara' diye muştuladığı numaralar işine yaramıştı. Arkadaşlarının telefon numaralarını bulup yeniden kaydetmeye gerek duymadığından rehberi bomboştu zaten. Nasılsa hiçbirini aramaya gerek kalmadan bu dünyadan, eksik yaşamaktan, acınası engelli insanlardan biri olmaktan kurtulmuş olacaktı.

Evin yakınlarından kasıtlı olarak uzaklaşmayan Zeynep'ten kahvaltı hazırlayıp yukarı getirmesini istedi. Bir yandan da inatlaşıp getirmese diye bekliyordu. Çünkü her yakın karşılaşmaları olay oluyor, Zeynep'in zafer kazanmasıyla son buluyordu. Bu kızın, ona ne yaparsa yapsın tükenmeyen sabrı ve zehir gibi aklıyla savuşturmasına gıcık oluyordu. Her defasında onu çileden çıkarıp evi terk edecek kıvama getirme çabalarının boşa çıkmasına bir türlü engel olamıyor, ama her karşılaşmada onu evden kovmaya devam ediyordu.

Birazdan elinde tepsi ile gelen Zeynep'i tekerlekli sandalyesinde karşıladı Erkin. Odasını inanılmaz biçimde dağıtmıştı genç adam. Kazadan bu yana traş olmadığı için kestane rengi kabarık saçları yüzünün yarısını kapatıyor, sakalları hiç olmadığı kadar kontrolden çıkmış görünüyordu. Kendi elleriyle dozunu arttırdığı tip bozukluğu ile itici görüntüsü zirve yapıyordu. Odasında kesici aletler bulundurmamaya özen gösteren ablasına inatla en berbat imaja bürünmeyi başarmış kıvamdaydı.

Odası ve Erkin bir tiyatro sahnesini andırıyor, bu halleriyle alkış almayı hak ediyorlardı. Sakinliğini zorlanarak koruyan Zeynep sessizliğini de korudu. Oyunun sonunu merak ediyordu.

“Gördün mü bak, şimdi taşınıp gitmiş olsaydın benim kahvaltım için uğraşmazdın. Ben de paşa paşa alt kata iner, kendi kahvaltımı kendim hazırlardım” diyen Erkin sözlerindeki tutarsızlığı sorun edip tartışma başlatmamasını hayretle izledi.

Odadaki küçük masaya tepsiyi bırakan Zeynep'in anlamsız gözlerle odanın dağınıklığını izlemesiyle iştahı yeniden kabaran Erkin yeterince gözlerini yorduğu kızın ruhunu da yormaya koyuldu.

“Madem ki bugün taşınmıyorsun, bana biraz yardım edersin diye düşündüm. Ev bulamadıysan hala, ben de sana yardım ederim. Bak, artık telefonum da var. Ama önce odamı toparlamama yardım etmelisin. Dağınıklık başımı döndürüyor”

diyerek alaya aldığı Zeynep'e son darbeyi indirme zamanı gelmişti.

“Sana kaç kere söyledim? Ben yumurtayı böyle yemem. Sahanda yumurta bu, berbat görünüyor. Al şunu, gözüm görmesin diyerek tepsiyi yere devirmesi ilk kez olmuyordu. Alışmıştı Zeynep. Ama her defasında odayı toparlayıp etrafa saçılanları temizlemesinin çözüm olmadığına ilk kez o gün karar veriyordu. İstifini hiç bozmadan arkasını dönüp odadan çıkarken ardından seslendi Erkin.

“Heey, nereye gidiyorsun? Buralar ne olacak?” diye var gücüyle bağırdı.

Merdiven başından geri dönüp açık duran kapıya kadar yürüdü Zeynep.

“Bilmem ki! Sen bir çözüm bulursun bence. Taşınıp gittiğimi farzet mesela. Ama sakın boş yere umutlanma... Önce ortalığı bir güzel toplarsın, yerleri silersin. Sonra mutfağa inip kahvaltı yaparsın. Ha, bu arada, temizlik malzemeleri banyoda. Kolayca ulaşırsın merak etme. Ortalığı temizlemezsen bazı çöp sever canlılarla odanı paylaşmak zorunda kalırsın, söylemedi deme. Çamaşırlarını da kendin yıkarsın, kurutursun. Ablan gelmeden halletsen iyi olur. Bana acımadığını biliyorum ama ablana acırsın herhalde. Yorgun geliyor çünkü” diyerek dönüp giden kızın arkasından yine seslendi Erkin.

“Traş olmak istiyorum ben, duydun mu beni” dedi.

“Hallederiz, sen temizliği bitir, orası kolay” diyerek Zeynep de uzaktan seslendi.

“Giden kızın ardından adeta sinir krizleri geçirdi Erkin. Ortalıkta kırıp dökülecek eşya da bulamayınca sakinleşmek zorunda kaldı. Amacına ulaşamadığı yetmezmiş gibi kendi başına bir sürü de temizlik işi açmış bulunuyordu. Öyle öfkeliydi ki, öfkesi şeytanı bile yanından kaçırmış gibiydi. Zeynep'ten intikam almak için bir süre daha yaşaması şart olmuştu.

Eylül ablası hastaneden döner dönmez düğmeye basan Zeynep operasyonu başlattı. Daha önceden telefonla ayarladığı kuaförü arayıp eve çağırdı. Eylül ablasına bilgi vererek Erkin'in kendisine tehlikeli derecede kızgın olduğunu, dikkatli olmasını ve traş boyunca odadan ayrılmamasını söyledi.

Saç sakal traşının ardından kendine güveni bir hayli artan Erkin yeni planlar peşindeydi. Zeynep'ten intikam almasının en iyi yolu, ablası ile aralarının kalıcı olarak bozulması olduğuna karar verdi. Bu kızın neden Eylül ablası ile yıllardır dip dibe yaşadığına akıl erdiremediği gibi sormaya da tenezzül etmiyordu. Ne hafızasında ne de hayatında ona yer ayırmak istemiyordu. Gider ayak oynadığı son oyunla sorunu kökünden çözecekti. Zeynep'in yüklendiği kendisini gözetleme işini iyi yapmaması, onların arasını bozacaktı. Kendisi bu dünyadan göçtüğü için göremeyecek olsa da amacına ulaşmış olacaktı. Tam da bu yüzden, ilerleyen günlerde aralarının düzeldiği görüntüsünü vermeye karar verdi. İlk adım olarak da ablasının izin gününde hep birlikte kahvaltı yapmayı önerdi.

"Şaka mı bu, Zeynep'i kahvaltıya mı çağırıyorsun?" Dedi Eylül.

"Evde bulabilirsen tabi. Bence sabah erkenden taşınıp gitmiştir" diyerek espri yapmayı da ihmal etmedi.

Sevimli görünmeye çalışmıştı kahvaltı boyunca. 'Erkin hayatla barıştı' izlenimi bırakmaya çalışmıştı. Zeynep'in kuşkulu halini görmezden gelirken, ablasının geri dönen umutlarının ardına saklanıyordu. Daha da ileri giderek kendisine biçtiği ölüm zamanına bir adım daha yaklaşmak istiyor, içinden sürekli emirler yağdıran şeytanın etki alanını çoğaltıyordu.

"Bu sabah kendi kendime bahse girmiştım. Bugün kesin gitmiştir evden diyordum ama, ne mümkün? Bahsi kaybettim tabi. Ama olsun, umudumu kaybetmedim. Yarın olur, öbür gün olur. Zeynep gider nasılsa bir gün" diyerek şakaya boğduğu gerçek fikirlerini gülümseyerek paylaşıyordu.

“Bak ben kırılıyorum ama, bu yüzden mi kahvaltıya çağırdın Zeynep’i? Bari sofraya başında yapmasaydın” diyerek tepki gösteren ablasına gülümsedi Erkin.

“Şaka yaptım ya, amma alıngan oldunuz. Bak bir tane daha yapayım, neşeniz yerine gelsin. Yarından itibaren yürüyüşe başlıyorum hanımlar. Haberimiz yok demeyin. Bahçeden çıkıp şöyle çarşı pazar dolanayım diyorum. Otur otur, nereye kadar? Ayaklarım açılınsın biraz, değil mi ama?” diyerek kendi sözlerine güldü. Kızların soğuk bulduğu espiriyi fazla uzatmadan devam etti.

“Tamam tamam kızmayın. Fizik tedaviye de başlarız, vakti gelsin hele” diyerek sustu bu kez. Zeynep’in yüzüne baktığında hala kuşkulu görüldüğünü fark etti. Ama Eylül için bugün yaşananlar devrim niteliğindedi. Güzel günlerin uzak olmadığını düşünüyordu Eylül. Sohbeta canlılık getirmek istedi.

“Zeynep’cim, ne zamandır sorayım dedim, fırsat bulamadım. Bu tadilat işini nasıl becerdin tek başına, merak ediyorum. Bir ay gibi kısa zamanda bunca işi nasıl bitirdin? Sana şöyle hakkıyla bir teşekkür bile edemedim” dedi.

“Erman beyin yardımıyla. Ondan yardım istedim” dedi Zeynep.

“Erman bey, İstanbul’da inşaat mühendisi olan hani” diyerek şaşkınlığını gizlemeye çalıştı Eylül.

“Evet o, sana selamları var. Ben de fırsat bulup iletemedim. Yolu Milas’a düşerse seni ziyaret etmek istiyormuş. Buralarda inşaatları varmış. Uzak bir ihtimal değil yani. O ekiplerden buraya yönlendirerek işimi kolaylaştırdı sağ olsun. Tüm işi onlar yaptı desem yeridir” dedi Zeynep.

Heyecanlandı Eylül. Yanakları pembeleşti. Hiç unutmadığı güzel anılarından birinden fırlayıp gelecek miydi Erman bey? Kim bilir ne kadar değişmişti? ‘Ya beni böyle görünce şok olursa. Tesettüre girmemiştin o zamanlar’ diye geçirdi içinden. Belki de evlenmiş çoluk çocuğa karışmıştı kim bilir? Öyle olsa neden

ziyaretine gelecekti. Eski bir dost olarak mı? ‘Dost olacak kadar zamanı paylaşmadık ki biz’ diye düşündüğü yüzünden okunuyordu. Kolunda iz bırakarak geçip giden kurşunu hatırlayıp tebessümle kolunu tutması da Zeynep’in gözünden kaçmadı.

“Ben kendisini görmedim. Sadece telefonda dertleştik zaman zaman. Hala evlenmediği için annesiyle cebelleşip duruyormuş. Rahmetli eşinin beylik tabancasını inatla kimselere vermeyen annesi arada bir seni sayıklayıp hala pişmanlık duyuyormuş. ‘Nasıl vurdum ben o güzelim kızı’ diye” diyen Zeynep Eylül’ün merak ettiği pek çok soruya cevap vermiş oldu.

“Bir dakika, bir dakika... Erman beyin annesi benim ablamı mı vurdu? Tabancayla hem de. Yok artık. Bu Erman bey sana mı asılıyor abla? Hadi doğruyu söyleyin bana hanımlar. Ne zaman oldu bunlar? İstanbul’da mı oldu?” diyerek konuya dahil olmak istedi Erkin.

“Eylül ablam adını koyamadı ama, ben buna asılmak demiyorum” diyerek konuyu kapatan Zeynep masadan doğruldu. Erkin’de yol açtığı merakın onun ruh sağlığı için yararlı olduğuna inanıyordu kalkarken.

“Ablacım, sen evde olduğuna göre ben izin istiyorum. Yapmam gereken bir dizi işlerim var. Bir ucundan başlarım artık. Kahvaltı için teşekkür ederim” diyerek kapıdan çıktı.

“Hadi abla, hazır Zeynep gitmişken bana şu hikayeyi anlatır mısın? Çok merak ettim. Neden seni vurdu o kadın?” diyen kardeşine başını sallayarak itiraz etti Eylül.

“Hayır kardeşim. Sana hiç bir hikaye anlatmıyorum. Sen değil misin, ‘bana Zeynep’le ilgili hiçbir şey anlatma, duymak istemiyorum’ diyen? Tamam işte, ben de anlatmıyorum” diyerek durumu kurtarsa da aslında doğruyu söylüyordu.

“Zeynep, Zeynep, yine Zeynep. Ne Zeynep miş ama!” diye söylenen Erkin masadan kızarak uzaklaştı.

Sabah sporunu Erkin’in yüzüne bile bakmadığı yüzme havuzunda yapan Zeynep evinde dinlenmeye çekilince, evde

bahçede, evin her yerinde sessizlik hakim olmuş, Bozok bile havlamaz olmuştu. Zeynep'in üzerinden eksik olmayan gözlemciliği geçen bir hafta içinde giderek azalmıştı. Artık kahvaltı hazırlama, devrilen tepsileri toplama, yerlere saçılan yiyecekleri silip süpürme gereği kalmadığına göre daha az görüşmeleri, bahçenin sınırları içinde daha az karşılaşmaları normal hale gelmişti. Bir türlü elektriği tutmayan iki genç için de böylesi makul ve mantıklı bulunmuştu. Birkaç kez de bahçeden çıkıp tekerlekli sandalyesi ile dolaşmaya gidişi, giderken Bozok'un genç adamı yalnız bırakmayışı sosyalleşme olarak yorumlanmış, nihayetinde yararlı bulunmuştu. Ama fizik tedavi sürecine başlamaya direnen Erkin'e dert anlatmak mümkün olmamıştı.

Böylece, şartların olgunlaştığına kanaat getiren Erkin kendi kıyametini davet ettiği o günü, en sakin gün olarak kayda geçiriyordu. Şeytanın 'başla' komutuyla yine evden 'dolaşmaya gidiyorum' diyerek ve kapıdan bilgi verdiği Zeynep'e son bir tuhaf bakış fırlatarak çıktı Erkin. Ardından kuşkuyla bakan kızı yanıltmak için bahçe kapısından çıkınca sağ tarafa giderek köy merkezine gittiği izlenimi bırakmayı ihmal etmedi. Yanında Bozok' la dolaşmayı prensip edinmiş olması o gün işini kolaylaştırdı. Zeynep'in zokayı yuttuğuna ikna olduktan sonra yönünü değiştirip sol tarafa yöneldi.

Dik bir yokuşla patika yola bağlanması akülü tekerlekli sandalyesi sayesinde hiç zor olmadı. Zeynep'in bir süredir koşmayı terk ettiği o yokuş yukarı patika yolda şimdi Erkin yavaş ve düşünceli tekerlek dönüşleriyle ilerliyor, seçimini kendi vicdanına kabul ettirmenin kavgasını veriyordu. Yanında sessizce arkadaşlık eden sevimli hayvanı görmezden geliyor, sevgiye dair hiçbir ayrıntıyı çevresinde görmek istemiyordu. Böylece yaşamına son vereceği planı adım adım uygulamaya koymuş oluyordu.

Birazdan patika yolun sonundaki dik kayalıklara ulaşmış olacak, yarım bedeninin içine hapis olmuş ruhunu özgürlüğüne kavuşturacaktı. Dünya hayatının geri kalanını tekerlekli

sandalyede geçirmekten, alaycı veya acıyan bakışlara ömür boyu maruz kalmaktan ebediyen kurtulmuş olacaktı.

Akülü sandalyesi ile dahi yorulmuştu ama yükseğe çıktıkça sıcak havanın içinden esip gelen rüzgarın serin dokunuşuyla ferahlıyordu. Bir zamanlar motosikleti ile gezerken de aynı esintiyi hissettiği günleri hatırladı. Bacaklarının hiç itiraz etmeden onu her yere taşıdığı sağlıklı günlerdi o günler. Hiç kaybetmeyecek sandığı sağlıklı günlerin değerini hatırladı.

Hem patika yolda, hem yaşam yolunda son viraja gelmişti işte. Bundan sonra hayatın ona kötü sürprizler, acımasız emrivakiler yapıp parmağında oynatmasına izin vermeyecek olması hayata karşı alınmış bir zafer olacaktı. Güreşip tuşa getirdiği kendi hayatı olsa da değişen bir şey olmuyordu. Benden sonra tufan anlayışına da ısınamamıştı aslında. Bugünden sonra olacıklardan haberdar olmayışını biraz acaip bulmasına itiraz geliştirecek durumda değildi. Zaman duracaktı nasılsa.

Çocukluğundan çok iyi bildiği dik kayalıklar son kez Erkin'i bekliyordu. Nereden düşerse daha kolay, daha hızlı öleceğine karar verip tekerlekli sandalyesini o yöne çevirdi. Şimdi sadece fren sistemini defalarca tatbikat yaptığı gibi bozması yeterli olacaktı. Arabası yokuş aşağı kendi haline giderken gittikçe hızlanacak, yolun sonunda kuşlar kadar özgür bir uçuşla kendini boşlukta bulacaktı. Sonrası malum düşüş. Kendisini kayalıklardan düşüp parçalanırken hayal etmesi yüzünden titreyen elleri işini zorlaştırıyordu. Bozok'un havlayarak tehlikeyi haber vermesi, önüne geçip engellemeye çalışması görülmeye değer bir uğurlama seramonisine benziyordu. Sevimli hayvanı kovarak uzaklaştırmaya çalışması da bir hayli zamanını almıştı. Hatta direncini kırmıştı. Onun aniden ortadan kayboluşuna sevinerek yeniden kendi sonuna odaklandı. Elleri hala titriyor, işini zorlaştırmaya devam ediyordu. Bozok'a okkalı bir lanet okuduktan sonra yarım kalan işine devam etti.

Eve koşarak gelen Bozok'un iki havlama arasındaki ses farkı Zeynep'i bilgisayar başından fırlatmış, koşarak bahçe

kapısına yöneltmişti. Nefes nefese kalan hayvanın beden dilinden acil durum mesajını alan Zeynep koşarak Bozok'un ardına takıldı. Koşu ayakkabılarının ve eşofmanının üzerinde olması büyük şanstı. Yine de, birlikte patika yoldan kayalıklara doğru koşuyor olmaları çok endişe vericiydi. Erkin'in orada ne işi var diye düşünecek zaman değildi ama az çok tahmin ediyordu. Hayatının en hızlı koşusunu yapan Zeynep'e Bozok bile yetişmekte zorlanıyordu.

Erkin'in tekerlekli sandalyesini hızla uçuruma doğru giderken birlikte gördüklerinde ne Bozok'un havlayacak hali, ne de Zeynep'in bağırp seslenecek gücü kalmıştı. Bu gidişi durdurmanın tek yolu yine koşmaktan geçiyordu. Bu kez patikadan değil, yolu kısaltıp öne geçebilmek için kayaların, çalıkların üstünden koşması gerekecekti. Saliseler içinde kararını veren Zeynep hiç duraklamadan koşmaya devam etti. Hem yokuş yukarı hem de taşlık ve engebeli arazide adeta zıplayarak ve hedeften gözünü ayırmadan ilerliyordu. Kendi fizik gücü tükenmek üzereyken Erkin'in de hayattaki son yolu tükenmek üzereydi. İkisi için de aksi felaket olan son bir şans kalmıştı görünen. Son bir gayretle zıplayarak çıktığı kayadan adeta çığ gibi yuvarlanan tekerlekli sandalyenin üzerine doğru uçmak...

Sert bir düşüşle sağa sola savrulmuş olsalar da uçurumdan düşmüş olmakla kıyaslanamazdı halleri. Tek farkla. İkisinin de taşlara kayalara çarpmaktan kaynaklı fena halde canları yanıyordu. İkisinde de yaralanma, berelenme olması, birbirine çok kızgın bakmalarını engellemiyordu ama kavga edemeyecek durumdaydılar. Zeynep'in öfkesi gözlerinden çakmak çakmak etrafa yayılırken bir eliyle darbe alan bacağını tutuyor, diğeriyle başından damlayan kanı tişörtüne siliyordu. Yorgun ve bitkin görünen bedenini kayaların keskin olmayan yüzeyine yaslayarak dinlenmeye çalışıyordu.

Erkin'in de durumu pek farklı değildi. Yüzü kolları çizikler içindeydi. Bir dizi ameliyatlardan geçirmiş bacaklarına ilave bir zarar gelip gelmediğini değerlendirmekten çok uzaktı. Derin derin soluk alıp veriyor, bu kızın hismından nasıl kurtulacağını

düşünüyordu. Hiç belli etmese de, hızla uçurumun kenarına yaklaşırken ölüm korkusunu hücrelerine kadar hissedip pişmanlık içinde Allah'a yakardığını ve Zeynep vasıtasıyla beklediği ilahi yardımın geldiğini vicdanı kabul ediyordu. Hayatta olması mucizenin ta kendisiydi ama keşke adı Zeynep olmasaydı. Yüzünde acı ile karışık gülümsemesini Zeynep de fark etti. Gülümsemenin arka planındaki Zeynep öfkesini de...

Yanlarına ulaşan Bozok da nefes nefese bir Erkin'e bir Zeynep'e yaklaşip yardım etmeye çalışıyordu. Tekerlekli sandalye bile yan yatıp devrilince aşağı uçmaktan kurtulmuş, son düzlükte durmuştu. Ortaya çıkan sessizliğin içinde asayiş sağlanmış gibi görünse de kalpler de kollar ve bacaklar kadar yara bere içinde ve kırgındı. Açıklanamaz ve hiçbir akliselikle savunulamaz bir vakanın tam ortasındaydılar. Sindirilmesi zaman alacaktı kuşkusuz. Ama Eylül abla faktörü ikisinin de aynı anda aklına gelince düştükleri yerden doğrulmadan, acılarının dinmesini beklemeden ve terlerinin kurummasını, bu hesaplaşmayı burada, uçurumun başında bitirmeye karar verdiler. Öfkesi ilk patlayan Erkin oldu.

"Sen,,, ne hakla benim işime karışıyorsun? Bu benim seçimim, ister yaşarım, ister ölürüm. Hangi hakla beni durdurursun?" diyerek bağırdı.

"Cehenneme iki kişilik bilet almana izin mi verseydim? Senin seçimin benim umurumda olmaz... sen kendi cehennemine giderken ablanın dünyasını cehenneme çevirecektin. Bunu hiç düşünmedin değil mi? Ölümün kurtuluş olacağını mı sanıyorsun sen? Hassas günler yaşayan kibirli, bencil, akılsız ve cahil yarım adam..." diyerek Zeynep de bağırdı.

"Yani, beni kurtarmak için yapmadın onca koşuyu, ablamı kurtarmak için yaptın... Haklısın, gerçekten ablamı cehennem azabından kurtardın" derken artık bağırıyordu Erkin. 'İyi ki koştu, iyi ki vazgeçmedin. Sen ve Bozok, ikiniz hayatımı kurtardınız' diyemedi.

Son anda ölümden dönmenin nasıl bir duygu olduğunu yaşayarak öğrenmiş bir insan olarak yara bere içinde ama mutluydu Erkin. Zeynep'e kızgınlığı sadece göstermelikti. Onun bir maç daha kazanmış olmasına içerliyordu sadece. Kaza gününden bu yana dünya hayatında hiçbir başarı elde edememiş olmasına... Yaslandığı taş sırtına batınca işe yaramayan bacaklarını kullanarak yer değiştirmeyi başaran Erkin kendisini ilgiyle izleyen Zeynep'in yüzüne baktı.

"Yüzün kanıyor" dedi.

"Sen kendi haline bak. Her tarafın çizik içinde. Bütün bunları ablana nasıl açıklayacağını merak ediyorum. Öyle merak ediyorum ki, öyle böyle değil" diyen Zeynep sağlam bacağının üzerinde doğrularak ayağa kalktı. Bir iki sendeleyerek yürümeye çalışırken asıl gerçeği fark ertti. Uçurumun başından patika yolun düzlüğüne çıkmaları hiç kolay olmayacaktı.

"Umudumu kaybetmişim. Böyle yaşamak istemedim" dedi Erkin.

"Umudunu kaybetmiş,miş... Yüzde elli ihtimalle yürüme şansın olduğunu bile bile mi? Yüzde elli ihtimali beğenemedin mi sen? Bu nasıl matematik?" diye bağırın bu kez Zeynep oldu.

"Beni oyalamak için söylüyorlar. Doktorlar da yürüyemeyeceğimi biliyorlar" diyerek mantık yürüten Erkin Zeynep'i daha da kızdırmış oldu.

"Sen umudunu kaybetmek nedir, nereden bileceksin? Hiç yüzde bir ihtimalin peşinden bıkip usanmadan yıllarca koşan birini gördün mü hayatında? Ya da kazandığını zannederken bütün umudunu birkaç saniyede kaybeden birini gördün mü? Nereden göreceksin? Kendinden başka hiçbir şeyi gördüğün yok ki" Diyerek sustu Zeynep.

Devrik duran tekerlekli sandalyenin yanına gidip düzetti. Bu kadarını yapmak bile zor gelmişti Zeynep'e. Erkin'le birlikte freni bozuk bu aracı yokuş yukarı sürüp çıkarmasının imkansız olduğunu anlamıştı. Boş haliyle yukarı taşınması bile yorucu

olacaktı. İşte şimdi iyi düşünmek ve Eylül ablası için uygun olan en doğru seçimi yapmak zamanıydı. Erkin'e bakarken başını sallıyor, çıkmaz sokakta sıkıştıklarının sinyalini veriyordu.

"Ablama anlatacak mısın" dedi Erkin.

"Sana daha önce de söyledim. Onun hayatını kolaylaştırmak için ne gerekirse yaparım. Yalan söylemek yerine sır tutmayı tercih ederim. Bakalım ablan için sen ne kadarını yapacaksın? Birazdan anlarız" diyen Zeynep Erkin'i şaşırtmaya devam ediyordu.

"Ne demek istedin? Anlamadım" diyerek tekerlekli sandalyeyi inceleyen Zeynep'e baktı.

"Ablana ne anlattırısın, bilemem. Bu senin meselen. Yanında telefon var mı?" diye sordu. 'Yok' cevabını alınca acıyla gülümsedi Zeynep.

"Ne güzel işte, bende de yok. Demek ki yukarıya çıkış yolunu kendimiz bulacağız. Şimdi sana ihtimalleri hatırlatayım, tercihi kendin yaparsın.

1. Yol: Gördüğün gibi seni sırtımda yolun başına taşıyacak durumda değilim. Bacağım pek iyi değil. Belki de bir daha hiç koşamam. Ama bunu sorun etmem. Ben önümde bulduğumla yetinmeyi çoktan öğrendim. Yine de, tekerlekli sandalyeni zor da olsa taşıyım. Düzlükte seni beklerim. Kendi gayretinle sevdiğin sporu yaparak, yani sürünerek düzlüğe çıkmayı başarırısan, sessiz ve sakın eve gideriz. Eylül ablana anlatacağın hikayeyi düşünmek için zamanın olur. Sandalyenin aküsü de freni de olmaya razıyım ben. Yeter ki cehenneme gerek kalmadan sorun çözülsün.

2. Yol: Yapamam dersen, burada beklersin. Ben eve gidip telefonla yardım isterim. İtfaiye mi olur, afad mı olur, hangisi uyarsa sana. Gelirler, seni hiç yorulmadan hastaneye götürürler. Ama, ilginç hikayeni haberlere taşımayı ihmal etmezler. Kurtarıma videoların izlenme rekorları kırar. Tabi ortaya çıkan hikayen de. Seç beğen, al birini. Bakalım ablanı ne kadar

seviyorsun, öğrenelim. Ha, sevgiyle işim olmaz diyorsan, bir ihtimal daha var yarım adam. Onu da düşün.

3. Yol: Uçurumun başındasın. Hiç yorulmadan kendini aşağı atabilirsin. Bu sefer sana engel olmayacağım. En fazla ablanın cehennemine ben de ortak olurum. Hiç sorun etmem. Daha önce de ona ortak olmuşum. O da bana olmuştu. Bunu da aşarız biz. Ha, bu yolla da haberlere konu olursun, ama olsun. Sen duymazsın nasılsa” diyerek tekerlekli sandalye ile birlikte yola koyuldu Zeynep.

Yanında yürümeye çalışan Bozok’un başını okşayan Zeynep durduğu bir sırada Erkin’in de duyacağı bir sesle onunla konuştu.

“Sen harika bir dostsun Bozok. Sana yeni bir görev düşüyor şimdi. Burada kal ve bu akılsız yarım adamın doğru yolu bulmasına yardım et. Yukarı tırmanmaya karar verirse ona yardım edersin. Kendini aşağı atmaya karar verirse, bana haber verirsin. Burada kalıyorsun, anlaştık mı? Aferin sana” dedikten sonra bir daha ardına bakmadan yola devam etti.

Hayatta kalmaya çoktan karar vermişti Erkin. Ablasına anlatacağı hikayeye de. Şimdi yapması gereken askerlikte öğrendiği teknikle bacaklarını kullanmadan sürünerek yukarıya çıkmayı başarmaktı. Eylül ablası hastaneden gelmeden bu deli kızın yardımıyla eve en kısa zamanda ulaşip kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu. Ablasını sıradan bir teknik kaza yaşadığına ikna etmesi üçünün de yararına olacaktı. Gelecek günlerin sıhhati ve ablasının huzuru için başarmak zorundaydı. Kendi geleceğini düşünmeyi bir başka bahara ertelemesinde sakınca yoktu. Nasılsa uzun ve engelli bir hayat onu bekliyordu. Umutlanmanın da umutsuzluğa kapılmanın da etkisiz eleman olacağı uzun bir hayat. Kendini bu engelli hayata hazırlamak için bir hayli zamanı olacaktı nasılsa.

Dirseklerini kullanarak bütün vücuduna yol aldırırken Zeynep’in biraz önce sarf ettiği sinir bozucu sözlerinden gücünü alıyordu Erkin. Adeta yaşama hırsını kamçılıyordu o sözler. Uzun

boyuna uygun doğru kiloda olmasının da yararı inkar edilemezdi. Zaman zaman dinlenip soluk alırken daha da hırslanıyor, onun zihninde bir kez daha başarısız ve beceriksiz sıfatlarıyla yer tutmayı kendine yakıştıramıyordu. En zayıf anına tanık olmasına engel olamamıştı ama maç henüz bitmemişti. Her şeyden önce dimdik olmasa da ayakta ve hayatta olması gerekiyordu. Uzun zamandır kendini ilk kez kendisi için gelecek planları yaparken bulan Erkin, ne acaip ki, aynı anda yerde sürünerek zor hedefe, tepedeki düzlüğe ulaşma gayreti içinde buluyordu. Bu da cabbar deli kızın eseri olsa gerekti. Başarısını bir kez daha teslim ederken yine ne acaip ki, sövüp saymak yerine gülümsüyordu.

Yanından hiç ayrılmayan, zor yerlerde tasmaına tutunarak yardım aldığı Bozok'un da hakkını teslim ediyordu.

“Harikasın dostum. Sen olmasan başaramazdım. Aferin sana” diyerek ve onu okşayarak ödüllendirirken uzun zamandır mahrum kaldığı sevgi duygusunu Bozok'a dokunuşlarıyla tadıyordu. Sevgiye karşı sevginin olduğu yerde şeytan barınmazdı elbet, öğreniyordu.

Yaralı gençler köy meydanından bir hayli uzakta ikamet etmenin avantajını yaşadılar o gün. Terör saldırısından ucuz kurtulmuş görüntüsü veren halleriyle hiç kimseye görünmeden eve ulaşmayı başardılar. Bahçe kapısından girip oymalı ev kapısına ulaşana kadar da Zeynep'in yardımı gerekmişti Erkin'e. İkisi de yorgun ve bitkindi. Hikayenin bundan sonrasını kendi kontroluna almak isteyen Erkin etkileyici ses tonuyla direktiflerini ard arda sıralamaya başladı.

“Yardımların için teşekkür ederim Zeynep. Bugünü asla unutmayacağım. Merak etme, bundan sonrasını ben hallederim. Şimdi ilk işim bir güzel yıkanıp temizlenmek olacak. Yaralarımı ilaçlarım. Sen de aynısını yap bence. Banyodan önce başındaki kanamayı durdursan iyi olur. Hala kan kaybediyorsun. Hastaneye gidip dikiş attırsan mı acaba?” dedi.

“Gerek yok. Bantlarım geçer. Büyük bir yara değil” dedi Zeynep

“Bacağın nasıl?” dedi Erkin.

“Sorun yok, beni taşıyor. Zamanla geçer” dedi Zeynep.

“Bir şey daha var, ablam geldiğinde burada olursan isabet olur. Hikayemiz aynı olsun diye...” dedi Erkin.

“Olur, gelirim. Hikayeni merak etmiyorum değilim” diyerek kendi dairesine indi Zeynep.

Sıra dışı tekerlekli sandalye kazasının Eylül’e akla yatkın biçimiyle anlatılmasının üzerinden üç gün geçmişti. Hikayeye göre Zeynep’in koşuya, Erkin’in onunla birlikte yürüyüşe çıktığı olaylı günde meydana gelmişti kaza. Zeynep’in koşarak önden tırmandığı patikaya çıkan yokuşta olmuştu herşey. Tekerlekli sandalyenin freni tepeye varmadan bozulunca sandalye kontrolden çıkmış, geri geri giden aracı Erkin’in durdurma çabaları işe yaramamıştı. Yokuş aşağı hızla inen aracı farkedene Zeynep koşarak yetişmiş, sokağın köşesindeki taş duvara çarpma tehlikesini önlemek için kritik saniyeler içinde sandalyeyi devirerek durdurmuştu. Her iki gencin de yara bere içinde kalmasını bu hikaye mantıklı biçimde açıklıyordu. Kaza yeri değişime uğramış, sebep çarpıtılmış olsa da kazanın oluş biçimi gerçeğe oldukça uygundu. Duvara çarpmak yerine uçurumdan uçmak biçiminde anlatılmadığı ve intihar girişimi göz ardı edildiği sürece, Eylül ablalarının yüreğine kor düşmeyecekti. Düşmedi de. Bir dizi, iç çekişle ve ah, vah, aman Allah’ım serzenişleriyle hikaye sona ermişti.

Kazadan sonra Eylül’ün iki gence de sevgiye dayalı dokunuşları artmış, sebepli sebepsiz sarılıp bağına basma seramonileri sıkça tekrar eder olmuştu. O da hezeyanını böyle dile getirdiği için rahatsız edici olmamıştı ama felaketi gençlere sürekli hatırlatıcı olmuştu. Belki de bu yüzdendi Zeynep’in Erkin’e dinmeyen öfkesi. Ona güvenilmezliğini bakışlarıyla hatırlatması da bu yüzdendi belki. Zeynep’te oluşan güvensizlik duvarının aralarında gitgide yükselmesi de...

Baştan beri süregelen zıtlaşmanın bu olaydan sonra sona ermiş olması gerekirken aralarındaki soğukluk izah edilemez boyuta gelince Erkin buna bir sebep bulmak zorunda kalmıştı. Aksi halde ablası kuşkulananacak, gerçeği araştırmaya koyulacaktı. Tehlikeyi fark eden Erkin mevcut sebebi yeniden ortaya sürerek gündemi değiştirmeyi başardı. Yine ve yeniden Zeynep'i evden gönderme isteğini yenilemeye başladı.

“Ne yani, bir kez beni sakatlanmaktan kurtardı diye ona ömür boyu katlanmak zorunda mıyım? Zaten sakatım ben. Ne değişti hayatımda? Hiç” diyerek ablasını zorda bırakmaya devam etti.

Kardeşindeki psikolojik rahatlama, ev yaşamına uyumlu faaliyetlerde bulunup mutfakta bile görev üstlenme gayretleri umudunu arttırdığı için onun Zeynep takıntısına hoş görüyle bakan Eylül ise Zeynep'in dik duruşuna devam etmesini salık veriyor, kırılan gönlünü onarmaya çalışıyordu. Yavaş ilerliyor olsa da kardeşinin koyu karanlık günlerinin geride kaldığını görüyor, vesile olan Zeynep'e teşekkür ediyordu.

Sebebin açığa çıkmasından korkan Erkin, kazada arızalanan tekerlekli sandalyesinin serviste onarılmasını reddederek yenisinin alınmasında ısrar etti.

“Ben o alete güvenip asla oturmam. Tamir olsa bile şüpheli artık o” diyerek yenisinin alınmasını sağlarken eskisinin gözlerden irak çatı arasına atılmasını da sağladı. Yeni sandalyesine kavuşur kavuşmaz motosiklet kazasında kırılan bilgisayarının yerine yenisinin siparişini verdi. Bunlar güzel gelişmelerdi. Hayata yeniden tutunmasını sağlayacaklardı. Belki yeniden çalışmaya başlayacak, yazılım işini evden sürdürerek mesleğine dönüş yapacaktı. Fizik tedaviye başlaması ise an meselesiydi. Bütün iyi gelişmeleri Zeynep'in yardımına ve dayanma gücüne borçlu olduğunu başbaşa iken dile getiren Eylül, her fırsatta ona teşekkür ediyor bağına basıyordu. Erkin'in yeni bir oyun peşinde olduğu ihtimalini hiç aklından çıkarmayan Zeynep'in durgunluğunu ise kardeşine kırgınlık olarak algılıyor, yüksek anlayışına sığınıyordu.

Onları her fırsatta sofrada buluşturup ortamı yumuşatmaya çalışıyordu Eylül. Zeynep'in güvensizliğinin aksine, onunla ortak sırlarını tutacağından emin olan Erkin ise her yemek masasında Zeynep'i evden nazikçe kovmaya devam ediyordu. Bazen ona kiralık evler buluyor, bazen de ilçeye taşınmasının daha mantıklı olduğu tavsiyeleri veriyordu. Aslında bu kızın inatçı direncini görmeyi artık seviyor, gitmesini hiç istemiyordu. O lanet çöküşü yaşadktan sonra yavaş yavaş sevebildiği şeyler biriktirmeyi de seviyordu. Zamanının bir kısmını Bozok'la oynayarak geçiriyor, sevgiyi ve sadakati onda görüyordu.

"Zeynep'cim, senin telefonun çalıyor galiba" dedi Eylül.

"Emlakçdır o, yanlışlıkla senin numaranı vermiş olabilirim" diyerek güldü Erkin. Zeynep uzaktaki telefonun yanına giderken tepki gösteren ablasına fısıldayarak takılmaya devam etti.

"Ne yapayım? Başka arayan yok ki kızı. Evi köyü akrabası falan yok mu bunun abla? İn midir, cin midir belli değil. Sevgilisi yok mu mesela, ya da azılı bir abisi? Hani bileyim de ona göre şaka yapayım. Ucunda sopa yemek de var tabii" diyerek gülmeye devam etti.

"Ah be kardeşim, evden kovup duracağın yerde ona sorsana bunları. Kimseden sopa yemezsin ama bir gün benden sopa yiyebilirsin. Dikkatli ol bence. Ben büyüğün olduğuma göre arıza da çıkaramazsın" diyen Eylül de gülüyordu.

Salonun bir köşesinde kanepede duran telefonu alan Zeynep tanımadığı numarayı görse de açtı. Avukat olduğunu söyleyen adamın bir çırpıda söyledikleriyle önce irkildi sonra buz kesti. Cevap vermeden önce kendini evden dışarı attı. Alt bahçeye inip havuzun yanına kadar giden Zeynep, Erkin'in havuza girmesini sağlamak için yapılmış setin üzerine oturdu. Boşlukta oturuyor hissi yaşarken avukatın söylediklerini duymaktan, anlamaya çalışmaktan yorulmuştu. Zamanı geri alıp duyduklarını duymamış olmayı o kadar çok arzu ediyordu ki o anda. Ama duymuştu bir kere. Tarif edilmez bir duygunun altında eziliyor gibiydi. Boğazında düğümlenen sözleri söyleyip

telefonu öfkeyle kapattı. Tekrar çalan telefonu açmayınca kendisine mesajla ulaşan avukat acil olarak İstanbul'a gelmesini rica ediyordu. Milas Bodrum havaalanından ayırılmış biletin bilgilerini gönderiyordu.

Zaman gezgini oyun sahasında kaybolmuş hissi yaşıyordu Zeynep. Kendisine oyun oynayan, bir geçmişi bir bugünü hatırlatan hafızasını kaybetmiş olmayı, tüm zamanlardan soyutlanmış insan dışı bir varlık olmayı, hatta bir gün önce ölmüş olmayı bile arzu edecek pozisyondaydı ve durduramadığı göz yaşlarını silmeye yetişemiyordu. Bir kez daha, benzer ağırlıkta bir yükün altında göz yaşlarının sel olduğu o uğursuz günü hatırladı. Yıllardır derinlere gömdüğü ve asla hatırlamak istemediği ne varsa hepsini birer birer hatırlayınca göz yaşları daha da çoğalıp yüzünden akan sel oldu. Yine koşmak zamanıydı ama koşacak durumda değildi. Oturduğu yerde ağlamaya devam etti.

Salonda muhabbetin tadı kaçınca odasına çıkıp yeni bilgisayarına gömülen Erkin ani bir kararla balkona çıkmıştı. Zeynep'i merak etmişti aslında. Onun perişan halde havuz başında ağladığını görünce tekrar aşağı indi. Mutfaktaki ablasının yanına geldi.

"Zeynep hiç iyi görünmüyor. Havuzun başına oturmuş çılgınca ağlıyor" dedi Erkin.

"Ne?" diye şaşkınlık geçiren ablasını daha da meraklandırdı.

"Öyle kaptırmış ki kendini havuzun suyu taşıyacak neredeyse. Üstüne çok mu gittim? Benim yüzümden mi acaba?" diyen Erkin'i daha fazla dinlemedi Eylül. Musluğu kapatıp dışarı koştu. Yanına vardığında kardeşinin abarttığı kadar gerçek olan durumu gördü. Sarıldığı kızın başını göğsüne dayadı.

"Zeynep, ah Zeynep, tamam, geçti tamam. Ben yanındayım. Hadi bana anlat, neyin var? Ya da anlatma. Sakinleşince anlattırırım" dese de Eylül sormaya devam etti.

“Telefon yüzünden değil mi? Kimdi o münasebetsiz, ha? Ne söyledi sana. Kötü bir haber mi?” diyerek sorgulamaya devam etti.

“Onun avukatıymış. Ölmeden önce beni görmek istemiş” dedi Zeynep. artık ağlaması durmuş, derin düşüncelere dalmıştı.

“Ne? Kim? O camdan kafesin en tepesinde oturup, herkese tepeden bakan şerefsiz mi?” derken zorlanıyordu Eylül.

“Evet o, hayatımı bana zehir eden çok sevgisiz, biricik üvey ağabeyim. Babamın sevgili oğlu. Hastanede, ölümü beklerken aklına gelmişim. Neden acaba?” dedi Zeynep.

“Giderken seni de yanında götürmeye mi karar vermiş? Ona böylesi yakışır zaten. İyi de, neden ölmek üzere? Avukat ne dedi?” diyerek olayı anlamaya çalışan Eylül Zeynep’in yanına oturdu.

“Beni görmeden ölmemek için direniyormuş. Durumu ağırmış. Benim için uçak bileti almışlar. Başka bilgi vermedi” dedi Zeynep.

“Sen ne dedin?” dedi Zeynep.

“Benim Haluk diye bir akrabam yok, gelmeye de niyetim yok dedim. Adının Haluk olduğunu avukattan öğrendiğim biri asla benim ağabeyim olamaz dedim, kapattım. Sonra mesajla ulaşıp uçak bilgilerini göndermiş. Çok önemli olduğunu, mutlaka gelmem gerektiğini yazmış” dedi Zeynep.

“Yıllar geçti ama bizi hala takip ettiriyor. Nerede yaşadığımızı kadar herşeyi biliyor” diyen Eylül çok hüzünlenmişti. Bir başlarsa en az Zeynep kadar ağlayacağını bildiği için kendini zor tutuyordu.

“Konuşmamı yasakladığın için sana hiç söylemedim ama senin bilmediğin Haluk adını ben yıllardır biliyordum Zeynep. Hatta ailesi hakkında az çok bilgi sahibiyim. Ve hatta, bir gün lazım olur diye bilgileri bilgisayarda biriktirdiğim bir dosyam bile

var. Sosyal medya sağ olsun. Dedektif olmaya gerek kalmıyor. Ama itiraf ediyorum. Topladığım onca bilgi yüzünden pişman olmadığımı söyleyemem. Öfke ve nefreti senin yerine ben biriktirdim içimde. Bir de paylaşma şansım olmayınca zihnime boş yere işkence yapmış oldum. Sen haklıydın Zeynep. Onu yok saymak en doğrusu imiş” dedi Eylül.

“Korkma küçüğüm, istemediğin sürece o dosyaya ulaşamazsın. Eğer İstanbul’a gitmek istemezsen, onu yok saymaya devam edebilirsin. Ölü veya diri onu yaşamamış kabul edebilirsin. Bu senin kararın olacak ve ben hayatımın sonuna kadar o bildiğim ve tanık olduğum yükü taşımaya razı olacağım. Yeter ki, sen mutlu ol” diyerek devam eden Eylül Zeynep’i bir kez daha bağına basıyordu.

Erkin’in odasının balkonundan izleyip anlam veremediği manzara ciddi bir problemi işaret ediyordu. Hakkında hiçbir şey öğrenmemek için direndiği Zeynep’e gidip, derdini sormanın abes olacağını anlayınca odasında ve olayın dışında kalmaya devam etti.

“Ne yapacaksın Zeynep? ne düşünüyorsun? Onun ölecek olması mı seni üzüyor?” dedi Eylül.

“Ölüm benim için öylesine doğal bir gerçek ki, asla şaşırmam. Ben onun tavırları yüzünden isyandayım. Beni hayatım boyunca kimsesizliğe, aile sevgisinden mahrum koca bir yalnızlığa mahkum bırakmaya masraflı mesailer harcayan ağabeyim, şimdi de ölümüne ramak kalmışken hayatıma bir köşeden sızıp, tanımaya fırsat bulamadığım bir kardeş için beni hayat boyu yas tutmaya mahkum etmek istiyor. Bunu bana neden yapıyor abla? Neden bir dakika olsun iyiliğimi düşünüp hiç girmedeği hayatımdan sessiz sedasız çekip gitmiyor. Ben ona varlığımı kabul ettirebilmek için yıllarımı vermedim mi? Onda hiç var olmadığını öğrenince onun yokluğunu kendime kabul ettirmek için her yolu denemedim mi? Sen söyle. Bana bunu neden yapıyor abla?” dedi Zeynep.

“Gidecek misin?” dedi Eylül.

“Bilmiyorum. Aklım karar verecek kıvamda değil şu an. İsyan etmekle meşgul. Sen olsan ne yapardın? Hadi bana bir akıl ver abla, sen ne yapardın?” diyen Zeynep Eylül’ü bir süre düşünmek zorunda bıraktı.

“Vallahi gitmezdim. Benim için hiç var olmadı ki, yok olacakmış bana ne gerek derdim” diye öfkeyle savurduğu cümleyi yeni baştan düşündü. Sonra da daha sakin bir sesle düşünmeye devam etti.

“Ama sen, ben değilsin ki be gülüm. Sen Zeynep’sin. Yaptıklarıyla beni her daim şaşkına çeviren harika küçük kardeşim. Sen benim yaptığımı yapmazsın tatlım. Onun yaptıklarını örnek alırsın. Hadi sor o soruyu. Şimdi sormayıp ne zaman soracaksın? Sor ki beraber arayıp bulalım doğru kararı” dedi Eylül.

“**Bana onu anlat abla.** O güzel insan bugün yaşıyor olsa, benim yerimde olsa ne yapardı? Ya da ziyaretime gelseydi ne tavsiye ederdi?” dedi Zeynep.

“Öncelikle gelip başını okşardı. O ağlayan bir çocuk görmeye dayanamazdı. Hele ki, yetim ve öksüz bir çocuksa, hiç kıyamazdı. Merhametlilerin en merhametlisiydi o. Namaz kılarken sırtına çıkan torunlarına of bile demedi. Bana inanmayacaksınız ama, senin ağabeyin durumundakilere de merhamet gösterirdi. Ana baba yetimi olmasa da onların da bir şeylerin yetimi olduğunu bilir, Allah’tan onlar için merhamet dilerdi. ‘Bilmiyorlar, bilseler yapmazlardı’ derdi. İnsanlıktan yetim kalmak, sevginin öksüzü olmak, insaf ve adaletten noksan olmak büyük problemler değil mi sence? Farkında mısın bilmem ama, onun gibilerin senden daha fazla merhamete ihtiyacı olacak. Zira, sonsuz ahiret hayatında azap da merhamet de sonsuz olacak. Ölüp kurtulmak diye bir seçenek olmayacak. Eğer ağlamak istiyorsan kendi acıların için değil, ağabeyinin istikbali için ağlamalısın. Çünkü senin merhamet dolu yüreğin onu defterden silip atmayı başaramıyor. Sadece, öyle mutlu oluyor diye onu kendi haline bırakmayı seçiyor. Ben buna

şahidim Zeynep” diyen Eylül Zeynep’in yüzüne baktı. Onun göz yaşıyla yıkanmış pırıl pırıl parlayan kocaman ela gözlerine.

“O şimdi en kötüsünden bir sağlık yetimi. Belki de bu ölümcül hastalık onun engelli ruhuna şifa getirmiş, diğer noksanları geri gelmiştir, kim bilebilir? Belki onun da başını okşayacak koca yürekli merhametli birine ihtiyacı vardır şimdi, bilemeyiz. Karun kadar zengin, Hz Süleyman kadar servet sahibi olsa da yüreğinde yerini dolduramadığı bir noksanı olduğunu fark etmiştir belki de. Pişman olmuştur kendisi olmaktan. Seni görmek istemesi tövbe etmek anlamına geliyor belki de. Mümkün değil mi? Eğer gitmezsen doğru cevabı merak etmekle geçecek kalan ömrün. Aklını kemiren uzun soluklu bir şeytanın olacak. Gidersen mi? Mutlaka üzüleceksin. Sevmeye fırsat bulamadığın ağabeyini toprağa vereceksin. Hafızanda onunla hiç anınız olmadı diye kahrolup acı çekeceksin. Son anda öğrenmekten vazgeçip fedakarlık ettiğin bilmediklerin var ya! İşte o bilmediklerini öğrenmiş olacaksın. Kendi kanından birinin sesini duymuş olacaksın. Belki yine kızacak, hatta nefret edeceksin. Ya da sebebi meçhul cehaletini makul bulup onu affedeceksin.

Zeynep’cim, ben eminim ki, Hz. Muhammed bunca bilinmeyenle geleceğini tehlikeye atmak istemezdi. Eminim ki, o güzel yüreğinde taşıdığı merhameti en zorlu sınava girip test etmeyi seçerdi. Ona bu yüzden merhamet peygamberi deniyor. Hz. Süleyman için emrine verilen dünya serveti ne ise, Hz. Muhammed için de merhamet serveti odur. Şimdi asıl soru şu:

Güzel yürekli Zeynep’im bu kardeş sınavına talip olacak mı, yoksa kendine ve ağabeyine ceza olsun diye onun son arzusunu duymazdan gelip intikam yolunu mu tercih edecek? Ben cevabı biliyorum tatlım, o yüzden endişelenmiyorum. Çünkü seni çok iyi tanıyorum” diyen Eylül de rahatlamıştı.

Zeynep iki saat içinde gitmeye karar verip küçük bir bavulla bahçe kapısında görüldüğünde Eylül elinde su dolu sürahi ile onu bekliyordu. Hüzün, öfke ve acıma sarmalında kalmış ölçüsü gitgide artan bir merak içinde bilmediği bir

zamanın gezgini olmaya yine hazırdı. Çokça yaşamıştı bu duyguları ama hepsini bir arada yüreğinde taşıması ilk kez oluyordu. Milas Bodrum hava limanından kalkacak akşam uçağı için doğru zamanda evden çıkmış, taksinin gelmesini beklerken Eylül'ün elindeki sürahiyi farkedip gülümsedi.

“Ne oldu kardeşcim, komik mi buldun? Geri dönmeni garantiye almak için arkandan su dökeceğim. Bir gelenek bu. Hiç duymadın mı?” dedikten sonra aklı başına gelip “duymadın tabi, nereden duyacaksın? Aptal kafam...” diye mırıldandıktan sonra gülmeye devam eden Zeynep'e gülümsedi.

“İşe yarar mı bilmem ama, safımı belli ediyor işte” dedi.

“Herşey yolunda gitsin diye senin için dua edeceğim. Zeynep'cim, burası senin evin. Bu kapı sana hep açık olacak. Koşullar ne olursa olsun, seni bekliyor olacağız. Bunu sakın unutma” diye devam etti.

“Unutmam ablacım. Seni ilk fırsatta arayıp bilgi vereceğim. Beni merak etme. Allah'a emanet olun” diyerek taksiye bindi Zeynep.

Zeynep'in evden gitmesiyle neticelenen bir garip günün sonunda Erkin de kendini garip hissediyordu. Sürekli evden gitmesi için telkinlerde bulunduğu kızın alel acele evden ayrılmasına sırf utandığı için uzaktan seyirci kalmaya, ablasıyla birlikte veda edemeyişine, derdine ortak olamayışına fena halde içerliyordu. İşte bu yüzden Zeynep'i gönderdikten sonra ağlamaya başlayan ablasını hiç garip bulmadı. Bu iki genç kadın arasındaki çok fazla yaşanmışlığın bilmediği varlığını nihayet fark ediyordu. Eve girip kendisini mutfağa hapseden ablasının yanına gitti.

“Zeynep nereye gitti?” dedi.

“İstanbul'a” dedi Eylül.

“Ne oldu? Telefonla kötü bir haber mi aldı? Seni de ağlatacak kadar kötü mü?” dedi Erkin.

“Haber kötü mü, iyi mi ikimiz de bilmiyoruz kardeşim. İkimizi de ağlatan bu olsa gerek. Bilmemek yani” dedi Eylül.

“Geri gelecek mi?” dedi Erkin.

“Onu da bilmiyoruz. Bilinmez yola düşmek böyle bir şey işte” dedi Eylül.

Bu kısır sorularla hiçbir şey öğrenemeyen Erkin sabırsızlanıyordu. Daha cesur davranmaya karar verdi.

“Bana onu anlatır mısın abla?” dedi.

“Efendim,” diye şaşırarak kardeşine dönen Eylül, Zeynep’in yıllardır aralarında klişeleşmiş sorusunu kardeşinden duyunca yadırgadı.

“Kimi?” diye yanıt verdi.

“Tabi ki Zeynep’i. Onun için neden gözyaşı döktüğünü merak ediyorum. Ayrıca kim bu kız? Nereden geldi? Siz nasıl bir araya geldiniz? Hepsini merak ediyorum” diyerek biten Erkin’in sözleri ablasının gündemini bir anda değiştirdi. Alaycı bir gülümseme yerleşen yüzünden son yaşları silen Eylül kardeşinin yanına yaklaştı.

“Sen! Merak ediyorsun! Zeynep’i! ‘Bana sakın ondan söz etme’ dediğin kızı! Her gün, yedi yirmidört evden kovduğun Zeynep’i merak ediyorsun öyle mi? Şaka yapıyorsun” dedi.

“Hadi ama abla, olup bitenleri anlamak istiyorum sadece. Anlatmak sana da iyi gelir, rahatlırsın. Evet, haklısın... Sakatlanmış yaramaz çocuk rolümü biraz abartmış olabilirim ama kötü bir niyetim yoktu. Yeni formuma uyum sağlamakta zorluk yaşıyorum sadece. Beni tanıyorsun abla. Hadi anlat. Hikayenizi en başından anlat bana. Belki bir faydam dokunur” dedi Erkin.

“Hımmm. Demek öyle. Sonunda merak ettin Zeynep’i. Hayatımda dolu dolu yer işgal eden, en değerli, paha biçilmez güzellikteki anılarımı seninle paylaşmamı istiyorsun öyle mi? Üzgünüm ama, anlatamam küçük kardeşim. Bunu hak etmek

için hiçbir şey yapmadın sen. Üzerine düşen vazifeleri yerine getirmedi. Bize de kendine de ikinci bir şans tanımadın. Hiç emek vermedi. Değerli olanı istiyorsan, önce hak etmen gerekir, öyle değil mi?” dedikten sonra mutfaktan çıktı Eylül.

“Odama çıkıp biraz uzanmak istiyorum. Başımın ağrısı dinlenince geçer belki” diyerek seslendi uzaktan.

Eylül ablasının sözleri ancak bu kadar etkili olabilirdi. Sırtına kırk değnek vurulmuş tazı gibi canı yanan Erkin için o gün, belki de hayatının dönüm noktasıydı. Zeynep’in belirsiz bir istikbale, yine belirsiz bir süre için gittiği güne rastlaması günün unutulmazlığını pekiştiriyordu. Öfkeliydi Erkin. Kendisi de dahil herşeye kızgındı. Hırslıydı aynı zamanda. Kendisini tekerlekli sandalyeye mahkum eden kadere kafa tutmaya içten içe hazırlanıyordu. Çalışacak ama, çok çalışacaktı. Yeniden ayağa kalkmasını sağlayacak olan yüzde ellilik ihtimali gittiği yere kadar kovalayacaktı. Umudunu yitirdiği anlarda Zeynep’in imkansız başarıları ölüme karşı koşusunu hatırlayıp, vazgeçmekten vazgeçecekti. Umutsuzluğun içinden umudu o gün bulup çıkararak Erkin aynı gün yeniden var olmaya karar verdi.

Dinlenirken uykuya dalan Eylül, Zeynep’i sıkıntılı gördüğü rüyadan sıçrayarak uyandı. Hava kararmış, etrafı sessizlik bürümüştü. Önce telefonuna baktı merakla. Arama veya mesaj görmeyi, Zeynep’in iyi olduğunu öğrenmeyi umuyordu. Umdüğünü bulamayınca alt kata indi. Salonda, mutfakta Erkin’i göremeyince telaşlanıp üst kata çıktı. Erkin odasında yoktu. Banyoda yoktu. Yüreği ağzına gelen Eylül tekrar odasına girdi. Bir işaret bulmayı umarak etrafı incelerken balkon kapısının açık olduğunu fark edip balkona yöneldi. Bahçeyi her yönüyle gören balkon demirlerine yaklaşıncaya bahçe ışığının hafif aydınlığında içine su serpik kendisini mutlu eden manzarayı gördü. Haftalardır hasretle beklediği o manzarayı. Erkin havuza girmiş, aletlerle çalışmaya başlamıştı. Derin bir soluk alıp Allah’a şükretti. Sonra da sessizce karanlıkta oturup kardeşinin azimle çalışmasını uzun uzun izledi.

“Aferin Zeynep, gider ayak bunu da başardın ya, aferin sana. Bakalım İstanbul’da neler yapacaksın?” diyerek gülümsedi.

Erkin’in kendi başına havuzdan çıkıp tekerlekli sandalyesine oturabildiğini gördükten sonra içi ferahlamış bir şekilde alt kata indi. Mutfağa geçip güzel bir çay demlemeye karar verdi. Bu gece tahmininden daha uzun olabilirdi.

Sırtında havlusu altında mayosu ile eve gelen Erkin doğruca mutfağa yöneldi.

“Islak ve yorgun bir adama ne önerirsin abla?” deyince Erkin

“Şöyle demli bir çay içmeye ne dersin?” dedi Eylül gülererek.

“Yanında değerli bir hikaye varsa, harika olur derim” dedi Erkin.

“Anlatmamı istediğinden emin misin? Bak uyarıyorum baştan. İstersen bir daha düşün. Sana bir keresinde söylediğimi şeyi tekrar hatırlatmak isterim. ‘Zeynep’i bir tanıyan pişman olur, bir de tanımayan’ demiştim. Onu tanımak seni üzebilir Erkin.

“Öyle mi dersin? Ona aşık olurum diye korkuyorsan, gerek yok. Ne kendime, ne de ona karşı bu aptallığı yapmam.. Aynı boyda olmadığımızı gayet iyi biliyorum, merak etme. Benimkisi can sıkıntısından kaynaklanan bir merak. Şimdi daha çok merak ettim ama. Anlatman şart oldu. Sen çayı demle, ben üzerimi giyinip hemen geliyorum” diyerek çıktı.

20 ağustos 2010 tarihli bir cuma günüydü

Tıp fakültesinden yeni mezun olmuştu Eylül. Yirmi dört yaşındaydı henüz. Uzmanlık sınavından üstün başarıyla çıkmış,

Kocaeli devlet hastanesinde çocuk kliniğinde uzmanlık eğitimine başlamıştı. Hem çocukları, hem de işini çok seviyordu. Çocuklara yararlı olmayı hedefleyen pek çok insani projede bulunmaya gayret ederken, iki yıllık nişanlısı ile mutlu bir yuva kurmanın hayalini de yaşıyordu.

Nişanlısı Semih, İstanbul'da özel bir şirkette bilişim uzmanı olarak çalışıyordu. Semih'in başka bir özel firmada çalışan Erkin'le tanışıklığı yine iş ilişkisine dayanıyordu. Semih'in Eylül ile tanışmasında üçlünün bir restoranda karşılaşmaları etkili olsa da, ilerleyen zamanlarda Erkin'in arabuluculuğu büyük rol oynamıştı. Uzun süreli arkadaşlıkları aşka dönüşmüş, evlenmeye karar vermişlerdi. O güne kadar Eylül'ü sarıp sarmalayan toz pembe hayallerin o gün kara duman olup etrafı pisleteceğini kim bilebilirdi ki?

Semih'in doğumgünüydü o gün. Hastanede yoğun bir iş günü olduğunu söyleyerek kutlamayı ertesi güne erteleyen Eylül nişanlısına sürpriz yapmayı planlamıştı. Önce hediyesini hazırlayacak, ardından daha önce hiç yapmadığı bir şey yapacaktı. Kocaeli'nden İstanbul'a gelecek, onu iş yerinde ziyaret ederek arkadaşlar arasında yapılan geleneksel iş yeri doğumgünü partisinde yerini alacaktı.

Değişik departmanlardan oluşan çok katlı binada Semih'in çalışma odasını bulması hiç zor olmamıştı. Kendisine haber verilmemesini, doğum gününe özel sürpriz olacağını güvenlikte bildirince sempatiyle karşılanıp yolu açılmıştı. Asansörden inince nokta atışı yürüyüşle odanın kapısına hiç engellenmeden ulaşmıştı. Yüzünde mutlu bir tebessüm, ummadığı bir hayecanın sebep olduğu kalp çarpıntısı eşliğinde odanın kapısını yavaşça açarken içinde bulunduğu halet'i ruhiyesi aynen böyle tanımlanabilirdi. Ama hepsi bu işte. Karşı cinsten birine karşı ruhunda gelişip çoğalan ilginin yanı sıra mutluluğa yelken açmanın beklentisi ile açtığı kapıdan gördükleri yüzünden gaflet uykusundan uyanmış, gündüz gözüyle kabusu yaşamıştı.

"Aman Allah'ım" diyerek olduğu yerde donup kalan Eylül'ün tepkisi içeriden de duyulmuştu. Semih ve bir kadın!

İkisi de yarı çıplak, ikisi de kendini kaybetmiş, şehvet duygusunun kontrolden çıkardığı biçimiyle aşklarını özgürce yaşıyorlardı. Geri dönüp gitmeden önce onların telaş içinde toparlanmaya çalışmalarını beklerken, arkasını dönmüştü Eylül. Sabırla bekledi. Kalp çarpıntısına tavan yaptıran bu kabus yuvasından ayrılmadan önce eski nişanlısına vermesi gereken iki şey vardı elinde. Semih'in uzun ve aptalca sözcüklerle gevelemesine izin vermeden konuştu.

“Kapıyı kilitleseniz daha şık olurdu değil mi? Doğum günün kutlu olsun Semih. Bu hediyen, bu da yüzüğün. Ebediyyen hoşça kal, Semih” diyecek kadar metanetli tavrını ancak arabasına binene kadar koruyabilmişti.

Akan göz yaşlarıyla birlikte gelecek umutları, mutluluk hayalleri, boşa giden emekleri de sele kapılmış gidiyordu. Yol boyunca ağladı Eylül. Nereye gittiğini bilmeden, düşünmeden, plan yapmadan arabasıyla yol alırken durup durup ağlamaya devam etti. Kızaran gözleriyle yolunu güçlükle görebiliyor amaçsızca İstanbul'un yoğun trafiğinde araç sürüyordu. Arada sırada derin derin nefes alıp veriyor, üzerine yapışıp kalan kabustan kurtulmaya çalışıyordu.

O gün, hayatının en kötü gününü yaşadığını düşünüyordu genç kız. Bir insanın başına gelebilecek en kötüyü yaşadığından emin olan Eylül için dayanılmaz bir acıydı hissettiği. Gelecekte bir gün öğrendiğinde yaşayacağı daha beter bir acıyı Allah'ın engellediğini, zamanında öğrenmesini sağladığı için şükür etmesi gerektiğini algılayacak durumda değildi. Zaman ilerledikçe ağlaması durmuş ama acısı yüreğine batmaya devam ediyordu genç doktorun. Ta ki, trafik ışıkları kırmızıya dönüp durduğunda pencereden dışarı baktığı ana kadar.

Gözüne takılıverdi bir çocuk. Genç kız da denebilirdi ama belli ki reşit bile değildi. Perişan olmuş üstü başı, kollarında kanayan çiziklerle gözlerinden dökülen yaşlarla bir beladan yeni kurtulduğu hemen anlaşılıyordu. Çaresizliği yüzüne yansımıştı kızın. Yanında duran küçük bavul ise bir yolculuğun hazin sonu işareti veriyordu. Önünden hızlı adımlarla geçen kalabalığın

arkasında güçlükle görünüp kayboluyordu kız. Gözlerinin yaşını silip saçlarını çabucak düzelden Eylül yol üstünde gördüğü ilk park cebine girerek arabadan indi. Gözden kaybetmekten korktuğu kızın yanına sokuldu.

“Geçmiş olsun tatlım, neyin var senin? Yaralanmışsın sen” derken ummadığı vahşi bir tepkiyle karşılaştı.

“Dokunma bana, çek ellerini üstümden” dedi kız.

“Korkmana gerek yok, ben doktorum. Canın yanıyor belli ki, yarayı temizlersek iyi olur” diyen Eylül yine tepkiyle karşılaştı.

“Git buradan. Onlar geleceğimi çaldılar, sen de organlarımı mı çalacaksın? Beni rahat bırak” diyen kızın gerçek yarasının çok derinlerde olduğunu anlıyordu. Bu farkındalık yüzünden oradan uzaklaşması mümkün olmadı Eylül’ün. Onun gibi hayatını çocuklara adanmış bir doktor olunca mümkün olamazdı zaten. Kızın oturduğu banka Eylül de oturdu. Çantasından telefonunu ve hastane adının yazdığı kart vizitini çıkarıp ağlarken bile dik duruşuyla insanı imrendiren kıza uzattı.

“İnanmıyorsan telefonuma bak. Bak gördün mü, devlet hastanesinde görevliyim ben. Adım Eylül. Çocuk doktoruyum. Kötü biri değilim. Sana yardım etmek istiyorum. Hadi bana adını söyle. Şu yarayı bir temizleyelim. Ne çaldılar anlat bana. Hadi küçüğüm” dedi.

“Zeynep. Sırt çantamı çaldılar. Onu yakalamak üzereydim. O adam ayağını uzatıp beni düşürmeseydi yakalmıştım onu. Pardon deyip çekip gitti adam. Yerden bile kaldırmadı” dedi Zeynep.

“Yarayı temizlemek lazım, çok acıyor mu? Çok ağlıyorsun” dedi Eylül.

“Yaram için ağlamıyorum ben, çantama ağlıyorum. Herşeyimi çaldılar” dedi Zeynep.

“Neler vardı çantanda Zeynep? Hadi anlat” dedi Eylül.

“Geçmişim, geleceğim, bütün hayatım vardı. Lise diplomam, üniversite sınav sonuç belgem, kimliğim, bilgisayarım, telefonum, bütün param, kalacağım evin adresi, hepsi uçtu gitti” dedi Zeynep.

“Ah be Zeynep, ah be çocuk” diyerek iç geçiren Eylül kendi derdini unutmuştu bile.

“Hangi üniversiteyi kazandın? Nereden geldin” dedi Eylül.

“Marmara üniversitesi, matematik bölümü. Öğretmen olacaktım. Samsun’dan geldim ” dedi Zeynep.

“Ah be gülüm, neden Samsun’da okumadın. Nesini beğenirsiniz bu belalı şehrin, hiç anlamıyorum?” dedi Eylül.

“Sebeplerim var. İstanbul’da okumam gerekiyordu. Ama hepsi bitti gitti” diyen kızın gözlerinin içine baktı Eylül. Atletik güçlü bir bedende kocaman ela gözlerin parladığı çekici güzel bir yüzdü gördüğü. O anki zayıflığına rağmen çok güçlü görünüyordu. Düşünceli halinde bile parlak bir gelecek müjdesi hakimdi. Yenilgiyi kabul etmişlikten çok gelecek kaygılarıydı onu ezen.

“Tamam, ben sana yardım ederim Zeynep. Önce karakola gidip rapor alıyoruz. Al telefonumu, aramak istediğin biri varsa arayıp haber ver” dedi Eylül.

“Boşuna çaba olur. Benim kayıt günüm yarındı. Yarına kadar kimliğim bile çıkmaz. Kimseyi telefonla arayıp üzmem istemem. Bütün paralarını bana verdiler. Onlara nasıl derim, çaldırdım diye? Siz bana yardım etmek istiyorsanız kartınızla birlikte otobüs paramı verin. Geldiğim yere döneyim. İlk fırsatta gönderirim paranızı” diyen Zeynep hafifçe mırıldandı.

“Otobüste de kimlik sorarlar ama, idare ederim” dedi.

“Ne yani, yenilgiyi kabul edip okumaktan vaz mı geçeceksin? Hayır Zeynep, ben buna izin veremem. Gelecek hayallerini bir kapkaç uğruna feda edemezsin. Gel benimle. Gidip Niyazi amcağı bulalım. Bizim eski semtin karakol amiridir.

Şeker gibi bir amcadır. Derdimizi ona anlatalım. Ben de o sırada yaralarını temizlerim. O kayıt yarın yapılacak, anladın mı küçük kız, hiçbir kapkaççı buna engel olamayacak. Öğretmen olacaksın ve bütün hayallerine kavuşacaksın. İşte bu kadar. Hadi bakalım, gidiyoruz” diyerek Zeynep’i ayağa kaldırdı Eylül. Ne kadar küçük ve hafif olduğuna tutunca şaşırıldığı küçük bavulu da diğer eline alarak kalabalığın içinden arabaya ulaştılar.

Yol boyunca bedeni arabada akli bambaşka yerlerde görülen Zeynep’i tanımaya çalışacaktı Eylül. Ama önce telefon edip Niyazi amcanın karakolda beklemesini sağlayacaktı. Böyle zamanlarda ne kadar önem taşıyordu karakolda bildik biri olması. Sessizce şükür edip gülümsedi. Sonra aradı.

“Demek matematik öğretmeni olacaksın. Belli ki seviyorsun matematiği. Başka neler seviyorsun Zeynep?” diyerek kızı sakinleştirmeye çalıştı.

“Koşmayı seviyorum. İyi koşarım ben. En çok bu yüzden ağladım. Onu yakalayamadım diye. O adam olmasaydı...” diyen Zeynep’in sözünü kesti Eylül.

“Üzülme tatlım. Bir şanssızlık olmuş işte. Ya da şansın yaver gitmiştir. Onu yakalasaydın sana zarar verebilirdi. Boş dolaşmaz bu tipler” dedi.

“Siz neden ağladınız? Beni görmeden önce yani” dedi Zeynep.

“Bak sen, matematiği gerçekten iyiymiş küçük kızın. Onca derdinin arasında beni de görmüş” diyerek lafı değiştirmeye çalışsa da işe yaramadı. Yüzüne dikkatle bakan Zeynep’e cevap verdi.

“İnan bana tatlım, bilmek istemezsin. Mümkün olsa hiç hatırlamak istemem. Senin kapkaç gibi bir şey işte. O da benim gelecek umutlarımı çaldı, götürdü. Lanet olsun ona” dedi.

“Anladım, erkek meselesi olsa gerek. Bir daha hatırlatmam, söz” dedi Zeynep.

Bir süre sessiz dursa da merakına yenik düşen Zeynep ısrarla Eylül'ün yüzüne bakmaya devam ediyordu.

“Sor hadi, sırada hangi soru var bilelim” dedi Eylül.

“Bana neden yardım ettiniz?” dedi Zeynep.

“Daha yardım etmiş sayılmam. Yarana bile bakamadım. İşimiz yoluna girsin, o zaman konuşuruz” dese de Eylül, Zeynep'in sorusunun ciddiyeti yüzüne ısrarla bakmasından anlaşılıyordu.

“İnsan olduğum için yanına geldim. Görevim bu tatlım. Bana Eylül abla diyebilirsin” dedi Eylül.

“Beni gördüğü halde aldırmandan önümden geçip giden onca kalabalık insan değil miydi? Sen farklısın Eylül abla. Söyle hadi, neden yardım ettin bana?” diye üsteleyince Eylül biraz düşünmek zorunda kaldı.

“Şey, tabi ki onlar da insan. Herhalde yani. Bilmem, emin değilim. Başkalarının nasıl olduğu hakkında bugüne kadar pek kafa yormadım. Doğru olduğunu öğrendiğim şeyi yaptım ben” diyerek saatlerdir ilk defa gülümsedi.

“ Sana bir sır vereyim mi Zeynep? Benim örnek aldığım, çok sevdiğim biri var hayatımda. Ne zaman başım derde girse onu hatırlarım. Onun gibi düşünmeye çalışırım. O artık hayatta değil ama o kadar çok araştırıp felsefesini inceledim ki onun, zihnimde canlı tutabiliyorum. Sorularıma cevap verebiliyor. Beni sıkıştığım yerden düzlüğe çıkarabiliyor. Seni orada ağlarken görünce, yine onu hatırladım. Onun öylece çekip gitmeyeceğini, senin yanına gelip göz yaşını sileceğini gördüm o an. Onun Kim olduğunu sormayacak mısın?” dedi Eylül.

“Baban veya bir akraban değil, anladım. Tarihe geçmiş, ardında felsefe bırakmış biri. Ben de tanıyor muyum?” dedi Zeynep.

“Adını mutlaka biliyorsun. Bütün dünya biliyor ama tanıdığını pek sanmıyorum. Tıpkı diğer pek çok insan gibi. Onu

tanımak için Kur'anı anlayarak çok defa okumuş olman gerekir. Bu benim küçüklüğümden beri en büyük merakım oldu. Onu çok seviyorum Zeynep. Hz. Muhammedin kişiliğini öğrenmem sayesinde bugün yaşadıklarımaya taşkınlık yapmadan katlanabiliyorum. Çünkü o böyle yapardı. Kötü hatıraları arkasında bırakır, geleceği düşünmeye başlardı. Sen de öyle yapmalısın Zeynep. İkimiz de bugünü hiç unutmamalım ama intikam hırsına kapılmayalım. İkimiz de önümüzdeki engelleri aşmaya çalışalım, olur mu güzel kardeşim. Geçmiş, geçti gitti. Şimdi bizi bambaşka bir gelecek bekliyor, anladın mı beni?" dedi Eylül. Hemen ardından çalan telefonunda Semih adını görünce gülümsedi.

"Gördün mü bak, günün kahramanı beni arıyor. Belli ki o da anı yaşayıp bitirince gelecek derdine düşmüş. Ama hiç şansı yok, biliyor musun Zeynep? Onu asla affedemem. Dünya yıkılsa, kıyamet kopsa o görüntü aklımdan asla silinmeyecek" dedikten sonra aramayı sonlandırdı.

"Ben geçmişim için, geçti gitti diyemiyorum Eylül abla, sonuna kadar kovalamam gerekiyor, malesef" diye geçirdi içinden Zeynep. Eylül ablanın aynı güne denk gelen derdini üstü kapalı da olsa gayet iyi anlamıştı.

O adam da çok meşguldü o sıra. Verilen görevi biraz hasarlı da olsa tamamlamış, patronunu kızdırmadan rapor vermeye çalışıyordu.

"İşlem tamam efendim. Kızın çantasını aldık" dedi.

"Zeynep'in diyeceksin sersem herif. Anlat ne oldu?" dedi telefondaki ses.

"Biraz zor oldu efendim. Çantayı kapam çocuğu yakalamak üzereydi. Ben çelme takıp düşürmeseydim herşey ortaya çıkabilirdi. Çok iyi koşuyor Zeynep. Ama düşünce yuvarlanıp yaralandı. Üzüldüm ama mecbur kaldım" dedi o adam.

“Seni sersem! Senin görevin çantayı alıp okula kayıt yapmasını engellemekti. İstanbul’dan geri göndermekti. Kızı öldürmek değil... Sakın gözünü üstünden ayırma. Gittiğinden emin olana kadar peşini bırakma” dedi kızgın ses.

“Bir kadın ona yardım etti. Arabasına alıp götürüyor. Ben de takipteyim” deyince adam, kızgın ses daha da kızdı.

“Bir bu eksikti. Kahretsin. Kimmiş, neymiş o kadın, git öğren. Nereye gidiyorlar? Başımız derde girmeden hallet şu işi. Zeynep üniversiteye kayıt olmamalı, anladın mı? Aldığın çantayı hiç kurcalamadan bana getir. Evrakları incelemem lazım. Bakalım ne kadar yol almış küçük Zeynep, bir öğreneyim. Ama bak, Zeynep’e bir zarar gelirse canına okurum, ona göre” diyerek kapattı telefonu.

Semt karakoluna geldiklerinde hava kararmıştı. Niyazi bey, olayı öğrenmiş, Zeynep’e yardımcı olmak amacıyla birkaç memur ile mesaiye kalmıştı. Zeynep’in yürek burkan kapkaç olayını öğrenen komiser hırsızın bulunmasından çok, kızın kaybolan evraklarının yeniden çıkarılmasına odaklanmıştı. Ertesi gün üniversiteye kayıt yapılması için gereken evraklardı onlar.

“Kimlik numaranı ezbere biliyorsan hemen ulaşıyoruz. Kopya alıp raporla birlikte kayıta kullanabilirsin. Ya da sabah erkenden yenisini çıkarırsınız. Sınav sonuç belgeni yeni kimlikle merkezden alabilirsin. Diploma sonra da teslim edilir. Bir tek kayıt harcı kalıyor. Paranı da çaldığı için bu sorun olacak sanırım” dedi Niyazi bey.

“Asıl en kolay harç parası. O işi ben üstleniyorum” dedi Eylül.

“Aslında, bütün evraklarımı tarayıp bilgisayarıma atmıştım. Ama o da çalındı. Kendi e posta adresime göndermişim hepsini” deyince Zeynep, hep birlikte heyecanlandılar.

“Hay aklınla bin yaşa Zeynep kızım. Otur bakayım şuraya. Aç bakalım posta adresini. Dediğin doğruysa işimiz çok kolay olacak” dedi Niyazi bey.

Gereken bütün evraklar birer birer basılıp mühürlendi. Aslı gibi kullanılır raporları ile dosyaya yerleştirildi. Elindeki bir evraktan gözünü alamayan Niyazi komiser içi burkularak görevini yapmak zorunda kaldı.

“ Samsun’da çocuk yurdunda büyümüşsün doğru mu Zeynep?” dedi.

“Doğru. Kendimi bildim bileli aynı yurttaydım. Annem ben doğarken ölmüş. Babam hiç olmadı, bilinmiyor. Yurdu arayıp Hasan babaya herşeyi çaldığımı söylerseniz çok üzülür. Ararsanız sadece kimliğimi kaybettiğimi söyleyin lütfen. Beni İstanbul’a göndermek için çocuklar da dahil herkes para toplamıştı.

“Tamam, çocukları üzmemelim. Kayıt yapılırken bir adresin olması gerekiyor. Bu önemli” dedi komiser.

Niyazi komserine yardımlarından dolayı teşekkür ederek ayrıldılar karakoldan. Eylül’ün karakolda öğrendiği Zeynep’in geçmiş gerçeği onu derinden sarsmıştı. Ona yardım etmekle ne kadar isabetli karar verdiğini şükür ederek onaylarken direksiyon başında derin bir sessizliğe gömülmüştü. Onun sessiz düşünceli halini izlerken Zeynep de sessizdi. Geçmişini araştırma şansı yanı sıra geleceğini de kurtaran gencecik güzel doktoru ilgiyle izliyordu. Yaşadığı felaketin ardından tünelin ucunda gördüğü umut ışığı için o da şükür ediyordu. O sırada Eylül’ün telefonu beşinci kez çalıyordu ve beşinci kez kapatılıyordu.

“Seni kaybetmek istemiyor belli ki, seni çok seviyor olmalı. Belki zamanla affedersin Eylül abla” dedi Zeynep.

“O beni değil, aldatmayı seviyor Zeynep. Kendi gözlerimle görmeseydim belki hafızam bu kadar incinmemiş olurdu. Belki bir şansı daha olurdu ama hayır, asla, geri dönüş noktasında değilim. Bitirdim ben onu” dedi Eylül.

“Nereye gidiyoruz Eylül abla?” dedi Zeynep.

“Kocaeli’ne, benim evim orada. Sabah ev adresini benim eve kaydederiz muhtardan. Sonra İstanbul’a geliriz. Kayıt işini yaparız. Dersler başlayana kadar bende kalırsın. Okuluna yakın bir ev ayarlarız sana, merak etme Zeynep. Uçan kuşu yakaladık ya, artık elimizden kaçamaz. Sen hedefine ulaşırsan ben çok mutlu olurum. Olanlar için sakın üzülme. Her şerde bir hayır vardır” dedi Eylül.

“Sana hakkını nasıl öderim bilmiyorum. Beni evlat edinmiş gibi oldun bugün” diyen Zeynep Eylül’ü gülümsetti.

“Farzet ki seni kardeş edindim. Hem de her gün için. Ben 24 yaşındayım, sen 17. Sakıncası var mı? Yok... Bir gün sen de benim için bir şeyler yaparsın, ödeşiriz. Yapmasan da olur. Karşılık beklemiyorum ben. O karşılık hiç ummadığım yerden gelecektir. İnandığım ayetler öyle diyor. Dedemin sayesinde Kur’ana merak salmıştım çocukken. Kur’an ayetlerini okurken peygamberimizle tanıştım. Onunla empati yapmayı öğrendim. Olabildiği kadar tabi. Her kim ki Allah elçisini tanımak istiyor, Kur’ana başvursun. Ondan daha gerçek bir şahsiyet tanımını hiçbir yerde bulamaz.

“İlk fırsatta ben de okumak isterim Kur’anı. Düzenimi kurar kurmaz” diyen Zeynep’e gülümsedi Eylül.

“Biliyor musun Zeynep? Bugün sana rastlamasaydım, o şahsiyetsiz yalancı için hala göz yaşı dökmeye devam ediyordum. Kendime acımaya da... Beni büyük bir dertten kurtardın. İyi ki varsın, iyi ki karşıma çıktın. İyi ki soyuldun diyeceğim ama yaralarını görünce dilim varmıyor. Okumak için İstanbul’u neden tercih ettiğini anlatacak mısın artık? Yolumuz uzun nasılsa” diyerek yeni bir konu açtı Eylül.

“Annemden kalan bir İstanbul fotoğrafı, birkaç küçük eşya ile babamın izini sürdüm yıllarca. Fotoğraf yırtılmıştı. Belli ki annem öfkesine yenik düşünce yanındaki kişi ile arasına mesafe koymak istemiş. Büyük olasılıkla yırtılıp atılan parçada babam vardı. Anneme Samsun’da doğum yaptıran hemşirelerden babamın İstanbul’da yaşadığını öğrendim. Bir aile kurduğunu

annem anlatmış onlara. Annemin dargın öldüğü annesiyle babasına da ulaşamadım. İkisi de çoktan ölmüş. Başka evlatları da olmayınca tek bir akraba bulamadım Samsun'da. Bu tarafta umut kalmayınca dikkatimi diğer tarafa yönelttim. Yüzünü bile bilmediğim babamı arıyorum şimdi. Onun ailesini bulmak istiyorum. Eğri büğrü de olsa bir ailem olsun istiyorum. Belki kardeşlerim vardır. Üvey olmaları önemli değil, sadece aile nasıl olunur, görmek ve yaşamak istiyorum. Benim varlığımı biliyor mu babam? Merak ediyorum. Annem nasıl bir kadındı? Ne yer, ne içerdi? Namuslu muydu, iffetsiz miydi? Babamla neden beraber olmak yerine Samsun'a gidip tek başına doğum yaptı? Biri bana anlatsın istiyorum. Var oluş sebebimi merak ediyorum işte. Başka bir beklentim yok" dedi Zeynep.

"Evrakları kaybettin ama. Ya onları bulamazsan? O zaman ne yapacaksın Zeynep?" dedi Eylül.

"E posta adresimde kayıtlı hepsi. Annemin fotoğrafı da dahil kaybetmedim yani. Komsere söylemedim, çünkü basına yansımalarını istemedim. Aramaya devam edeceğim. Ne kadar sürerse sürsün" dedi Zeynep.

"Ya bulduğunda sana hoş gelmeyen gerçeklerle karşılaşsan, üzülürsen ne olacak?" dedi Eylül.

"Gerçeklerin yokluğu kadar üzücü olamaz Eylül abla. Hiçlik kadar kötüsü olamaz, inan bana" dedi Zeynep.

"Tamam, haklısın. Yarın kayıt işini halleder etmez sana bir telefon alalım. Bir de bilgisayar. Sonuna kadar arkandayım Zeynep. Hem okursun hem aileni ararsın. Sana öğrenci bursu vermeye karar verdim. Bütün ihtiyaçların benden. Yeterince gelirim var. Korkma ikimize de yeter. Bizim evlilik işi de suya düştüğüne göre çeyiz masrafım da kalmadı. En az senin kadar özgürüm şu an. Hadi, eve girmeden bir güzel karnımızı doyuralım. Saatlerdir ikimiz de açız" dedi Eylül.

İki kadının kalıcı dostlukları ilk karşılaştıkları gün perçinlenmişti. Aradığı aileyi bulmadan önce bir abla sahibi

olmuştı Zeynep. Ne kadar şanssız olduğunu düşündüğü günün akşamında, ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu.

Günler sonra cam kulede

O adam patronun karşısındaydı. Başarısızlığın sebep olduğu ezik duruşu ile genç patronunu kızdırmaya devam ediyordu.

“Demek Zeynep’i geldiği yere gönderemedik. Simdi boş durmayacak bu kız. Harıl harıl bizi aramaya devam edecek. Lanet olsun senin yapacağın işe...” diyerek masaya elini indirdi.

“O genç hanım sahip çıktı ona. Yanından hiç ayrılmadı. Kayıt için bile beraber gittiler. Şimdi de kiralık ev arıyorlar Zeynep için. Eylül’müş adı. Kocaeli’nde çocuk doktoru. Bu alaka uzun sürmeyecek yani” dedi o adam.

“Güzeel, bu iyi haber. Şimdi yeni bir plan yapmak lazım. Onları izlemeye devam et. Git hadi” diyerek düşünmeye koyuldu patron.

Nihayet mutlu son, derken

Zeynep yeni eğitim hayatına başlamak için gün sayarken geçmişini aramayı sürdürüyor, Eylül hastane ev arası mekik dokuyordu. İstanbul’da bir ev bulma çabaları sürüyordu bir yandan. Bütün hayatı yurt ortamında geçen Zeynep için yeniden öğrenci yurdunda yaşamayı uygun görmeyen Eylül, ona sıcak bir yuva ortamı tattırmak istemişti. Hatta kendisi de İstanbul’a geldikçe birlikte vakit geçirecekleri, kendi eşyaları ile düzenlenmiş şirin bir öğrenci evi kurmaktı niyeti.

Semih’in sona ermek bilmeyen ısrarları olmasa herşey çok daha hızlı düzene girecekti. Sürekli telefon aramaları, olmadı her köşe başında karşısına çıkmaları yüzünden bezginlik yaşayan Eylül bir gün sabırla eski nişanlısının karşısına oturup kendini anlatarak da sonuç alamamıştı. Pişmanlığını ileri süren

genç adam, yeniden başlamayı her seferinde teklif etmesiyle içinden çıkılmaz bir kısır döngüye sebep olmuştu. Ama Eylül kesin kararlıydı. Onu hayatından tümüyle çıkarmıştı. Bunu Semih'e anlatamaması en büyük sorunuydu. Ondandır ve sinir bozucu ısrarlarından bir yolunu bulup en kısa zamanda kurtulması gerekiyordu. Nasıl olacağını bulamıyordu sadece.

O gün hastane yemekhanesinde bir hanım doktor arkadaşıyla sohbet ediyordu Eylül. Aynı fakülteden mezun olup aynı hastanede farklı branşlarda göreve başlamışlardı. Birlikte sohbet etmekten keyif aldıkları için her fırsatta beraber yemeyi tercih ediyorlardı.

“Selin'cim, bizim bölümdeki dr. Orhan köşedeki masada. Onun sürekli seni izlediğini fark ettin mi bilmem. Ne iş?” diyerek fısıldadı Eylül.

“Seni izliyordur o Eylül'cüm. Hiç şüphen olmasın. Onun gibiler benim gibilerle ilgilenmez” diyen Selin de fısıldadı. Gülümseyerek Eylül'ün şaşkınlığının geçmesini beklemedi.

“ O ne demek ? diye soracaksın ya. Anlatayım. Onu tanıyorum. Zihniyetini de tanıyorum. Hayatı algılama biçimlerimiz öyle farklı ki, benim gibi tesettürlü bir doktoru onu gibi seküler bir doktor yakınlarında bile görmek istemez. Bence o bizim dostluğumuza akıl erdiremiyor. O yüzden gözünü ayırmadan bizi izliyordur” dedi Selin.

“Senin bu yaklaşımına katıksız ön yargı denir Selin” diyerek uyardı Eylül.

“Kabul, ama eğer değilse aşktır o zaman. Hem de sana karşı. Senin sersem eski nişanlı sayesinde eskiden nişanlı olduğunuzu öğrenmeyen kalmadı hastanede. Eh, ona da fırsat doğmuştur. Benden uyarması” dedi Selin.

“Dur, dur, dur Selin. Bırak şimdi aşkı, meşki. Az önce ne dedin sen?” diyerek aklına gelen bir fikirle yüzleşmeye başladı Eylül.

“Senin tesettürlü olman farklı düşüncedeki insanlarla aranda bir sınır mı oluşturuyor? Bunu mu diyorsun?” dedi Eylül.

“Ne yazık ki, evet. Dış görünüşümüz hayat tarzı diye bir sorun ortaya çıkarıyor ve buna herkes gıcık oluyor. Toplumsal hayatta ötekileşmek hiç hoş değil ama, benim düşünce yapımdakilerin tanınıp bilinmesi konusunda çok yararlı” diyen Selin arkadaşının konuya ilgisinden memnun kalmıştı.

“Şöyle düşün. Bir erkek senin kabul çizgilerini öğrenmek için zahmet çekerken yüzlerce deneme yapmak zorunda kalıyor. Oysa bana şööyle bir bakış atınca benimkileri zahmetsizce öğrenmiş oluyor. O yüzden dr Orhan’ın sana göz koymuş olması büyük olasılık” diyerek tamamladı.

“Anladım” diyen Eylül söz konusu dr. Tarafından halen gözlem altında olup olmadıklarını merak etmedi.

“Kabul çizgilerimi bir türlü anlatamadığım biri varsa, mükemmel bir çözüm örtünmek. Bunu demek istedin sen” dedi Eylül.

“Sonuç doğru olabilir, ama sebep yanlış olur. Tesettüre gireceksen Allah’a inancın gereği girmelisin” dedi Selin.

“Allah örtünmemizi kendisi için değil, aynı sebeple istemiyor mu? Kabul çizgilerimiz toplumda bilinsin diye. Sonuç aynı kapıya çıkar Selin. Benim kendim için istediğim şey ile Allah’ın benim için istediği şey farklı değil ki. Tesettüre giren bir kadın aslında iç dünyasının dış dünyaya tezahür etmesini sağlamış oluyor. Konuşmadan derdini anlatmış oluyor. Sosyalleşmede koşullarını önceden ilan etmiş oluyor yani. Bu çok büyük bir kolaylık kadın için. Bugüne kadar hiç böyle düşünmemiştim doğrusu. Teşekkür ederim Selin” dedi Eylül.

Yemek sonrası muayene odasına dönen Eylül, ilk iş olarak Zeynep’i aradı. Bütün gününü İstanbul’da geçiren Zeynep’in geçmişle bağ kurabileceği çok değerli ip uçlarına ulaştığını öğrenince çok sevindi.

Babasının kimliğini öğrenebileceği yeni bir kaynak bulan Zeynep elindeki adrese ulaşmaya çalışıyordu. Telefonda bilgi vermek istemeyen şahsın adresini telefonuna kayıt eden Zeynep emlakçıdan çıkar çıkmaz oraya gidecekti.

Eylül ayının ilk günleriydi. Sabahtan başlayan yağmur havası ara ara yerini güneşe bırakırken umulmadık bir anda sicim gibi inen damlalarla İstanbul'u yeniden ıslatıyordu. Sırtında ince bir yağmurluk, gün boyu Avrupa yakasında dolaşan Zeynep kimi ıslak, kimi kuru kalıyordu.

Şehrin üzerine ıslak bir akşam karanlığı çökmüştü. Ama Zeynep iz sürmekten vaz geçmemişti. Eski bir çalışanından iş adamı olduğunu öğrendiği babasının eski bir ortağına ulaşmayı başarmıştı. Artık babasının adının Cemil olduğunu, hatta mahkeme kararı ile soyadını değiştirdiğini de biliyordu. Ama yeni soyadını öğrenmek için adamın bilgisine ve sakladığı iş evraklarına ihtiyacı vardı. Böylece hem babasının fotoğrafını hem de ikamet ettiği adres bilgileri eline geçmiş olacaktı. Yıllar sonra geçmişine ilk kez bu kadar yakın hissediyordu Zeynep. Heyecanı dorukta, Beşiktaş'ın sahilden uzak cadde ve sokaklarında değerli tüm eşyasını içinde taşıdığı sırt çantası ile yürümekteydi. Artık sokaklar boşalmış, apartmanların ev ışıkları çoğalmıştı. Zeynep'in içini ürperten rüzgar esintisine biraz da karanlık korkusu karışmıştı.

Kaldırımında yürürken yanında duran bir arabanın camı açılıp adres sorması felaketin başlangıcı olmuştu. 'Bilmiyorum' dese de ısrar eden sürücü arkadan sinsice yaklaşan bir başkasının işini kolaylaştırmıştı. Çantasını keserek alan maskeli kişi başka bir araca binerek uzaklaşınca Zeynep'in koşarak yakalaması imkansız kılınmıştı. Bu kez koşmaya da çalışmamıştı. Olduğu yerde donmuş gibi kalakalan Zeynep, garip bir tiyatro sahnesine sonradan dahil olmuş acemi oyuncu hissiyle kuşanmıştı. Bağırıp yardım istemesi bile anlamsız olacak, yardıma gelenlerin işe yaramaz acıyan bakışlarına maruz kalacaktı. Zaten ortalıkta yardım istenecek insan da kalmamıştı.

Herşeyin bittiği anı yeniden yaşıyordu Zeynep. Ama bu kez Eylül ablası vardı. Cebindeki telefonla onu arayacaktı. Cebinde bulabilseydi tabii.

“Allah kahretsin sizi, telefonumu bile almışlar” diyerek son umudunu da kaybettikten sonra amaçsızca yürümeye devam etti. Kimliğin de içinde bulunduğu cüzdanı gidince tek kuruş parası da kalmayan Zeynep, İstanbul’a geldiği gündeki aynı sefaletle tekrar yüz yüze gelmişti. Ama bu kez ağlamıyordu. Çetin bir var oluş savaşının içine düştüğünü görebiliyordu. Bu yüzyılın bütün şatafatına rağmen insanlıktan yoksunluğun hızla tırmanışa geçtiğini, kendisine acımak yerine ölüp gitmiş insanlık için yas tutması gerektiğini üzülenle fark ediyordu. Malını, parasını ve bütün umutlarını kaybettiğini biliyordu artık Zeynep. Geçmişine ulaşma ihtimali dosyada biriktirdiği evraklarla birlikte kaybolup gitmişti bu kez. Şimdi, akşamın kör karanlığında tek derdi canını ve yüreğinde besleyip büyüttüğü insanlığını emniyete almaktı. Niyazi komiserin telefon numarası da telefonuyla birlikte kayıplara karışmıştı ne yazık ki. Cadde sessiz, sanki biraz önce masumiyeti heder olmamış gibi mağrur, geceye hazırlanıyordu. Uzaklardan gelen tek tük ayak sesleri de onu fark edecek mizaçta görünmüyordu. Yapayalnızdı Zeynep.

Büyük bir apartmanın geniş ve havalı kapısının önünden geçerken durakladı. Kapı açık olsaydı pekala geceyi burada geçirebilir, sabah erkenden bir dükkanın telefonundan Eylül ablasını arayabilirdi. Ya da sorarak karakolun yerini öğrenebilirdi. Bilmediği semtin karakoluna ne uzaklıkta olduğunu da bilmiyordu. Tanımadığı birine sormaktan, başka türlü belalara davetiye çıkarmaktan korkuyordu. Telefonla kendisine ulaşamayan Eylül ablasının nasıl merak içinde kalacağını düşününce garip bir hüzüne kapıldı. Bir telefon bulsa sorun çözülecek, Eylül ablası iki eli kanda olsa onu gelip bulacaktı. Biraz kızacak, aptal olduğunu yüzüne haykıracaktı belki ama yardımını esirgemeyecekti.

Islaktı bütün bedeni. Üşümeye başlamıştı Zeynep. Kendi doğruları ile koca şehir İstanbul’un doğrularını

örtüstüremediğinden sağlıklı karar vermekten aciz kalmıştı. Belki de gerçekten aptaldı. Oturup düşünmeye, zihninde İstanbul'a has yeni bir matematik türetmeye ihtiyacı vardı. Savaş alanı çok büyük, düşmanın silahları envai çeşitti. Gündüz gözüyle Niyazi komisere veya Eylül ablasına ulaşmasının daha tehlikesiz olduğunu düşünerek, kapısı açılan her hangi bir apartmandan içeri girmeye, bir köşede sabahı beklemeye karar verdi sonunda.

Mecidiyeköy'deki ofisinden yoğun bir mesai sonrası ayrılan Erman bey evine dönüyordu. Anahtarıyla açtığı kapıdan ikinci kattaki dairesine asansörsüz çıkmayı tercih etmişti. Hızlı adımlarla çıktığı merdivenin sahanlığında köşede büzüşmüş uyuyan kızı gördüğünde birden sessizleşip duraklamıştı. Islak saçları önüne düşmüş, iyi giyimli olmasına rağmen perişan görünümlü kızı uyandırmadan yanından geçip daire kapısını açtı. Çantasını sessizce içeri bıraktı ama içeri giremedi. Zeka bilmecelerini andıran manzaradan sadece düşünerek ve ihtimal hesabı yaparak sonuca ulaşmanın imkansız olduğunu fark edince kızı uyandırıp sormaya, varsa bir vukuat el koymaya karar verdi.

Anahtarıyla sessizce açtığı daire kapısını gürültüyle kapattı. İrkilerek uyanan kızıdan önce özür diledi, sonra neden sahanlıkta uyduğunu sordu.

"Şey, ben sizin karşı komşunuz eve gelsin diye bekliyorum. Biraz geç gelecekmiş. Burada beklerken uymuşum. Yağmur var, üşüdüm bir yandan" gibi tutarsız açıklamaları inandırıcı bulmadı Erman bey. Karşı dairenin iki yıldır boş olması inanmamak için birinci sebepti.

"Öyle mi, arayın bence Sevim teyzeyi. Sizi ihmal etmesin. Birazdan yönetici keşfe çıkar, sizi orada görürse arıza çıkarır. Bence hemen arayın" dedi.

"Şey, arayamam Sevim teyzeyi, çünkü biraz önce telefonumu çaldırdım caddede. Öyle, yürürken, hoop, gitmiş telefon" dedi Zeynep.

“Üzıldüm. Alın benimkinden arayın” diyerek uzatılan telefondan Eylül ablasını aradı Zeynep. Bu fırsatı kaçıramazdı. Ama açan olmadı. Bilmediği pek çok numaradan kendisini arayan Semih’ten nevre dönen Eylül, artık yabancı numaralara bakmazken, sinir bozucu mesajlarını da engelliyordu. Bunu hatırlayan Zeynep tekrar tekrar arasa da değişen bir şey olmadı. Sadece “kahretsin” diyebildi sessizce.

Durumdan şüphelenmeye devam eden Erman bey kızı ürkütmeden bilgi almaya çalışıyordu.

“Telefondan başka kayıp, zarar var mı peki?” dedi.

“Sırt çantamı aldılar. Cüzdan da gitti, kimlik de” dedi Zeynep.

“Ciddi ciddi kapkaça uğramışsın sen. Polis çağıralım istersen” dedi Erman.

“Gerek yok, ben zaten yarın Niyazi komişere gideceğim. Anadolu yakasında karakolu. İyi tanışıyoruz, o bana yardımcı olur” dedi Zeynep.

“Demek o yüzden burada uyuyorsun. Kimlik, para yok. Telefon da yok. Ama biliyor musun? Sevim teyze de yok. Gelmeyecek yani. Bu daire iki yıldır boş. Burada kalamazsın. Yönetici gerçekten arıza çıkarır” dedi Erman bey.

“Şey, o zaman ben yanlış binaya girdim demek ki, yan taraf olabilir” diyerek ayağa kalktı Zeynep. Burada kalamayacağını anlamıştı.

“Dur, dur sakin ol. Bu saatte nereye gideceksin? Sevim teyze diye biri de yok. Onu ben uydurdum. Sen de ses çıkarmadın. Başka bir apartmanda başka bir sahanlıkta mı geceyi geçireceksin? Bu hiç güvenli olmaz” dedi.

“O zaman izin verin burada kalayım. Yöneticiyi idare ederim ben. Gerekirse sizin adınızı veririm. Zilde yazıyor” dedi Zeynep.

“Peki, otur bakalım” diyerek kapıyı kapatan Erman içeri girdi. Birazdan kızı kontrol etmek amacıyla tekrar kapıdaydı.

“Ev yemeğim ve harika demlenmiş çayım var. İçeri gel istersen” diyen genç adam Zeynep’i korkuttu bu kez.

“Yok, istemem. Ben aç değilim, sağolun. Siz beni düşünmeyin, rahatınıza bakın. İyi akşamlar size” diyen kızın daha fazla ısrar etmesi halinde hemen gitmeye karar verdiğini anladı Erman. “İyi akşamlar” diyerek tekrar içeri girdi.

Derin bir nefes alıp rahatlayan Zeynep soğuk mermer zemine ıslak yağmurluğunu koyup yeniden oturdu. Başını duvara yaslayıp, ‘buna da şükür’ diyerek gözlerini kapattı. Bu şekilde uyumanın imkansız olduğunu biliyor, zamanın hızla geçmesini, sabah olmasını diliyordu.

Dakikalar sonra aynı daire kapısı yeniden açıldı. Bu kez genç adam giyinmiş, kocaman bir çantayı sırtlamış ayakkabılarını giyiyordu. Sahanlığa inerek Zeynep’in yanına gelirken kapıyı açık, anahtarı üstünde bırakmıştı. Kızın elini tutup bir telefon tutuşturdu.

“Bu benim yedek telefonum. Şifresini arkaya etikete yazdım. İstedığın kadar kullan. Anahtar kapıda. İçeri girerken almayı unutma. Kapıyı içeriden kilitleyip zinciri takarsan kimse giremez, korkma. Salonda bilgisayar var. Açıp karakolun yerini öğren. Gerekirse gidersin. Sakın içeri ayakkabılarla girme. Annem çok titizdir. Önce kafayı yer sonra da çiğ çiğ beni. Ha, annem arkadaşlarıyla güney sahillerine tura gitti. Kimse yok evde yani. Gelecek kimse de yok, merak etme. Koridorun sonundaki odada kalırsın. Çarşafklar temizdir. Aksi düşünülemez zaten. Buzdolabında bir orduya yetecek yiyecek var. Ne kadar çok yersen, bizimki o kadar mutlu olur. Bir güzel duş yapıp ısın önce, ama banyoyu temiz bırakmayı unutma. Dışarı çıkarken anahtarı yanına al. Gerekirse tekrar gelersin. Ben bir süre arkadaşımda kalacağım. Gitmeye karar verirsen anahtarı kapıcıya bırakırsın. O bana haber verir” diyerek merdivenlerden inmeye başladı Erman bey.

“Ama nasıl olur?” dedi Zeynep. merdivende duraklayan adama sordu.

“Adımı bile bilmiyorsunuz. Hiç tanımadığınız birine evinizi mi emanet edeceksiniz? Ya evinizi soyup gidersem?” dedi.

“Sen hırsız olsan, önce soyulmamayı becerirdin. Hadi iyi geceler” diyerek giden Erman beyin ardından seslendi Zeynep.

“Adım Zeynep” dedi.

“Kendine dikkat et Zeynep” diyerek alt kattan seslenerek çıktı binadan.

Bir süre daha eve giremeyen Zeynep şok yaşıyordu. Soyulup eksilmesine, çaresiz kalmasına sebep olan İstanbul ise, bu hangi İstanbul'du? Saymaya kalksa, bu adamın yaptığını yapacak kaç İstanbullu bulabilirdi koca şehirde?

Bir elindeki telefona, bir kapıdaki anahtara bakmaktan yorulunca sızlayan bacaklarının üstünde doğrulup basamakları çıktı. Hafifçe kapıyı itip içeriye göz attı. Yavaşça içeri girip ayakkabılarını çıkardı. Evin içinde bir tur dolanıp kimse olmadığından emin olmak istedi. Anne eli değmiş harika bir evde bulunduğunu nihayet fark edince daire kapısına gidip iyice kilitledi. Sonra pencereleri, balkonları kontrol etti. Gecenin bir vakti beklenmedik misafir gelmesine izin veremezdi. Mutfaktaki düzenin ardından buzdolabındaki yemek şölenini de görünce kendini daha fazla tutamadı Zeynep. Soyguna uğradığında bu kez akıtmadığı göz yaşlarını karşılaştığı mükemmellik için akıttı.

“Demek böyle oluyormuş” dedi ağlarken.

İlk icraatı salondaki bilgisayardan Eylül ablasına mail yoluyla ulaşmak oldu. Verdiği numaradan aramasını istedi.

Zeynep'ten saatlerdir haber alamayınca aklına en olmadık kötü senaryolar gelen Eylül ablası aklına hiç gelmeyen hikayeyi telefonda Zeynep'ten duyunca iyice kontrolden çıkmıştı. Eli ayağı birbirine dolaşmış, tekrar kapkaç soygununa uğrayan

Zeynep'in yanında olamadığı için kendi vicdanına yüklenmişti. Sonra da Zeynep'e.

“Bilmediğin bir adamın evine nasıl girersin Zeynep? Ya gece yarısı gelirse, ya senin için kötü niyetleri varsa? Hay Allah, İstanbul gibi şehirde kim çıkarı olmaksızın sana evini emanet eder? Çabuk bana konum gönder. Niyazi amcaı arayıp kapıya polis göndermesini isteyeceğim. Ben de sabah erkenden orada olurum” diyerek panikle mantık arası git geller yaşayan Eylül ablasını Zeynep sakinleştirdi.

“Ablacım, sakin ol. Merak etme herşey yolunda. Burası gerçek bir aile yuvası. Anne elinin her yerde izleri var. Öyle düzenli ki, dokunmaya çekiniyor insan. Endişelenme sen. Erman bey de senin gibi nadir bulunan insanlardan. Ben ne kadar şanslı bir insanım Eylül abla. Koca İstanbul'da sizin gibi güzel insanlara rastlıyorum. Bu rastlantı için önce soyulmam gerekmeseydi daha şirin olurdu ya, ne yapalım? Kismet. Ha, bu arada babamın adının Cemil olduğunu öğrendim. Soyadını yıllar önce bir sebepten mahkeme kararı ile değiştirmiş, ama öğrenemedim. Ülkedeki bütün Cemilleri aramama gerek kalmadı ama. Kaç tanesi soyadını değiştirmiş olabilir sence? ” dedi Zeynep.

“Sen ne garip bir kızsın Zeynep. Daha demin ikinci kez kapkaça uğruyorsun, aileni bulmak için biriktirdiğin bütün bilgileri kaybediyorsun ama umudunu kaybetmiyorsun. Sana ne desem bilmem ki?” dedi Eylül gülererek.

“Geçmiş olsun de ablacım. Yarın Niyazi amcaı tekrar ziyaret edersek bize kızmaz değil mi? Onun farklı bir konuda yardımını istiyorum. İyi geceler abla. Beni merak etme” diyerek kapattı Zeynep.

Cumartesi sabahı erkenden Zeynep'in yanına ulaştı Eylül. Evin düzeni Zeynep'in dediğinden de şaşırtıcıydı. Kahvaltıyı beraberce mutfakta yaptıktan sonra etrafı itina ile temizleyip bıraktı hanımlar. Artık Eylül de Zeynep'in şanslı biri olduğuna inanıyordu ama şu moral bozucu hırsızlık olayları olmasaydı.

“Bak ablacım, bu fotoğraftaki Erman bey. Senden sonraki ikinci kahramanım o. Çok yakışıklı ama. Fotoğrafından daha çekici aslında” diyerek salonda gördüğü çerçeveyi gösterdi Zeynep.

“Durumun vahametini unuttun, kendine sevgili mi yapıyorsun? Sakın ha Zeynep, erkek milletine öyle şıp diye güvenilmez. Gerçi güven duymak için yıllarını harcasan da değişen bir şey olmuyor. Tıynetinde ne varsa, sonunda o oluyor” dedi Eylül.

“Yok ablacım, beni yanlış anladın. Bana göre biri değil Erman bey, daha çok senin yaşına uygun” dedi Zeynep.

“Bak sen, şimdi de çöpçatanlık. Başka ne meziyetlerin var acaba? Sen demedin mi, ‘ben arkadaşım da kalacağım bir süre’ diyerek evden gitti diye. Arkadaşının cinsiyetini söyledi mi? Hayır... Kendi cinsinden olsa da garantisi yok Zeynep, hala anlamadın mı? Burası İstanbul küçüğüm. Kimin eli kimin cebinde hiç belli olmaz. Hoş, bu aralar bütün hırsızların eli senin cebinde. Neden böyleyse?

“Bana aptal dersin alınmam Eylül abla. Ben de aptal olduğumu düşünmeye başladım zaten” diyerek sustu Zeynep.

“Evden çıkıp Anadolu yakasına Niyazi komiserin karakoluna gittiler. On gün içinde ikinci kez soygun vakasını tuhaf bulan Niyazi komiser duyduklarına inanmakta zorlanıyordu.

“Eylül kızımı tanımasam benimle dalga geçiyorsun diye seni göz altına alırdım Zeynep, haberin olsun. Bu kadar tesadüf çok fazla. Ya sende bir gariplik var, ya hırsızlarda” diyerek gülümsedi komser. Zeynep’den detaylı bilgi aldıktan sonra mobese kameralarını incelemek de dahil bir dizi araştırma yapılması için direktif verdi.

“Diğer konuya gelince, nüfus kayıtlarında Cemil adıyla ilgili tarama yapmak üzere çalışma başlattım. Ama bu konu zaman

alabilir. Bize yarına kadar müsade. İnşaallah babanın açık kimliğine de ulaşırız. Benden haber bekleyin” dedi komser.

“Zeynep’e yeniden kimlik çıkartmak için pazartesiye beklemek gerekliliği Beşiktaş’taki Erman beyin evinde kalmayı gerektirdi. Böylece karakoldan haber beklerken arta kalan zamanda ev aramaya devam edeceklerdi.

Eve emlak yorgunu ve eli boş döndükleri vakit akşam olmak üzereydi. Neyse ki, buzdolabında onları bekleyen muhteşem ev yemekleri ve sıcak bir ortam hazırды. Keyiflerini bozmadan anahtarla açtıkları Erman beyin evine kendi evleri gibi girdiler. Önce lavaboya sonra mutfığa yöneldiler. Yemek hazırlığına girdikleri sırada eve hırsız girdiğini zanneden Hayriye hanımın kendi odasında rahmetli eşinden kalan polis tabancası ile ev içi meydan muharebesine hazırlık yaptığından habersizdiler. Sessizce odadan çıkıp mutfakta kısırmayı kafasına koyduğu hırsızları o da merak ediyordu. Seslerinden kadın olduklarını anlayınca cesareti artmıştı.

“Tam benim dışıme göresiniz hanımlar. Hayriye’nin elinden kuş olsanız kaçamazsınız artık” diyerek mutfak kapısından yavaşça içeri sızdı.

“Sakin kırıdamayın... Demek evimi dağıtan hırsızlar sizsiniz. Kaldırın ellerinizi” diye bağıınca elindeki ısıtma tenceresini yere düşürdü Zeynep. Yerlere saçılan o güzelim yemek Hayriye hanımı daha da kızdırdı.

“Soygundan önce bir de ziyafet. Evimi mahfettiniz kızlar. Hiç acımam vururum. Bu konuda eğitimliyim ben. Polis karısıyım. Sakin yanlış bir hareket yapmayın, basarım tetiğe” diyerek iyice akılları baştan giden hanımlara yüklendi.

“Aman, yapmayın. İndirin o tabancayı bir kaza çıkmadan. Vallahi biz hırsız değiliz. Beni içeri Erman bey aldı. Sadece bir gece kaldım. Lütfen indirin silahı” diyen Zeynep’i inandırıcı bulmadı Hayriye hanım.

“Zilde oğlumun adı yazıyor. Benim adım Hayriye kızlar, ben bu numarayı yemem. Kıpırdama dedim” diyerek daha da hiddetlendi.

“Arayın Erman beyi, ona sorun” dedi Eylül.

“Madem tanıyorsunuz Erman’ı siz arayın. Sonra masaya bırak telefonu, ben konuşurum” dedi Hayriye hanım.

“Hay aksi. Yedek telefonu bende ama diğer numarasını bilmiyorum ki” dedi Zeynep.

“Hah, bir de telefonu yürüttün yani” diyerek kendi telefonunu cebinden çıkardı. “Şimdi polisi arayacağım. Olduğunuz yerde kalın” diyerek telefonu tuşlarken Zeynep’in sözlerini duyunca birden vaz geçti.

“Hayır, kendisi verdi. Kalacak yerim yok diye bana iyilik yaptı. Lütfen arayın Erman beyi. O size anlatır. Ben öğrenciyim, Eylül ablam doktor. Hırsız değiliz biz” dedi Zeynep.

Kızların uslu ve hareketsiz beklediğini görünce hırsızlık teorisine ara verip yeni bir tahmin yürüttü Hayriye hanım. Başını sallayarak sağ eliyle oğlunu ararken sol eliyle tabancayı kızlara doğrultmaya devam ediyordu.

“Oğlum, sen nasıl bir çocuk oldun? Benim yokluğumda eve kız mı atıyorsun artık? Hem de iki tane...” dedi öfkeyle.

“Anne! Sen eve mi geldin? Tatilinize ne oldu? İki mi? Hay Allah!” Diyerek telaşlandı Erman.

“Önce ben sordum. Bu kızları açıkla bana” dedi Hayriye hanım.

“Zeynep o. Onu tanıyorum. Diğeri de onun yakınıdır. Sakın bak, bir delilik yapma anne. Kızların suçu yok. Gelince anlatırım sana” dedi Erman.

“Hemen gel o zaman. Bu tabanca çok ağır, daha fazla tutamam elimde. Bunun tetiği aşağı nasıl indiriliyordu? Unutmuşum ben” diyen annesi bu kez oğlunun ödünü patlattı.

“Annecim, tabancayı yavaşça bırak elinden. Hemen. Bir kaza çıkmadan kurtul ondan. Hiçbir yerine dokunma. Sadece yere bırak. Telefonu kapatma, dediklerimi yap. Ben geliyorum” derken çoktan ofis binasının kapısından çıkmıştı. Henüz arabasını çalıştırırken duyduğu silah sesiyle aklı başından giden Erman çılgın bir araç sürüşü ile evine ulaşmıştı.

Annesinin de durumu farksızdı. Kolundan kanlar akan Eylül’ü acıyla kıvrılırken görünce fenalaşmış, baygınlık geçirmişti. Zeynep Eylül ablasının kolunu sıyırıp geçen kurşunu duvarda görmüş, panik halinde mutfakta koşuşturmaktaydı.

“Ben iyiyim Zeynep. Sen Hayriye teyzeye bak. Ona biraz su ver. O tabancayı da kaldır bir yere” derken bulduğu temiz bezlerle kolundaki kanamayı durdurmaya çalışıyordu Eylül.

Merdivenleri koşarak çıkan Erman kapının zilini çalmak zorunda kalmıştı. Neyse ki hemen açıldı. Herkesin iyi olduğunu kapıda Zeynep’ten öğrenen genç adam soluğu mutfakta aldı. Sandalyeye yığılmış yarı baygın annesini gördü önce. Sonra da kolundan yaralanan Eylül’ü.

“Aman tanrım, hemen bir doktor bulalım” diyerek panik yaşayan Erman’ı yine Eylül sakinleştirdi.

“Anneniz yapmadı. Silahı yere bırakırken düşürünce kendisi patladı. Ben doktorum zaten. Yara önemli değil, merak etmeyin. Bir pansumanlık işi var” dedi.

“Olmaz öyle. Hastaneye gidelim, orada baksınlar. Çok yakında hastane var” dedi Erman.

“Bence gitmeyelim Erman bey. Kurşun yarası olduğunu anlayıp soruşturma başlatırlar. Prosedür böyle. Hayriye teyzeyi boş yere korkutup üzmemelim. Korkudan ne hale geldiği ortada. Bir de polis soruşturması hiç iyi olmaz” diyen Eylül yarasına göz atınca fikrini değiştirdi.

“Dikiş atılması gerekiyor sanırım. Ben en iyisi kendi hastaneme gideyim. Orada arkadaşlar soruşturma açmadan işi hallederler” dedi.

“Tamam, hadi gidelim. Zeynep sen burada kalıp annemin toparlanmasına yardım et lütfen. İşimiz bitince döneriz. Durumunda kötüleşme olursa beni ara. Ambulans gönderirim” dedikten sonra Eylül’e döndü yüzünü.

“ Hangi hastaneye gidiyoruz?” dedi.

Başını sallıyordu Eylül. Kocaeli’ne kadar gelmesine gerek olmadığını, kendisi bir taksiyle gidebileceğini söylese de kabul ettiremedi Erman’a. Birlikte yola çıktılar.

Birazdan gayretleri sayesinde kendine gelen Hayriye hanım Zeynep’e tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Öğrenci misin sen?” dedi.

Üniversite hayatına bu yıl başlayacağını, matematik öğretmeni olacağını anlatan Zeynep’i dakikalar içinde sevmeye başladı. Duvara saplanıp kalan kurşunu kendisine dert edinen Hayriye teyzeye, o kurşun izinin üstüne güzel bir çerçeve asması halinde ona Eylül ablasını hatırlatacak güzel bir anı olarak duvarda kalacağını anlatan kıza ilgisi giderek artıyordu.

“Ablan beni şikayet ederse bu yaştan sonra hapisane parmaklıklarıyla tanışmış olurum. Bu bana yakışır mı? Ben polis karısıyım. Onu her gece pencerelerde beklerdim ben. Hey gidi günler” diyerek dertlenen Hayriye teyzeye Eylül ablasının nasıl bir insan olduğunu anlatarak birkaç dakikada eski haline getiren Zeynep, ardından Erman beyi arayıp annesiyle konuştu. Sonra da kendi hikayesini ve Eylül ile bir araya geliş serüvenini anlatmaya koyuldu. Onların hastaneden dönüş zamanına kadar sürecek olan hikayeye Hayriye hanımın ilgisi büyük olmuştu.

Kocaeli’ne doğru yol alan arabada durumlar evdeki kadar iç açıcı değildi.

“Sizi anlamıyorum Erman bey, hiç tanımadığınız onyediy yaşında bir kıza evinizi bırakıp nasıl gidersiniz? Bunu öğrenince sabahı zor ettim korkudan” dedi Eylül.

“Onun soyulmasından daha mı tehlikeli yani, benim ona güvenli bir ev bırakmam? Yoksa sahanlıkta uyuması daha mı isabetli olurdu? Siz kardeşinize mi güvenmiyorsunuz evi soyarsa diye, yoksa küçük kızlara musallat olurum diye bana mı?” dedi Erman.

“Zeynep’i on gündür tanıyorum, sizi yarım saattir. Sizce hangi seçenek olabilir Erman bey? Ayrıca on günde ikinci kez kapkaç terörüne kurban giden Zeynep’in birini soyacak hali var mıdır sizce? On gün önce onu yine sırt çantasını çaldırılmış, bankın üstünde oturmuş ağlarken bulduğumda kedi yavrusu kadar sahipsizdi” dedi Eylül.

“İkinci kez mi? Biraz şapşal olabilir mi Zeynep, acaba?” diyen Erman beye iyiden iyiye sınırlanan Eylül, erkek türüne karşı birikmiş taze öfkesini adeta Erman beyden çıkardı.

“Sakın ona şapşal demeyin. Size söyledim, onu hiç tanımıyorsunuz. Ne yaşadığını hiç bilmiyorsunuz. Böyle peşin hükümlü olmakla neler kaybedeceğinizi de bilmiyorsunuz” dedi.

“Tamam, afedersin, özür dilerim. Sözümü geri alıyorum tamam mı? Ayrıca, böyle devam edersem ne kaybedeceğimi de görebiliyorum” diyerek Eylül’e gülümseyen Erman onu yine kızdırdı.

“Sizce üzerinde pazarlık yapılacak bir mala mı benziyorum ben?”

“Senin neyin var Eylül? Biliyorum canın yanıyor ama neden benim canımı yakmaya çalışıyorsun? Ben sadece seni görür görmez etkilendiğimi, senden hoşlandığımı anlatmaya çalışıyorum. Şu halime bakın! Bir saat önce tanıdığım bir kızla arabamda kavga ediyorum. Annemin tabancayla vurduğu kızla... Ne harika bir akşam...” diyerek sustu ama Eylül’ün öfkesi hala geçmemişti.

“Neye dayanarak benden hoşlandınız? Bu psikolojinin arka planını öğrenmek isterim. Hayır yani, hiç tanımadığınız benim, annenizden şikayetçi olacağımdan korkuyorsanız, hiç gerek yok.

Kocaeli'ne bu sebeple gidiyoruz, unuttunuz mu? Yok, canım öyle istedi diyorsanız onun da arka planını bilmek isterim. Çocuk doktoruyum ben. Belki bu bilgi bir gün işime yarar” diyen Eylül de Erman'ı kızdırmayı başardı.

“Belki ikimiz de aynı şapşal kıza yardım ettiğimiz için hoşlandım senden. Olamaz mı? Aaaaa, şapşal demek yasaktı. Nasıl da unutmuşum. Çoook özür dilerim yeniden. Hastanenize geldik çok şükür. Siz önden buyrun Eylül hanım. Ben çocuk acil bölümüne görünüp öyle gelirim yanınıza. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum da” diyerek arabada kalan Erman, Eylül çıkıp gelene kadar da orada kaldı.

Eylül kolu sarılmış vaziyette geri geldiğinde sakinleşmiş görünüyordu.

“Ağrı kesici kana karışıp dikişler atılınca uslu kedi gibi oldum Erman bey. Artık Zeynep'in yanına gidene kadar mışıl mışıl uyurum. Acıdan kaynaklanan hezeyanım için özür dilerim. Beni buraya kadar getirdiğiniz için teşekkür ederim. Eee, doktor size ne dedi?” diyerek gülümseyen Eylül'e Erman da gülümsedi.

“Karşı cinsle uyumsuzluk hastalığı bu, büyüyünce geçer dedi. Siz o zamana kadar kendi cinsinizle takılmaya devam edin, sessiz olun, gerekli gereksiz konuşup kafa şişirmeyin dedi. Hadi eve dönelim” dedikten sonra eve kadar hiç konuşmadı Erman. Ara sıra sağ tarafına dönüp Eylül'ün uyumasını seyretti.

Gece yarısı eve dönüp huzurlu gördüğü annesini kızlara emanet eden Erman, herkes rahat etsin diye yine arkadaşının evine gitti.

Hayriye hanım Zeynep için uygun bir ev arayışına devam edeceğine söz vererek sabah kızları yolcu ettikten sonra hemen işe koyuldu. Kadıköy bölgesinde oturan arkadaşlarını içtimaya çağırıp ekip çalışması başlattı. Akşam çantası ile birlikte evine dönen oğluna Eylül'ü anlatmak için ise başka bir çalışma başlattı. İki kızın son on günde yaşadıklarını Zeynep'ten öğrendiği kadarıyla Erman'la paylaştı.

“Ben seni Zeynep’le bırakıp gitmedim mi hastaneye? Sen ne ara Eylül hakkında bu kadar bilgi toplamayı başardın Hayriye hanım, ha? Çok mu geveze bu Zeynep?” diyerek tepki koyarken içten içe gülümsüyordu.

“Yok valla, kız çok az, ama öz konuşuyor. Doğrusu da bu, matematik öğretmeni olacakmış. Hakkıdır bence. Aslında beni sakinleştirmek için anlattı hikayesini. İki de bir soyulduğuna bakma, çok akıllı bir kız Zeynep. Ama Eylül’ün onu keşfedip sahiplenmesinde başka bir akıl var. Onu da öğrendim. Onun ve senin gibilerin dünyada nesli tükeniyor be oğlum. Her gün insanın kapısına böyle fırsat gelmez ki. Bunu aklından çıkarma bence” diyen annesini susturdu Erman.

“Anlaşıldı Hayriye hanım. Mesaj alındı. Bu işler matematik hesabıyla olmuyor ama. Gönül hesabı matematiğe uymaz anacım. Sen de bunu anla. Artık bu konuyu kapatalım mı?” dedi.

Bir hafta sonrasıydı

Erman’ın uzak durduğu Eylül ve Zeynep gerçeğine Hayriye hanım aradıkları evi Kadıköy bölgesinde bulana kadar yakın ilgi göstermişti. Zeynep’in zorlu hayatına bir küçük katkı, bir nefes olmak istemişti. Nihayet muradına erince huzura kavuşmuştu. Hem de tabancayla yaraladığı gencecik kıza manevi borcunu ödemiş hissediyordu. Kalbi kırık, gönül yarası taze olan Eylül’ü uzaktan takibe alan Erman ise yeni bir başlangıç için zamana ihtiyacı olduğunu bilerek meseleye olabildiğince uzaktan bakıyordu.

Niyazi komiserin katkılarıyla soyadını yıllar önce değiştiren Cemil adındaki babasının on yıl önce öldüğünü kayıtlardan öğrenen Zeynep umudunu gitgide kaybederken babasının bir oğlu olduğu bilgisini göz ardı etmiyordu. Ama nüfus kayıtlarında babasına kayıtlı bir evlat görünmemesi kafasını karıştırıyordu. Yanlış bir Cemil’in ardına düşmüş veya kasıtlı olarak yanlış bilgilendirilmiş olabilir miydi? İlk bilgi kaynaklarına yönelip de onlara bir daha ulaşamayınca birinin kendisiyle oyun oynadığı hissine kapılmıştı. Eğer biri bilerek istikamet şaşırtıyorsa

gerçekten bir ailesi var demekti. Ailesine ulaşmasını istemeyenlerin sürekli kendisini takipte olmaları ihtimal dahilindeydi. Bu da başka bir gerçek olarak canını sıkıyordu. Ne zaman bir bilgiye ulaşmak üzere olsa, bir adım önden giden biri sanki delilleri ortadan kaldırıyor gibiydi. Var dedikleri dosyalar aniden ortadan kayboluyor, resmi daire çalışanlarını bile şaşırtıyordu.

Üniversite eğitim hayatı hızlı başlayan Zeynep artık derslerine odaklanmaya, arama işine ara vermeye karar vermişti. Bilmediği bir sebepten her an izlendiği hissinden bir türlü kurtulamayan Zeynep hırsızlık olaylarının ruhunda bıraktığı bir etki olduğunu varsayarak bu duygusunu görmezden geliyordu. Öte yanda yeni arkadaşları hayatına eklendikçe kendini daha güçlü hissediyordu. Önünde en az dört uzun eğitim yılı ve sonrasında hep arzu ettiği öğretmen olmak vardı. Artık kendi ayakları üzerinde duracak, aile olmayı başka formlarda deneyecekti. Eylül ablası hep ablası kalacak, öğrencileri kardeşleri olacaktı.

O akşam evine gittiğinde hoş bir sürpriz onu bekliyordu. Kendisinden biraz önce gelen Eylül farklı bir kıyafetle ve kendisine çok yakışan bir baş örtüsüyle kapıda karşıladı Zeynep'i. Gülümsüyor, tepki vermesini bekliyordu Eylül.

"Ablacım, bu sen misin? Çok güzelsin? Kalbinin güzelliği dışına taşmış sanki, ışık gibi olmuşsun" dedi.

"Beğendiğine sevindim. Bundan sonra dışarı çıkarken böyle giyinsem ne dersin?" dedi Eylül.

"Şey, neden böyle karar aldın diye sorarım. Senin dinimize ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Senin örnek aldığın muhteşem bir dostun var, onu da biliyorum. Şaşırmam, ama neden şimdi diye merak ederim" dedi Zeynep

"Şöyle anlatayım istersen. Bu kıyafet Semih denen o şerefsizden ebediyen kurtulmak için bana Allah'ın yardımı olacak. Uzun zamandır hatırası içimi karartan, uykularımı kaçıran bu beladan kurtulmak için dua edip duruyordum. Oysa

çoktan yardım etmiş rabbim, benim haberim olmamış. Arkadaşım hatırlatınca fark ettim ki, o pislikten ancak böyle kurtulacağım. Hatta bütün kötü ihtimallerden. İçimde sakladığım sınırlarımı kıyafetimle dışıma çıkarmış olacağım. O beni böyle görünce bir daha yanıma bile yaklaşamaz. Bu görünümlü Eylül'ü ailesi de gelin diye istemez. Ben de onu yanımda istemiyorum zaten. Ondan da, ısrarda sınır tanımayan ailesinden de kıyafetim sayesinde uzaklaşmış olacağım. Bana yol gösteren Allah'a şükürler olsun" dedi.

"Çok şükür" dedi Zeynep.

"Bir sürprizim daha var sana. Artık ben de İstanbulluyum. Bavulumla geldim. Bir hafta süren uzun ayrılıklarımız olmayacak. Hastanem değişti. Hayatım değişiyor Zeynep. Sen bana ilaç gibi geldin. Ve senin hayatın da değişiyor tabii. Bundan sonra her gün beraberiz ve her gün ev yemeği yiyoruz. Sırayla yaparız yemeği, ya da erken gelen yapar. Ne dersin?" dedi Zeynep.

"Ablacımmm, çok sevindim" diyerek sıkıca sarıldı Zeynep.

"Gözüm üstünde olacak ama, haberin olsun" diye ilave etti Eylül.

Cam kulede başka telaş

İki genç hanım kendilerine yepyeni bir hayat kurmayı başarılı bir ayı aşkın süre geçmişti. Semih'in elini eteğini Eylül'ün üzerinden çekmesiyle huzur üstüne huzur eklenmişti hayatlarına. Zeynep geçmişini aramaktan vaz geçmemişti ama, umut çitasını bir hayli aşağıya çekmişti. Sömestir tatilinde yeni bir atakla aramayı sürdürmeye karar verirken tüm dikkatini derslerine vermişti. Fırsat buldukça üniversite kampüsüne ait spor tesislerinden yararlanıyor, koşma sevdasını sürdürmekten büyük keyif alıyordu.

Oysa cam kulede başka bir telaş yaşanıyordu bilmedikleri. Sık sık patronuna rapor ileten o adam o gün yine sahnede idi.

Patronunu herşeyin yolunda gittiğine ikna etmesi kolay olmuyordu.

“Bir dedektif tutsa, ya da sosyal medyadan yardım istese işimiz bitik. Farkındasın değil mi? dedi patronu kızarak.

“Şirketimi batırır bu kız benim. İtibarımızı yerle bir eder. Eline bir bilgi ulaşsa, mahkemeye başvurursa neler olacağını biliyorsun” diye ekledi.

“Merak etmeyin efendim. Onu adım adım izliyorum. Okuluna odaklanmış durumda. Bulamayacağını anlayınca aramaktan vaz geçti. Genç ne de olsa. Yarın bir gün bir de sevgilisi olur, unuttur gider” dedi o adam.

“Sen unutma ama. Bu işi hafife alma. Eylül hanımı da gözünden kaçırma. İkisi bir olunca ne yapacakları hiç belli olmaz bunların. Öğrendiğim kadarıyla Eylül de dişli biri. Dişli iki kadın bir araya gelmişse, o kadınlardan korkacaksın. Servetin S’sinden haberleri olsaydı üzerimize ordu salardı bunlar” dedi patronu.

“Siz orasını düşünmeyin. Bağlantı kurabileceği bütün dosyalar yok edildi. Hangi yoldan gitse bir çıkmaz sokak bulacak. Zeynep’in size ulaşması mümkün değil. Sizi rüyasında görmediği sürece kimliğinizi öğrenemez” dedi o adam.

“İyi bakalım, sen yine de gevşeme sakın. Matematik okuyor ya, dört yıl sonra zehir gibi çalışan bir kafası olacak. Bunu aklından çıkarma” diyerek yaslandı koltuğuna.

Zeynep’in varlığı yıllardır canını o kadar çok sıkıyordu ki Haluk beyin, neredeyse onun yaşamına son vermeyi arzu edecek kadar kötüleşebiliyordu ruhu. Babasının vasiyeti ve kendisinin de baba olduğunu anımsaması sayesinde içindeki şeytanca planları engelleyebiliyordu. Zeynep’in varlığı onu mutsuz ediyordu ama kendisinin sebep olacağı yokluğunun daha da mutsuz edeceğini bildiği için bu sancıları çekmeye devam ediyordu.

Bu kimsesiz zavallı kızın hiç günahının olmadığını da biliyordu aslında. O da babasının günahını yıllarca çocuk yurdunda, üstelik annesini doğduğu gün kaybederek çekmemiş miydi? Sorun Zeynep'in kişiliğinde değildi ki. Babasından kalan servetin büyüklüğünü öğrenince canavar kesilip servet peşine düşecek olmasındaydı. O halde yaşamalıydı Zeynep. Babasının arzu ettiği gibi kendi ayaklarının üzerinde durmalıydı. Ama asla taşınır taşınmaz malların yanı sıra hiç emek vermediği holdingin ortağı olmaya kalkışmamalıydı. Ölesiye emek verip ikiye katladığı servetin kendi çocuklarına kalması doğru olmalıydı. İyi niyet gösterip bütün hayatı boyunca tüketemeyeceği bir miktarı ona önerebilirdi belki. Ama savaş o gün patlak verecek, hakkının tamamına göz koyarak hukuk mücadelesi başlatacaktı Zeynep. Hiç şüphe duymuyordu bundan. Babasının ölümüne kadar edindiği malların ve paranın yarısını hukuken Zeynep'in hak edecek olması kendi imparatorluğunun çöküşü demek olacaktı. Aynı babadan kardeş olsalar da buna asla izin veremezdi.

Geçen yıllara rağmen

Zeynep'in hayatında geçmişine ulaşmak adına değişen bir şey olmamıştı. Onca arayış çabası umudunu her seferinde bir adım daha aşağı çekmesine sebep olsa da, aramaktan vazgeçmesine vesile olmamıştı. Yüzde bir ihtimali dahi ciddiye alan Zeynep satranç oyununa benzer hamlelerle sonuca ulaşmaya çalışıyordu. Onur meselesi haline getirdiği bu arayışta iki ayrı akıl iki koldan mücadele veriyordu adeta.

Çok bilinmeyenli matematik sorusuyla başa çıkmak için odasındaki beyaz tahta üzerinde o gün yine çalışıyordu. Üzerine çarpı atılmış ihtimalleri dahi göz ardı etmeden bilgi edindiği kişiler hakkında bağlantı hesapları yapıyordu. Bir türlü sonuç alamıyor olması profesyonel bir engelleme çabasını işaret ettiği için daha da hırslanmıştı Zeynep. Zaman gezgini oyunu dediği hayatın akışını bu engelleyici kuvvet adeta akıl gezgini oyunu haline dönüştürmüştü Zeynep için. Yorucuydu oyun, ama vazgeçilmez bir çekiciliğe burünmüştü aynı zamanda.

Gecenin bir vaktinde odasına gelen Eylül ablası tahtanın başında ince düşüncelere dalmış gördüğü Zeynep'e acıyarak ilginç bir öneride bulundu.

“Ben senin yerinde olsam o tahtayı baştan sona silerdim ve yukarıya şu satırı kocaman yazardım Zeynep’cim:

‘Hayatın zorluklarıyla yaşamak maharet ister ve ben bunu başarabilirim. Yaşamayı unutmadan yaşamayı sakın unutma, ey nefsim.’

“Vazgeç mi diyorsun bana? Onları bulursan hayatında ne değişecek sanki mi diyorsun? Bilmiyorum ki abla. Bu bilinmezlik merakımı besleyip dururken nasıl vazgeçeyim? Hadi, **bana onu anlat**. Benim yerimde olsa o ne yapardı?

Birinin kendisini iştahla engellediğini bilse, yoluna taşlar dizip yürüyüşünü zorlaştırdığını fark etse ne yapardı? Ya o engellerin ardında muhteşem bir yaşam onu bekliyorsa, ya da güzel bir ölüm? Vazgeçer miydi sence?” diyen Zeynep yatağın kenarına oturup yüksek sesle düşünmeye devam etti.

“Yunus peygamber gibi risaletten istifa edip yerini yurdunu terk eder miydi? İslama davet umuduyla Taif’e gittiğinde zulme uğramıştı o güzel örnek insan. Taşlanarak Zeyd ile beraber yara bere içinde bırakılıp şehirden kovulmuştu. Peki o davasından vazgeçti mi? Uğradığı zulmü Allah’a şikayet ederek ‘beni kimlerin eline bırakıyorsun? Bana kaba ve sert davranan bir yabancıya mı, yoksa bana üstün kılacağın bir düşmana mı?’ diye şikayette bulunup, sonra da rabbinin merhametine sığınmıştı ya hani... Onu örnek alacaksam, ben neden yapmayayım aynı şeyi? O benim de rabbim değil mi?” diyerek sustu Zeynep.

“Ah be güzel kardeşim... Seni böyle derin düşüncelere dalmış görmek beni çok üzüyor. Neredeyse fakülteyi bitirmek üzeresin ve hala en güzel zamanlarını bu tahtanın başında geçiriyorsun. Ben senin yaşitların gibi öğrencilik yıllarını neşe içinde yaşamayı istiyordum oysa. Beni hoş gör olur mu? Bu mesele senin aileni aramaktan çıkıp, aramanı engelleyenlerle mücadeleye dönüştü. Farkındayım. Onların sana bir zarar verme

ihhtimalini düşünmeden edemiyorum” diyen Eylül Zeynep’in yanına oturup saçlarını okşadı.

“Düşünmek yaşamının bir parçası değil mi abla? Bir de şöyle düşün istersen: Ben ne kadar çok düşünürsem, o veya onlar da o kadar çok düşünmek zorunda kalıyor. Tıpkı satranç oyunu gibi... Ama bir yerde yanlış bir hamle yapacaklar, hissediyorum. Kurdukları tuzaklardan biri kendi başlarına dolanacak. Gerçeklerin bir gün mutlaka ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır bilirsin. Onlara bu yüzden gerçek deniyor ya hani” diyen Zeynep’in neşesi yerine gelmişti. Gülümseyen yüzünü ablasına çevirdi.

“**Bana onu anlat** hadi. Ramazan ayının son on günü kendisini mescide kapatarak ne yapıyordu kul Muhammed? Onu örnek alırsam, hayatı kaçırmış olur muyum sence? Benim asıl korkum, senin gibi tesettür kıyafetini tercih etmediğim için Allah’ın merhametinden mahrum kalmak. Sence hata mı yapıyorum? Bana bu yüzden yardım etmiyor olabilir mi?” diye devam etti.

“Sana yardım etmediğini nereden çıkardın? Belki de bu çözümsüzlüktür Allah’ın yardımı. Nereden bileceksin? Belki bu kocaman sınavlar seni de örnek insanlardan biri yapacak. Geleceği bilmiyoruz güzel kardeşim. Kimse bilmiyor” diyerek derin bir nefesle yeniden konuştu Eylül.

“Tesettür konusuna gelince,,, kıyafetler kişiliği sembolize ediyorlar toplumda. Bu yüzden zorlama yoktur dinimizde. Zor olanı kolaylaştırmak vardır. Kendini nasıl ifade ediyorsan öyle giyinirsin. Kadın bedenini meta olarak kullanılmaktan korumaktır tesettürün amacı. Başka kıyafetlerle kendini koruyabiliyorsan o başka. Kadın değerlidir, özeldir. Her türlü vahşi insan baskısına karşı güçlü olmalıdır. Ben bu kıyafetim sayesinde sözümü geçerli kılmayı başarabildim, unuttun mu? Çok şükür ki büyük bir belayı hayatımdan uzaklaştırdım. Şimdi de kıyafetimin hakkını vermek gibi bir sorumluluk yüklendim. Allah’ın yardımını oyun ve eğlence haline getirme lüksüm yok benim. Vicdanım böyle diyor. İddiamı ciddiye alıp sembolize

ettiğim şahsiyeti gerçek kılmak zorundayım. Anlıyor musun? Başarabilirsem eğer, toplumda böyle tanınmaktan gerçekten mutlu olacağım” diyerek gülümsedi.

“Sana gelince,,, tanıdığımda henüz reşit bile değildin. Zaman içinde kendini öyle başarılı ifade ettin ki, ne giyersen giy, parlak şahsiyetin bütün kıyafetlerin ötesine geçecektir. Takva elbisesi ile dolaşıyorsun sen Zeynep, farkında değilsin. Bundan daha güzel bir kıyafet düşünemiyorum sana. Bazen ben bile seni örnek alıyorum. Anasız babasız büyüüp de, nasıl bu kadar güzel bir çocuk olduğuna inanamıyor insan. Buna Rabbinin yardımı demeyip ne diyebiliriz başka?” diyerek Zeynep’in saçlarını okşadı Eylül.

“Taif’de ve her yerde zulme uğrayan peygamberimize Allah yardım etmiyor muydu sence? Bu zulümler ve onun karşı koyuş tarzını yaşarken öğretmemiş olsaydı toplumuna, biz onun eşsiz şahsiyetini bugün nasıl öğrenecektik? Bundan daha güzel bir ilahi yardım olabilir mi? İnsanlık tarihine yazılan bu güzel insanın ahlakını Kur’an adeta mühürleyerek sonsuza kadar kalıcı kılmadı mı? İnsan olanın iki dünyasını da kurtaracak örnek bir insan ahlakı bırakmasını sağlamadı mı? Gerçek ve gözle görülür yardım bu olsa gerek” diyerek sözünü tamamladı Eylül.

Gülümseyerek yerinden kalkan Zeynep beyaz tahtasını çabucak silip temizledikten sonra silgiyi yerine bıraktı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra yeniden gülümsedi. Gereksiz ağırlıklardan kurtulmuşçasına keyiflenmişti.

“Sen haklıydın ablacım. Tahtayı silip en baştan başlamak en iyisi. Bu eski notlar sürekli kafamı karıştırıyordu” dedi.

“Ben de vazgeçtin sandım iyi mi? Allah iyiliğini versin senin ” diyen ablasına sarıldı sıkıca.

“Yok ablacım. Vazgeçmek yok bu oyunda. Bakış açımı değiştirip probleme daha uzaktan bakmaya karar verdim. Ben bu problemi çözemezsem gerçek bir öğretmen olamam Eylül abla. O zaman, vay o öğrencilerin haline” dedi gülerek.

“Ah Zeynep, çok alem kızsın sen” diyen Eylül de gülüyordu.

Günler günleri, aylar ayları kovalıyordu

Geçmişine dair araştırmalarını farklı boyuta taşıyan Zeynep son sömestrin son sınavından çıkar çıkmaz sonuçları beklemeden Samsun’a giden otobüse atmıştı kendini. Karşı tarafın beklemediği bir anda beklenmeyen bir hamle yaparak onlardan bir adım önde olmak istemişti bu sefer. Bu seyahat büyütüldüğü yurt müdürüne de sürpriz olacak, bir ihtimal yeni ve gerçek bilgilere ulaşmasını sağlayacaktı. Öyle de olmuştu gerçekten. Yurt müdürü Hasan babası odanın kapısı açılıp Zeynep’i karşısında görünce sevinmekle birlikte açık edip gizleyemediği tedirginliği yüzünden Zeynep’in doğru hamlesini kanıtlamış oluyordu. Önce beyaz yüzünün rengi uçmuş, sonra eskisinden daha kırmızı olmuştu yanakları. Elini öperken titremesi de cabası olmuştu.

Gözünü ayırmadan Hasan babanın yüzüne bakarak onu daha da tedirgin etti Zeynep. Artık kartlarını açıp oyunu açık etmenin zamanı gelmişti.

“Senin benim geçmişimle ilgili bana söylemediğin çok şey olduğunu biliyorum Hasan baba. Bunca yıldır hiç boş durmadım ben. Aile bireylerimin kimliği dışında çok şey öğrendim. Bana gösterdiğin dosyanın düzmece olduğunu artık biliyorum. Umarım annemin diye gösterdiğin fotoğraf gerçektir ve öteki yarısı sende değildir. Bu kadar şiddetli aldatılmaya dayanamam çünkü. Mizacıma hiç uygun olmasa da kontrolümü kaybedip bir canavara dönüşebilirim. Ben artık büyüdüm ve hala senin büyüttüğün akli başında Zeynep’im. Ve ben o dosyanın aslını görmek istiyorum Hasan baba. Bana zorluk çıkarırsan telefon kayıtlarının incelenmesini sağlarım. Bana çok emeğin geçti. Sana duyduğum sevgiyi ve saygıyı asla kaybetmek istemediğimi bilmeni isterim” dedi Zeynep.

“Zeynep, kızım, sen neler söylüyorsun böyle? Bildiğim herşeyi paylaştım zaten” dese de ikna edici olamadı yaşlı adam.

“Peki, öyle olsun. Telefonların incelenince beni doğduğum günden beri arkadan arkaya kimin takip ettiği ortaya çıkar nasılsa. Aslında böylesi daha iyi olabilir. Seni zor durumda bırakmamış olurum. Ya da tersi mi olur? Emin değilim. Kayıtların içeriği seni sorumluluktan kurtarabilir mi, acaba? Sen ne dersin? Emekli de olmuşsun zaten, kaybedecek neyin olabilir ki?” diyerek ciddiyetini ifade eden Zeynep yaşlı adamın da ciddileşmesini sağladı.

“Benden ne istiyorsun Zeynep?” dedi.

“Benimle ilgili bildiğin herşeyi ve bana ait gerçek dosyayı. Eksiksiz, noksansız herşeyi Hasan baba. Ha, vermek istemezsen eğer, bir kartım daha var elimde. Televizyon kanalları... Sen de biliyorsun ki, insan hayatlarını ifşa edip reyting yapmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Bu seçeneği varsaydığım ailemi incitmemek adına etik bulmuyorum, ama bulmaya çalıştığım ailemle aramdaki engelleri kaldırmak için gerekirse yaparım. Hiç kuşkun olmasın” dedi Zeynep.

“Sana bildiğim herşeyi anlatırım ama duydukların onları bulmanı sağlamayacak. Çünkü organize bir oyunun içine ben de istemeden düşmüş durumdayım. Sana ait dosya yıllar önce çalınmış, yerine başka biri konmuştu. İki yurt müdürünün tayinleri arasındaki boşlukta yapılmış olsa gerek. Ben bu yurda tayin olmadan önce işlem tamamlanmıştı yani. Apar topar buraya tayin olduğumda sen bir yaşındaydın ve annene ait nüfus cüzdanında bekar olduğu yazıyordu. O fotoğraf cüzdanla birlikteydi. Gerçek annen olduğunu hastanede yaptığım araştırmadan biliyorum. Doğuma giderken hayatını kaybetme riski taşıdığı için hemşirelere vermiş o yarım fotoğrafı. Zamanı geldiğinde senin eline geçmesi için iyice tenbihlemiş” diyerek anlatmaya başladı Hasan baba.

“Benim tayin olmamla birlikte çocuk yurdumuzu ilginç konuklar ziyaret etmeye başlamıştı. Yurdun eski halini

bilmediğim için yadırgamadım. Yardımsever bir iş adamı olduğunu ve adının Cemil olduğunu söyleyen biri çocuklara oyuncak hediyeler getirmeye başlamıştı. Çocuklarla yakından ilgileniyor, ciddi zaman geçiriyordu bizimle. Ama en çok seninle ilgileniyordu. Biz de seni evlat edinme ihtimalini saklı tutarak ses çıkarmadan hediyeleri kabul ediyorduk. İki haftada bir ziyarete geliyordu adam. Aynı dönemde yurdun ihtiyaçları karşılansın diye ciddi tutarda çekler de gelmeye başladı. Çekler bir yardım kuruluşundan geldiği için ve harcama şeklimiz denetlendiği için hiç kuşkulandık Cemil beyden. Sen altı yaşına geldiğin zamanlarda Cemil beyin ziyaretleri birden kesiliverdi. O yüzden onu hatırlamazsın. Tabi yurda gelen yardım çekleri de kesildi” dedikten sonra derin düşünmeye dalan Hasan baba devam etti.

“Uzunca bir süre geçmişti ki, onun ölmüş olduğunu düşündüm. Cemil beyin senin baban olma ihtimalini o vakit akıl edebilmiştim. Yurttan çalışan görevliler de değiştiği için sorgulayamadım. O yüzden genel anlamda araştırmaya giriştim. Adı Cemil olan ve son yıllarda vefat etmiş veya yaşayan bütün Cemil’leri polis dosyalarında bulmaya çalıştım. Ama nafiye çabaydı. Adı Cemil olan hiç kimsenin fotoğrafı babana benzemiyordu. O zaman bizim arşivde duran sana ait dosyanın değiştirildiğini fark ettim. Bizim yazıcıdan çıkmamış ama eski müdürün imzasını taşıyan sayfalar vardı içinde. Üstelik annenin kimliği hiç yıpranmamış duruyordu. Neredeyse el değmemiş diyebilirim. Sahte olduğundan kuşkulandığım kimlik de ilerleyen zamanlarda ortadan kaybolmuş ama yarısı yırtılmış fotoğraf yerinde kalmıştı. O fotoğraf belgelerin inandırıcı olmasını sağlıyordu. Kimlik ortadan kaybolunca üzerinden araştırma yapmamın önüne geçilmiş oldu. Annenin babanla evli olduğu yazılı gerçek kimlik ben gelmeden önce iç edilmiş olsa gerek. Hastane kayıtlarıyla da oynanmıştı üstelik. Oradaki görevlilerin paniklemesinden anlamıştım. Doğru bilgilere ulaşamayınca anladım ki o senin babandı ve bilinmek istemiyordu. Bana göre zaten ölmüştü ve bu yüzden araştırmaktan vazgeçtim. Sana bunları anlatırsam araştırmaya girişecektin. Belki de hayatın tehlikeye girecekti. Sustum Zeynep. senin iyiliğin için yıllarca

sustum. Yine de işe yaramadı. Sen araştırmaya çocuk yaşta başlamışsın bile” dedi Hasan baba.

“Hayal meyal hatırlıyorum babamı ama yüzü çok silik. Onun içinde olduğu bir fotoğraf yok mu Hasan baba, çocuklara hediye dağıtırken çekilmiş? Ya da güvenlik kamerası kayıtları falan. Bir düşün lütfen” dedi Zeynep.

“Keşke olsaydı. O yıllarda kameralar henüz kullanımda değildi. Fotoğraf çekilmesini istemezdi. ‘Ben reklam olsun diye yardım yapmıyorum’ diyordu. Ama hatırladığım kadarıyla yakışıklı bir adamdı. Senin gibi uzun boylu ve atletik vücutluydu. Şimdiki görünüşüne bakınca baban olması ihtimali çok daha yakın geliyor bana” diyerek gülümsedi yaşlı adam.

“Arşivdeki dosya, senin tayin olduğun sıralarda nüfus cüzdanı ile birlikte değiştirilmişse eğer, senin araştırma yaptığını fark edince sahte kimliği de yok etmiş olabilirler. Lütfen iyi düşün Hasan baba. Onlara yönetimden birinin yardım etmiş olması ihtimalini düşün. Yurt çalışanlarını neden sorgulamadın? Bana o yıllarda burada görevli olanların listesini verir misin?” dedi Zeynep.

“Bence gereksiz çaba olur. Para karşılığı bunu yapan kişiyi bulsan ne olacak? Sence sırları biliyor olacak mı? Bence olmayacak. Ayrıca onlardan iki tanesi hayatta değil. Bana sorarsan babanın kim olduğu da önemli değil. O senin baban olmayı hiç istemediyse, bulsan ne olacak?” dedi Hasan baba.

“Haklısın. Hiçbir zaman o benim babam olmadı. Ama annemin nesi olduğunu bilmek istiyorum ben. Onunla evli miydi? Yoksa ben bir hatanın ürünü müyüm? Nüfusta kayıtlı bilgilere göre bekar görünüyor annem. Organize bir çaba olduğuna ben de inandım. Ona doğum yaptıran hemşiresini bulduğum zaman evli olduğunu ama bilmediği bir sebepten babama kızgın olduğu için Samsung’a geldiğini, hamileliğini gizlediğini söylemişti. Sahte kimlik bile ortadan kaybolduysa gerçeğine ne oldu kim bilir? Evliliği ile ilgili hiçbir kayıt yok. Oysa bu bilgi benim hayatta olmayan annemin saygınlığını ona

iade edecekti. Kimse saygı duymasa bile ben duyacağım. Emek vermeye değmez mi?” diyen Zeynep’in umutları iyice kayboluyordu..

“Ben nasıl bir kadının kızıyım Hasan baba? Öğrenmek istiyorum. Hastane kayıtlarında annemin soyadını taşıyor olmam da ilizyon olabilir. Cemil denen adamı geçmişinden kurtarma çabaları olabilir hepsi. Gerçekleri ancak anneme yakın olan birinden öğrenebilirdim ki, öyle birini bulamadım. O halde babamın ailesini bulup annemi bütün kötü zarlardan kurtarmak benim görevim oluyor. Ben doğmadan önce babamı İstanbul’da terk edip Samsun’a gelen annemin nedenlerini öğrenmek istiyorum. Neden benim güvende büyümem için elinden geleni yapan babamın bana sahip çıkmadığını bilmek istiyorum. Miras ya da servet peşinde değilim Hasan baba, sadece geçmişimi arıyorum ben. Pek umudum kalmadı ama, yine de vazgeçmiş değilim. Ucunda ölüm olsa fark etmez Hasan baba. Çok yakında tanıdığın veya tanımadığın biri gelip beni sorarsa ona böyle söylersin. Gelip seni sorgulayacağından şüphelen olmasın” diyen Zeynep Hasan babanın gözlerini yaşarttı.

“Bana babamın adını mahkeme kararıyla değiştirdiğini söylediler. Ama bu değişimin kayıtlarına da ulaşamadım. Adeta buhar olup uçmuş bilgiler. Soyadını da değiştirdi bence. Sen de bu yüzden bulamadın Hasan baba” dedikten sonra yurttan ayrıldı Zeynep.

Burada geçirdiği zaman içinde öğrendiği en önemli şey, babasının varlığını ve yerini bildiği halde kendisine sahip çıkmadığı gerçeği olmuştu. Yüreği bir kez daha yaralanmıştı İstanbul’a dönerken. Yol boyunca babasını artık merak etmemeyi kendisine telkin etmiş olsa da, bir biçimde tüm gerçekleri sümen altı edilmiş hiç görmediği annesini merak etmekten kendisini alamıyordu genç kız. Zavallı kadının ölümünden sonra bile keyfekeder tasarruflara kurban gittiği anlaşılıyordu. Belli ki bütün bu gizemlerin sebebi Zeynep’in kendisiydi. Bir gün büyüüp geçmişini merak ederse gerçeğe ulaşmasın diyeydi her şey. Gerçekler birilerini rahatsız

ediyordu o halde. Hangi gerçekler birilerini rahatsız ediyordu acaba? O birileri kimlerdi?

Geceyi otobüs yolculuğu ile geçiren Zeynep sabah erkenden evine varmıştı. Tükenmeyen merakı yüzünden kapıda hiddetle karşılanmayı, ard arda sorulara muhatab olmayı doğal karşılamıştı.

“Nasıl yaparsın Zeynep. küçücük bir kağıda not bırakıp gidince seni merak etmeyeceğimi nereden çıkardın? Ya başına bir şey gelse? Seni nerede bulacağımı bile bilmiyorum. Telefonu evde bırakıp gitmek de nedir?” diye söylenen Eylül ablasına gülümsedi.

“Özür dilerim ablacım. Sürekli izlendiğim psikolojisi beni buna zorladı. Nereye gittiğim anlaşılmasın diye telefonumu bıraktım. Samsun’daki yurttta önemli şeyler öğrendim. Kuşkularım gereksiz değilmiş. Bebekliğimden beri gözlem altında tutulmuşum. Önceleri babam gözlüyormuş beni. Anladım ki, onun bana babalık yapmasını engelleyen kendince sebepleri varmış. O ölünce bilmediğim başkaları devreye girmiş. Gerçeklere ulaşamayayım diye sürekli önüme engeller çıkaran birileri. On gün içinde neden iki kez kapkaç mağduru olduğumu anlıyorum artık. Önce üniversitede okumamı engellemek istediler, sonra da antamdaki bilgilerle gerçeğe ulaşmamı. Sen beni sahiplenmiş olmasaydın onların tercih ettikleri Zeynep olacaktım şimdi. Hiç kimsesi olmayan Zeynep. Anladım ki, bu meraklı ve araştırmacı halimle onları fena yoruyorum ben. Belki de senden korktukları için bana zarar vermiyorlardır” diyen Zeynep sözleriyle ablasını korkutmayı başardı.

“Ah be kardeşim! Bırak artık dedektifçilik oynamayı. Bak ne güzel okulunu başarıyla bitiriyorsun. Kendine yeni bir hayat kuracaksın. Belki de evlenip kendi çocuklarını büyüteceksin. Gemişinle didişip dururken bugünü yaşamayı erteliyorsun. Farkında mısın Zeynep? Sahi, senin gibi çekici bir kızın neden hala bir erkek arkadaşı yok? Ha, söyle bakalım. Var da, benden mi saklıyorsun yoksa?” dedi Eylül.

“Olmaz mı? Bir sürü arkadaşım var benim. Erkek, kız, hepsi fakülteden” diyen Zeynep’e gülümseyen Eylül başını sallıyordu.

Günler sonra cam kulede

Süregelen panik hali gitgide artıyordu. O adam yine devrede, yine patronun karşısındaydı.

“Bizim onu izlediğimizi biliyor Zeynep. Onu engellemeye çalıştığımızı da fark etti efendim. Araştırmaktan vazgeçeceğini sanmıyorum. O yırtık fotoğrafın tamamını görüp herşeyi öğrenmeden önce onunla uzlaşmayı düşünmez misiniz? Aranız da düzelir böylece” dedi çekinerek.

“Sakın bu fikire kendini fazla kaptırma. Senin o masum Zeynep, kimin kızı olduğunu bilirse uslu durur mu sanıyorsun? Hakkını söke söke aldığı yetmezmiş gibi bizi milletin vicdanında darağacına çekip, bir güzel sallandırır. Ne karım, ne de büyüyünce çocuklarım beni asla affetmezler. Unut bunu, hemen” diye öfkeyle masaya elini indirdi patronu.

“Benim bazı çekincelerim var efendim. Şartları zorlamak isterse o dediklerinizi yine yapabilir. İyi bir avukata gücü yeterse veya televizyona çıkıp ailemi arıyorum derse diye,,,” diyen o adam, patronun da aklından çıkmayan ihtimali dile getirmiş oluyordu.

“Öyleyse ona zarar vermeden bir çözüm bulmak için acele edelim. Onun öğretmen olarak İstanbul’dan uzak bir yere tayin edilmesini sağlayalım. Tayin işi zaman alacak elbet, biliyorum. En iyisi özel bir okuldan teklif alıp işe başlaması olur. Ne dersin? İşe güce dalınca merakı gitgide azalır bence” dedi patron.

“Okul başarısı çok iyi Zeynep’in. İsteddiği şehirde istediği özel okulda işe başlayabilir. Onun İstanbul dışında bir yer istemesini sağlamak gerek, ama nasıl? Bu konuda bir fikrim var aslında” dedi adam.

“Anlat bakalım. Pek umudum yok senin fikirlerinden ama şansımızı deneyelim” diyerek arkasına yaslandı patron.

“Onun İstanbul’dan gitmesi doktor kızın gitmesine bağlı bence. Dr. Eylül, çocuklara çok düşkün. Zeynep’e de bu yüzden sahip çıkmıştı. Uzun zamandır birkaç doktor arkadaş ortak olup engelli çocuklar için eğitim ve sağlık merkezi açmayı planlıyorlar. Doktor Eylül 200.000 tl bulamadığı için projeleri sürekli erteleniyor. Parayı bulurlarsa Anadolunun sakin bir yerinde açacaklar merkezi. Doğa, temiz hava, spor imkanları bir arada olsun istiyorlar. Bir tür rehabilitasyon merkezi yani. Dr Eylül parayı bulup giderse Zeynep de onun gittiği yere gider. Hiç kuşkunuz olmasın ” dedi adam.

“Hımmm, bak bu enterasan bir çözüm yolu. Eeee, verelim parayı, gitsinler tıpış tıpış” dedi patron.

“Verelim efendim. Kendilerine yeni bir hayat kursunlar” dedi adam.

“Nasıl vereceğiz parayı? Hediye çeki gönderemeyiz herhalde. Bağış yapıp kendimizi ihbar edecek halimiz de yok” dedi patron.

“Nakit vermeye ne dersiniz? Şöyle güzel bir çantanın içinde...” diyen adamın ilk anda itici gelen fikri birazdan makul ve mantıklı bulundu cam kulede.

Bir ay sonrasında o gün gelip çattınca

Zeynep dört yıl süren lisans eğitimini tamamladıktan sonra temmuz ayında KPSS sınavına girerek eğitim takvimini tamamlamış oluyordu. Şimdi öğretmen olup atanma ve kutsal göreve başlama zamanıydı. Umutla beklemesi gereken sürecin zorluklarını da biliyordu. Yine de gelecekte umutlu olmayı başarıyordu. Sınavdan aldığı yüksek puanı öğrenmek umudunu arttırmıştı o gün. 2014 yılının güneşli bir temmuz gününde en

uzun soluklu kořusunu tamamlamıř olmanın huzuru ile arkadaşlarından ayrı dūřecek olmanın hūzūnū aynı anda tadıyordu Zeynep.

Kadıkōy meydana çıkan trafięe kapalı yollardan birinde yeřilliklerle taçlandırılmıř güzel bir banka oturup ince dūřūncelere dalmıřtı o gūn. Okulu bařarıyla bitirmiř olmasına raęmen henūz kendi ayakları ūzerinde dimdik duracak dūzenli bir gelire kavuřamamıřtı. Kadrolu ūęretmen olabilmesi için mūlakattan bařarıyla geçip tayin beklemesi gerekiyordu.

Fırsat buldukça ūęrencilere ūzel ders vererek harçlıęını çıkarsa da Eylūl ablasına gerekli parayı toparlamaya yardım etmesi mūmkūn olmadıęı için kendini suçlu hissediyordu Zeynep. O ki, melek ruhlu harika bir insandı ve yıllardır bir isteęini ikiletmeden būtūn ihtiyaçlarını karřılayarak eęitim hayatını tamamlamasını saęlamıřtı. Borluydu Eylūl ablasına. Maddi ve manevi borçları daęlar gibi yūkseliyordu zihninde. are yine zamandı ne yazık. Yine zamana ihtiyacı vardı. Zaman gezgini oyunu řekilden řekle girse de, sūre geldięi yolu deęiřtirse de, sūrūp gitmeye devam edecekti ūmrūnde.

Eęer gereken parayı bulup engelli çocuklar için kurulacak saęlık ve eęitim merkezi rūyası gerçekleřirse bulduęu her fırsatta çocuklara eęitim desteęi vermeye kendi kendine sūz vermiřti Zeynep. İřte bu yūzden atanacaęı okulun Eylūl ablasına ve Muęla'da yeni kurulacak merkeze yakın olmasını arzuluyordu. Ya da farklı bir řehirden Muęla'ya tayin istemek için en az ū yıl beklemesi gerekecekti. ū yıl, uzun bir ayrılık demekti. Muhtemelen řansı bu kadar yaver gitmeyecek, puanları çok yūksek olsa bile hiç aklına gelmeyen bir yere atanacaktı. O yūzden, bir ūzel lisede ūęretmenlik yapma seçeneęini aklından çıkarmıyordu Zeynep. Tecrūbesi olmasa da parlak CV si ve akademiden aldıęı spor eęitmenllięi belgesi ile bunu bařarabilirdi.

Gelecek hayatını planlamakla ve oturduğu bankta not defterine notlar almakla geçen dakikalarda hiç planlamadığı bir olaya şahit olmak ūzereydi o sıra. Kılık kıyafeti sıradan, gençten

bir adam yanına oturup eline telefonunu aldı. Bir iki kurcalayıp kimseyle konuşmadığı telefonu yine cebine soktu. Yanında taşıdığı siyah büyük çantayı kucağına yerleştirdi. Yavaşça kilidini açıp kapağını biraz kaldırdı. İçindeki para tomarlarını kendisi görece kadar açsa da yanındaki kızın görmediğini fark edince yeniden kapattı. Telefonunu yine çıkarttı. Birini arıyor gibi az bekleyip konuştu.

“Tamam efendim 250.000 hazır. Bekliyorum” diyerek kapattı. Kapağını aralık bıraktığı çantayı Zeynep ile kendi arasındaki boşluğa, bankın üzerine bırakıp sigarasını yaktı. Dumanı ile kızı rahatsız ettiğini var sayarak ayağa kalkıp uzaklaştı. Yanında duran para dolu çantanın varlığına aldırmadan defterine uzun uzun notlar yazan Zeynep’in adamın ortadan kaybolduğunu fark etmesi bir hayli zaman almıştı.

İrkilerek doğruldu Zeynep. Etrafına bakındı. Tekrar tekrar bakındı ama adamı göremedi. Yanında duran çantanın kapağını bu kez Zeynep araladı. Para tomarlarını görünce hızlıca kapatıp çantaya iyice yaklaştı. Elini çekinerek uzatıp kilitlerini kapattı. Şaşkaloz bir adamın unutup gittiğini ya da tuvalete kadar gittiğini ya da telefonla rahat konuşmak üzere uzaklaştığını düşünerek çantaya gözcülük yapmaya başladı. Adam geri gelmeden oradan uzaklaşmamaya karar verdi. Genç kalabalığın doldurduğu yayalar için düzenlenmiş caddede uzun süre gözleriyle adamı aradı.

“Offfff, bir bu eksikti şimdi” diyerek beklemeye devam etti.

Saatlerce beklemenin çözüm olmadığını fark eden Zeynep eve dönmeye karar vermişti. Yerinden kalkıp bir iki adım attıktan sonra ardından bir hanımın seslenmesiyle geri dönmek zorunda kaldı.

“Çantanızı unuttunuz hanımefendi” diyen sese yöneldi.

“A, tabi ya, teşekkür ederim” diyerek problem çantayı eline aldı.

Elindeki çantayla birlikte bir taksiye binerek Niyazi komiserin karakolunun yakınlarına gitti. Sevimli küçük semtle ilgili enteresan anıları olduğunu hatırlıyordu çocuk parkında uygun bir yere oturup gülümserken. Yapılacak şey belliydi. Çok netti hatta. Başına bela olan bu para dolu çantayı en sevdiği, tek sevdiği güvenlik görevlisine, Niyazi komisere teslim edecekti. Onlar nasılsa şaşkın veya unutkan veya her neyse adamın durumu arayıp bulacaklar, sahibine teslim edeceklerdi çantayı. Bu belki de Zeynep'in hayatında yaptığı en büyük iyilik olacaktı. Kim bilir o para kimin ihtiyacını giderecekti? Kaybolduğunu anlayınca kim bilir ne hale gelmişlerdi? Sınır krizleri geçiren insanları gözünde canlandırınca çantaya iyice bir sarılası geliverdi. Ciddi bir sorumluluktan taşıdığı. Onu karakola teslim ederken büyük bir huzur ve rahatlama hissedeceğini fark etti birden. Hasretle o ana odaklanmıştı Eylül ablasını ararken.

“Sana konum atıyorum ablacım. Yanıma gelirsen çok sevinirim. Seninle paylaşmak istediğim bir şey var” diyerek iyice meraklandırdığı Eylül ablasını beklerken parkta cıvıldaşan çocukları izleyerek ruhunu dinlendiriyordu.

“Bunlardan biri benim öğrencim olur mu acaba?” diye geçirdi içinden.

Birazdan parkın girişinde Eylül ablasını görünce derin bir nefes alıp verdi. Ardından sıkıca sarıldı ablasına.

“Hayırdır kardeşim, canın parkta oynamak çektiyse bizim mahallenin nesi vardı? Yok, sakın yine soyuldum deme bana. Niyazi amca ikimize de soyulma cezası verecek bu sefer. Karakolu işgaliye cezası” diyen Eylül Zeynep'in uzun uzun gülmesine sebep oldu.

“Çok garip bir gün geçirdim ablacım. Finali seninle yapmak istedim. Kusura bakma. Buraya kadar yordum seni ama bunu seninle paylaşmam şart oldu. Bu keyfi tek başıma süremezdim” dedi Zeynep.

“Neden söz ediyorsun, anlat bakalım. Dur, önce ben anlatayım. Benim de günüm çok yoğun geçti. Muğla Milas ta

aradığımız binayı bulduk. Projemizi orada uygulamaya karar verdik. Hatta annemle babam kendi arazilerini satarak eksik parayı tamamlamayı teklif etti. Buna henüz onay vermedim ama son çare bu galiba” diyerek heyecanla özet geçen Eylül Zeynep’in gösterdiği banka oturdu. Yanına da Zeynep...

“Eeee, dökül bakalım. Kendine çanta mı aldın? Sen öğretmen oldun Zeynep, bu çantayı ne yapacaksın? Hiç yakışmaz sana bu” diyerek alaya aldığı çantaya birazdan alıcı gözlerle bakacaktı.

“Buldum onu ablacım. Daha doğrusu çanta beni buldu. Kadıköy’ den buraya kadar getirdim mecburen. İçinde ne var bil bakalım?” dedi Zeynep.

“Evrak falan işte. Başka ne olur bu çantada? Ay, yoksa para mı?” dedi Eylül.

“Tam üstüne bastın ablacım. Para dolu bu çanta. Tam 250.000 tl.” Deyince Zeynep, iyice afallayan Eylül etrafına bakınıyordu.

“Nereden biliyorsun? Kadıköy’ün orta yerinde oturup para mı saydın? Say say bitmez de o kadar para. Ne yaptın sen Zeynep? Mafyayı peşimize takacaksın” diyen Eylül meseleyi anlamaya çalışıyordu.

“Yok, saymadım. İçinde yazılı bir kağıt var. Banka makbuzu olsaydı gidip bankaya soracaktım. Sadece elle yazılmış bir kağıt. Adam telefonda öyle söyledi. Yanıma oturmuştu. 250.000 tl hazır, bekliyorum demişti. Sigara içmek için uzaklaşmıştı benden. Sonra da geri gelmedi. Alzheimer hastası olabilir. Belki hatırlayıp geri gelir diye saatlerce bekledim. Tek bir iz, adres veya isim yok içinde” dedi Zeynep.

“Sonra da alıp buraya getirdin. Benimle paylaşmak istediğin bu para mıydı yoksa? Sahibi yok nasılsa diye bana mı getirdin bunu. İhtiyacım var diye? Zeynep! Yoksa sen beni mi sınıyorsun bununla? Sana inanamıyorum Zeynep” diye öfkeyle yerinden fırladı Eylül.

“Yok, valla ablacım... Aklımdan bile geçmedi” dese de Zeynep öfkesi geçmemiştii Eylül’ün.

“Öyleyse beni neden buraya çağıldın? Bana açıkça tuzak kurmuşsun. 200.000 bana, 50.000 sana mı? öyle mi paylaşacağız parayı? Banka şubesiyle karakola aynı mesafedeyiz Zeynep. fark ettin mi bunu? 200.000 i hemen hesaba yatırsam sorunum çözülyüyor. Sen de biliyorsun. Bu yüzden beni sınuyorsun sen. Gerçekten sınuyorsun” diyen Eylül çocuk parkının bankına hop oturup hop kalkuyordu.

“Sınamıyorum ablacım. Çünkü ne yapacağını biliyorum. Ben sadece onu Niyazi komisere teslim ederken birlikte olalım istedim. Bu güzel davranışın huzurunu seninle paylaşmak istedim. Yoksa oradaki karakola da gidebilirdim. Paraya el koymak aklımdan bile geçmedi. İkimiz de bunu yapmayız öyle değil mi abla?” diyen Zeynep üzüntüyle boynunu bükümüştü.

“Yine de beni sınuyordun Zeynep. Farkında olmasan da beni sınuyordun. Nefsinin içinde, küçücük bir yerde bu ihtimali düşünmedin mi ha? İyice düşün bakalım. Hiç mi düşünmedin?” diyen Eylül sakinleşmişti. Zeynep’in sessizliğini itiraf olarak algılayınca gülümseyerek saçlarını okşadı.

“Hadi gidip kurtulalım şu illetten. Ama itiraf ediyorum ki, paylaşma fikrin çok güzeldi. Bana da iyi bir ders oldu bu deneyim. Dürüst ve ilkeli bir müslüman olmak o kadar da kolay değilmiş, öğrenmiş oldum bugün. Mangalda kül bırakmadan atıp tutmaya benzemiyormuş. Beni iyi bir sınavdan geçirmiş oldun Zeynep. Sana kocaman bir minnet borçlandım ben. Hadi gidip emaneti sahibine verelim, sonra da bize kalan huzuru afiyetle paylaşalım” dedi.

Onları uzaktan izleyen o adam, iki kafadar kadının ellerinde çanta ile karakol sokağına girdiğı görünce her zaman olduğundan daha çok panikleyerek telefonuna sarıldı. Bu kez patrondan azar işitmekten çok daha korkutucu bir pozisyona düşümüştü. Hatta, kendi elleriyle hazırladığı tuzak kendi başına geçmek üzereydi.

“Zeynep ve dr. Eylül para dolu çantayla karakola giriyorlar efendim. Ben bu olasılığı hiç hesaba katmamıştım. Ne yapmamı önerirsiniz” dediği anda okkalı bir azarla karşılık buldu.

“Hay senin bulacağın fikrin içine... Kahretsin seni... Boşa giden paraya mı yanayım, iyot gibi açığa çıkacağız birazdan, ona mı yanayım” diye olanca bağırişla isyan etti patronu.

“Parayı gözden çıkarsak, ya da ileriki günlerde mi sahiplensek acaba” diyen adamı yine azarladı patronu.

“Bugün İstanbul sınırları içinde kaç kişi bankadan 250.000 tl çekmiş olabilir düşün bakalım? Peki bizi bulmaları kaç saat sürer sence, sersem herif?” dedikten sonra başını ellerinin arasına alıp bir süre düşünmek zorunda kaldı.

“Şimdi beni iyi dinle. Önce parayı kaybettiğin yerdeki karakola gidiyorsun ki, inandırıcı olsun. Oraya nasılsa bulunan çantanın bilgisi gitmiş olacak. Oradan sana çantanın yerini söyleyene kadar ayrılma. Sonra gidip alırsın. Ofis boy olduğunu söylersin. Bu arada bizim kızlar da diğer karakoldan gitmiş olurlar. İsbetli olur. Bizim şirket bilgilerini verirsin. Onlar beni arar. Ben de senin unutkan olduğunu söylerim. Parayı hesaba isterim. Ama sakın ha, bu iki kadınla karakolda karşılaşma. Ne yapıp et, karşılaşma. Zeynep parayı unutan kişinin sen olmadığını anlar. Banka şubesi de parayı senin elemanın çekmediğini anlar. İmza senin imza. Dikkat et, planımız ortaya saçılmasın” diyerek bir dizi ultimatom sonrası hala gergindi patron. Telefonu hışımla kapattıktan sonra bağirmaya devam etti.

“Allah kahretsin! Memleketin en namuslu iki kadınına düştük, iyi mi? olacak şey değil...”

Niyazi komiser odanın kapısından giren iki kadını görünce sempatiyle gülümsedi. Zeynep’le karşılaşmayalı uzunca bir zaman geçtiğini anımsayıp ayağa kalktı.

“Hoş geldiniz hanımlar. Görmeyeleri genç bir hanım olmuşsun Zeynep. Bak gördün mü, adını nasıl hatırlıyorum? Eee, aradığın babanı bulabildin mi bunca zaman? Kaç yıl oldu söyle bakalım, onu hatırlamıyorum işte” dedi.

“Bulamadım komiserim. Dört yıl oldu görüşmeyeli. Bu arada okulumu bitirdim. Öğretmen oldum. Şimdi tayinimi bekliyorum. Artık neresi çıkar bilmiyorum. Babamın ben küçükken öldüğünü öğrenince aramanın anlamı kalmadı” diyerek komiserin konudan uzaklaşmasını sağladı Zeynep. Asla vazgeçmediği bu mesele artık şahsi meselesiydi ve kamuya yansımalarını istemiyordu. Aileyi bulmak meselesi diye başlayan dört yılı aşkın emekleri boşa gitmiş gibi görünse de boşa gitmemişti aslında. Ahlak meselesine dönüşmüştü.

“Öyleyse niye buradasınız? Sakın ha, yine kapkaça uğradım deme bana. Bozuşuruz Zeynep” diyerek masasına yeniden yerleşti.

“Bu sefer durum tamamen farklı Niyazi amca” diyen Eylül elinde taşıdığı büyük çantayı masanın üzerine bıraktı.

“Bu para dolu çantayı Zeynep parkta bulmuş. Kadıköy de parkta otururken çanta yanına gelip oturmuş desek daha doğru olacak. Bana haber verince size getirmeyi uygun gördük. Kilitli değil çanta. Ne tuhaf ki, bankın üzerinde unutulduğunda da kilitli değilmiş. Nasıl bir unutkanlık, düşünün Niyazi komiserim” diyen Eylül olmasaydı, ürkerek dokunacaktı çantaya komiser. Kaşlarını çatıp kapağı kaldırıncaya parayı gören komiser dışarıdan başka memur çağırıp kontrol edilmesini, iyice aranmasını istedi.

“Burada incele ve kimseye bilgi verme. Hanımların rızası olmadan gazetecilere haber gitmesin” diyerek tenbihledi memuru.

“İsabet olur komiserim. Bizi gazetelerle, tv lerle muhatab etmeyin lütfen. Sahibi bulunsun yeter” dedi Zeynep.

“Evet, lütfen. Başımız günlerce ağrımasın Niyazi amca. O yüzden buraya getirdik zaten” dedi Eylül.

“Tamam hanımlar, anlaşıldı. İkinizle de gurur duyduğumu bilin ama. İkiniz de çok özelsiniz” dedikten sonra araştırmayı başlattı komiser. Çantanın hikayesini ince detaylarına kadar Zeynep’ten dinleyerek notlar aldı. Gülümseyerek hanımları yolcu ederken seslendi.

“Sahibi ortaya çıkınca size haber veririm. Kendinize iyi bakın” dedi.

Huzur edinmedin en zor yollarından birini aşan iki kadın kuşlar kadar özgürdü artık. İstanbul’a bol ışıklı bir akşam karanlığı çökmeden evlerine ulaşmaktan başka dertleri kalmamıştı o saatlerde. Günlük olağan yorgunluklar, ardından gelecek umut dolu uyanışlardı ve hatta huzur veren ritüellerdi hayatın anlamı. İstisna durumların kuralları bozmasına izin verilemezdi.

Karakol kapısından çıkar çıkmaz temiz hayatlarının normalleşme süreci başlamış olacak, sınanmışlıklar geçmişte kalacaktı. Ta ki Eylül parkın karşısındaki kafede oturup çayını yudumlarırken aramaya başladığı telefonunu komiserin masasında unuttuğunu hatırlayınca dek...

“Ben bir koşu alır gelirim ablacım. Dönüşte lavaboya uğrarım. O aptal çanta yüzünden saatlerdir kendimi tutuyorum zaten. Sen oturup bekle beni” diyerek geri döndü Zeynep.

Koridorda karşılaştığı memurun çantayı inceleyen ve sırlarına ortak olan memur olduğunu hatırladı. Yanına iyice sokulan memur fısıltıyla konuşuyordu.

“Gitmediğiniz isabet olmuş Zeynep hanım. Çantayı parkta unutan adam şu anda komiserimin yanında. Kadıköy karakoldan buraya göndermişler. Onu tanıyıp ifade verirsiniz komiserin işi kolaylaşır. Ne dersiniz?” dedi memur.

“Olur tabi. Hemen...” diyen Zeynep koridorun sonundaki odanın kapısını çalıp içeri girdi.

“Hay yaşı sen Zeynep. Telefonu iyi ki unutup geri geldin. Parayı bankın üzerine bırakıp unutan bu beymiş. Bak bakalım, onu hatırlarsın herhalde” dedi.

Olduğu yerde donup kalmıştı Zeynep. Yüzü de yabancı gelmeyen orta yaşını geçmiş adamın imza atmakla meşgul sağ elline yapışıp kalmıştı gözleri. Çocukluğuna kadar uzanan bir hafıza taramasından sonra iyice emin olmuştu. Sağ elinin üzerindeki V harfine banzeyen yara izini daha önce gördüğünü çok net hatırlıyordu. Bugün yanındaki bankta oturan adam bu değildi üstelik. Organize bir dolap çevrilmişti gün boyu ve o para bir tür hibe olarak sunulmuştu Zeynep’e. Çok netti. Ailesini aramaktan vazgeçsin, İstanbul’dan çekip gitsin diye maliyetli bir plan yapıldığı anlaşılıyordu. Daha önce kapkaç yoluyla çantasını alıp götürülenler para dolu çantayı hibe edenler aynı kişilerdi. Ailesini bulmasına engel olmak isteyen kişilerdi onlar.

Bir tür tiyatro oyununu anımsatan duraklama sahnesi uzadıkça uzayınca adam dayanamadı, konuşmaya başladı. Doğu şivesi ile konuşması Zeynep’i daha da şaşırtmıştı. Belli ki, kendisi odaya girmeden önce komiser karşısında böyle konuşmak zorunda kalmıştı.

“Allah razı olsun sizden. O parayı bankadan çekmiştim. İnşaat hakedişiymiş. Şirkete götürecektim. Nasıl olduysa bir anda aklımdan çıkmış çanta. Bulunmasaydı işimi kaybederdim. Bir de borçlu kalacaktım şirkete. Allah senden razı olsun kızım” diyen adama gülümsedi Zeynep. Gerçek konuşma sesini daha önceden, Beşiktaş’ta adres soran arabanın şoförü olarak iyi hatırladığı adamla iki kapkaç olayında da karşılaşmıştı. Ama sadece ikincisinde, direksiyonu tutan elindeki yara izini görmüştü. İlkinde koşarken çelme takıp düşürdüğü, sonra da çekip gittiği için yüzünü bile görmeye fırsat olmamış, tutam halinde kırılmış ensesindeki saçlarını fark etmekle yetinmişti. Kapkaç olaylarının amacına o anda vakıf olan Zeynep iki taraflı oynadıkları satranca benzer oyuna taraf kılmak istemediği için bu garip tiyatro sahnesinin perdesini komiseri dahil etmeden kapatmaya yine o anda karar verdi.

“Eee, hatırladın mı bu beyi? Bankta yanına oturan bu muydu?” diyen komisere cevap vermeden önce başını önüne indirmiş tedirgin oturan adamı tekrar inceledi Zeynep. Zavallı bir takım oyuncusuna benziyordu adam. Son saniyede yediği gol yüzünden takımı küme düşecek, itibar kaybeccek diye tir tir titriyordu elleri. Saniyeler içerisinde nezarethaneye atılması, kendisine ve şirketine soruşturma açılması kararı Zeynep’in ağzından çıkacak sözcüklere bağlıydı.

“Şey komiserim. Sanırım buydu. Yüzüne bakmadığım için pek hatırlamıyorum ama elindeki yara izini çok iyi hatırlıyorum. Daha önce de görmüştüm” dedi Zeynep.

Polise ihbar etmek yerine kendi düştüğü tuzaktan sağlam çıkmasını sağlayan, amacını ve niyetini çok iyi anlayan kızın yüzüne baktı adam. Mahcup ve müteşekkür halini gizlemezken Zeynep acı bir gülümseme ile ona bakıp başını sallıyordu.

“Doktora gidip unutkanlık için tedaviye başlayın beyefendi. Her zaman bu kadar şanslı olamazsınız” diyen Zeynep Eylül ablasının unuttuğu telefonu alarak çıktı.

Odadan çıkar çıkmaz lavaboya yönelen Zeynep içinde büyüdükçe büyüyen öfkesini zor zapt ediyordu. Uzunca kaldı içeride. Kafasını toparlamaya çalıştı. Kurulan tuzaklardan Eylül ablasının da nasibini aldığını düşününce ne kadar da yakın takip altında olduklarını fark etmemek imkansızdı. Eylül ablasının ihtiyacı olan parayı bilecek kadar yakın takip ürkütücü göründü gözüne. Bir tür taciz de denebilirdi yaşananlara. İki kadının düşünce sistemlerine kadar taciz ateşi altında geçen İstanbul yılları artık Zeynep’e yük olarak görünüyordu.

Babasının ölmeden önce ardında ve İstanbul’da annesinden önce mi, sonra mı kurduğu belli olmayan ikinci bir hayat bıraktığı çok netti. Başka bir aile, başka kardeşler söz konusu olmasa bulamadığı, önüne bu kadar sert yokuşlar, aşılması zor duvarlar örülmeyecekti kuşkusuz. O engelleri aşması mı daha mantıklıydı, vazgeçmesi mi kestiremiyordu bir türlü. Aile sevgisi arayışı için başlattığı yolculuk ızdıraba

dönüşmüştü adeta. Bu ızdırabı sınav olarak algılayıp yola devam ederse ardındaki mutlu aile tablosuna ulaşabilir miydi? Yoksa Eylül ablası ile kurdukları yeni aile bağları tehlikeye mi girerdi? Büyük resmi görmesine engel olan tek bir parça kalmıştı ki, cevabı öğrenmeden vazgeçmek üzereydi. Kim veya kimlerdi bu engellerin müsebbibi?

Arafda bir yerlerde kaybolmuş gibiydi Zeynep. Hayattaki amacını şaşırıp istikametini kaybetmiş olabilir miydi zamanla? Dolgun bir baba mirası ihtimali mi onu cezbediyordu aslında? O da Eylül ablasının kolay para ile sınanması gibi niyetleri ile mi sınanıyordu? O anda bilemiyordu cevabı.

lavabonun aynasında kendini görüp yeniden tanımaya çalışan genç kız elini yüzünü yıkayıp derin bir nefes aldı önce. Sonra berraklaşan gelecek planlarını zihninde onaylayarak nefesini salıverdi yavaşça. Beyaz tahtasındaki bilgileri acımadan silip yeniden başlamayı göze aldığı gibi zihninde birikim yapmış eski yeni tüm niyetlerini temizleyecek, yeni hayatına kaldığı yerden devam edecekti. Öğretmenlik mesleğine adayacaktı gelecek yıllarını. Artık geçmişine dair umutlarını rafa kaldırıp gidecekti İstanbul'dan. Tüm yükünden, kötü anılarından ve her türlü ihtimal hesaplarından kurtulacaktı.

Uzun koridorda iki köşe dönerek ulaşılan lavabodan çıktı Zeynep. Birinci köşeyi dönerken Niyazi komiserin odasında yüzleştiği adamı gördü koridorda. Elinde telefon telaşlı telaşlı konuştuğunu fark edince gizlenip dinlemeye başladı.

“Alo, başıma gelenleri hiç sormayın efendim. Biliyorum bana yine kızacaksınız ama hapse girmekten kardeşiniz kurtardı beni. Herşeyi anladı, bizi çözdü efendim. Korkarım sizin kimliğinizi öğrenmesi an meselesi. Beni ihbar etmeyince çok şaşardım ama. Çok garip bir kardeşiniz var. Onu tanımak istemediğinizden emin misiniz?” dedi adam. Üstelik kimsenin ortalıkta görünmediği koridorda gayet güzel bir İstanbul Türkçesiyle konuşuyordu.

“Anlamadın mı sersem herif? Kız büyük oynuyor. Dava açmakla bizi tehdit ederek hissenin büyüğünü kapacak. Ah Zeynep! Boyundan büyük işlere kalkıştın. Kahretsin” diyen patron cam kulede kocaman odasını adımlarıyla arşınlamaktaydı konuşurken.

“ Ben öyle birine benzetemedim efendim. Öyle olsaydı parayı alıp işlerine bakarlardı. O parayla iyi bir avukat tutup sizi deşifre etmeye çalışırdı. İnanın öyle biri değil Zeynep. Sizin kimliğinizi komisere sorup öğrenebilirdi. Fırsatı vardı, ama yapmadan odadan çıktı” diyen adam da koridorda sessiz olmaya çalışıyordu.

“Durduk yerde ahlak abidesi mi kesildin? Yoksa onların tarafına mı geçtin? Kes şunu. İzlemeye devam et onları. Bundan sonra atacakları adımı mutlaka bilmem gerek. Zeynep’in senden daha zeki olduğu kesin. Seni oyuna getirip dilini çözecek” diyerek telefonu kapatırken hiç rahat değildi patron.

Birazdan odasına ziyarete gelen eşine ve çocuklarına büyük derdini yansıtmamaya çalışıyordu Haluk bey. Halini hiç beğenmeyen eşine açıklama yapmak zorunda kalmıştı.

“İş güç, insanı deli ediyor bazen. Kime dert anlatacağımı şaşırılmış durumdayım. Siz bunlara takılmayın çocuklar. Gelin oturun bakalım şöyle. Eeee, nasıl geçti gününüz? Tiyatro nasıldı, oyun güzel miydi?” dedi.

“İşte bu yüzden, ben iş adamı olmayacağım baba. Ben bilim insanı olacağım. Ayrıca oyun çok saçmaydı. İnsanları aptal yerine koydukları basit bir çocuk oyunu. Kardeşlerim bile yemez bu numaraları” diyen Caner babasını yine kızdırıyordu.

“Henüz dokuz yaşındasın ufaklık. Fikrin büyüdükçe değişecektir” diyen babasına gülerek cevap verdi Caner.

“Parayla tanıştıkça demek istedin ama, bu doğru değil baba. Bilim insanları parayla uğraşmaz. Şirketi devretmek için kardeşlerim büyüyene kadar beklemek zorunda kalacaksın. Çok üzgünüm”dedi.

“Hımm, göreceğiz bakalım çok bilmiş beyefendi. O günler bir gelsin, o zaman karar verirsin” diyen babası umutsuzca başını sallıyordu.

“İşleri çocuklarına devredip annenle birlikte dünyayı dolaşmak hayali var babanın. Bize yardımcı olmayacaksın yani küçük bilim adamı. Emin misin?” diye gülümserken Caner de başını hayır biçiminde sallıyordu.

“Dünyayı dolaşmak bana yakışır baba. Sen güzel bir sahilde denizin tadını çıkarırken benim bilgiyi kovalamam gerekecek. Kendimi bu hayata hazırlıyorum ben” diyen Caner tarzına alışık olan ana babayı şaşırtmıyordu. Zekası boyundan büyük dokuz yaşındaki oğullarını tebessüm ederek dinlemeyi çok seviyorlardı.

Karakol koridorunda

Duvarın arkasından o adamın ağabeyi ile telefon konuşmasını duyan Zeynep’in biraz önce lavabonun aynasında gördüğü, kendine sözler verip geleceğine yön verecek kararlar alan Zeynep ile hiç bir alakası kalmamıştı ağlarken. Yıkılıp yerlere saçılan hayalleri miydi, gelecek planları mıydı, yoksa aklında besleyip büyüttüğü sıcak aile fotoğrafı mıydı, ayırt edecek gücü de kalmamıştı. Dizlerinin bağı çözülmüş, yaslandığı duvardan kayıp yere oturmuştu. Dünya zamanı mı durmuştu yoksa zaman gezgini oyunu raydan mı çıkmıştı, belirsizdi. Kimsenin görmediği o yerde dakikalarca ağlamıştı Zeynep.

Gecikmeyi hayra yoramayan Eylül karakola geri dönüp Zeynep’i ararken yerde ağlar bulduğu kızın yanına çömeldi.

“Zeynep, aman Allah’ım. Zeynep neyin var. Kalk hadi. Dışarı çıkalım, biraz hava alırsın” diyerek zorla çekip götürdüğü kızı çocuk parkına kadar adeta taşıdı. Sakin bir yere birlikte oturdular.

“Anlat bana, neler oldu içeride. Bu nasıl bir gün ya rabbim. Ne başı belli ne sonu. Sen bize yardım et. Hadi anlat” dedi Zeynep’in yaşlarını silerken.

“Ağabeyim, herşeyi o planlamış Eylül abla. Onu bulamayayım diye elinden geleni yapmış. Soygunlar, evrak sahtecilikleri, para dolu çanta ile bizi İstanbul’dan gönderme planı,,, hepsi onun emriyle yapılmış” diyerek anlatmaya başladığı hikaye Eylül’ü de çileden çıkarmıştı.

“Güzel, neyin ak, neyin kara olduğunu öğrenmişsin işte. Seni uyarmıştım yıllar önce. Öğrendiğin zaman üzülebilirsin demiştim. Madem öyle, biz de silahlarımızı çıkarıp savaş başlatıyoruz Zeynep. Şimdi içeri girip Niyazi komişere herşeyi anlatalım. O bize yol gösterir” dedi.

“Olmaz abla. Benim asıl öğrendiğim şey, bu dünyada senden başka hiç kimsem olmadığı. Ailem falan yokmuş benim. Gerisi umurumda değil. Beni yok sayan biriyle neden savaşa gireyim? Kendimi zorla kabul ettirsem elime ne geçecek? Benden nefret eden bir aile mi? Belki biraz da miras varlığı... Babam bana miras bırakmak isteseydi, önce babam olmayı isterdi. Babam olmayan birinin mirasını ben ne yapayım abla?” dedi Zeynep. artık ağlamıyordu. Biraz önce lavaboda verdiği kararlara daha sıkı tutunmaya karar verdi.

“Gidelim bu şehirden ablacım. Beni götür buralardan, lütfen” diyen kıza hak veriyordu Eylül. Gitmeleri en doğrusu olacak, Zeynep’i takıntı haline dönüşmüş geçmişinden kurtaracaktı. Ama önce o şerefsizin kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Acısı yüzünden mantıklı düşünemeyen Zeynep’e belli etmeden kimlik sorununu kendisi çözecek, Zeynep’in ağabeyinin kim olduğunu kendisi öğrenecekti.

“Tamam Zeynep, gidiyoruz buradan. İznimi kullanacağım. Muğla’ya gidiyoruz. Milas’a kuracağımız engelliler sağlık merkezi çalışmalarını kontrol edelim. Sonra da oradaki devlet hastanesine çalışmak için geçiş yaparım. Benim işim kolay. Senin tayin meselen de zamanla çözülür nasılsa. Gidiyoruz

kardeşim. İstanbul İstanbul'u sevenlerin olsun. Hadi toparlan. Milas'ta dedemden kalma harika bir evimiz var. Görünce sen de seveceksin. Orada yaşarsın Zeynep. Yola çıkmadan ben de bir lavaboya gideyim ama. Burada bekle beni. Olur mu?" diyerek karakola döndü Eylül. Kapıdan girerken kendi kendine söyleniyordu

"Ne karakolmuş ama, ayrılamadık bir türlü. Yapıştık resmen"

Babacan komiser odasının kapısı açılıp Eylül'ü görünce gülümsedi.

"Hayırdır kızım, sen hala buralarda mısın?" dedi.

"Sormayın Niyazi amca, patronu bu adamı niye yanında tutar aklım almıyor. Acıdığı için herhalde. Bizi kafede otururken buldu bu adam. Dedi ki, bizim patron sizinle tanışmak istiyor. İş yerine davet etti. Yarın öğlen sizi bekliyormuş" diyerek sustu Eylül.

"Eeee, sonra" diyen komiseri iyice meraklandırdı Eylül.

"E si , şu: biz siparişimizle falan ilgilenirken bir baktık, adam yok olmuş. Tam bir unutkan bu adam. Ne bir adres verdi bize, ne de bir telefon. Nereden bulalım biz onun şirketini, patronunu? Hayır, gitmesek de olur aslında ama davet etmiş. Gitmezsek kabalık olur diye düşündüm. Hem belki Zeynep'in kariyerine bir faydası falan olur. Biliyorsun Zeynep kimsesiz bir çocuk. Gelecekte neler olur bilemeyiz. O yüzden içim rahat etmedi benim, sana geldim işte" dedi.

"Bulunan paranın sahibini öğrenmek istiyorsun" dedi komiser gülerek.

"Aynen. Sizde kayıdı vardır diye düşünüp öyle geldim. Yok, seni zorda bırakacaksa, kısmet deyip çeker giderim komiserim. Ben görevimi yapayım da içim rahat olsun" dedi Eylül.

"Sorun olmaz, merak etme. Gazetecilere haber verseydik öğrenmeyen kalmayacaktı zaten. Yatıp kalkıp size dua etsinler.

Gerçi bunun gibi zirvedekiler böyle haberleri kendilerine yontup reklam vesilesi kılmayı iyi bilirler. Belki de sizi bu yüzden görmek istediler. Sizi reklam yüzü olarak kullanmaya kalkarlarsa hiç şaşırmayın. Dikkatli olun, kimseye meze olmayın derim” diyen komiser çekmecedan bir dosya çıkardı.

Bir kağıda yazılmış bilgilerle odadan çıkan Eylül amacına ulaşmıştı ama komiserin ‘zirvedekiler’ sözüne takılıp kalmıştı zihni. Merakı tavan yapmışken Zeynep’in ağabeyi olacak o insan zararlısı karanlık şahsiyetin kimliğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Karakolun kapısından çıkıp arka tarafına dolandı. Dinlenme banklarından birine oturup telefonunu eline aldı.

İstanbul’un bağına kristal taşlarla süslü hançer saplanmış görüntüsü veren cam kulelerden birinin sahibi olduğunu öğrendiği adamın fotoğrafına bakıyordu birazdan. Kendi vicdanını sarıp kuşatan öfkeyi Zeynep’e aksettirmeden bu bilgiyi onunla nasıl paylaşacağını düşünüyordu. Yıllarca arayıp durduğu genç adamın masum ve çekici fotoğrafını ona nasıl gösterecekti az sonra, bilemiyordu.

Düşünceli adımlarla Zeynep’in yanına yaklaşmış, yavaşça oturmuştu. Suç işlemiş edasıyla boynunu bükmişti ona bakarken.

“Gitmek konusunda çok haklısın Zeynep. Ben de aynı fikirdeyim. Gidelim ve kendimize yepyeni bir hayat kuralım. Ama gitmeden önce sana göstermek istediğim bir fotoğraf var telefonumda. Ağabeyinin kim olduğunu öğrendim. Sen de onunla tanışmalısın” diyen Eylül’e sert bir tepki gösteren Zeynep yerinden kalkıp oradan uzaklaştı.

“Bana bunu yapma abla. Zihnime bir fotoğraf karesi yerleştirip ömür boyu ondan nefret etmeme sebep olma. Sakın yapma bunu” diye bağırdı.

“Tamam, tamam özür dilerim” diyen Eylül’e yeniden yüklendi.

“Adını da söyleme bana, sakın! Zihnimde ona dair hiçbir bilgiyi saklamak istemiyorum. Sildim onu ben. Hayatımdan çıkardım. Anlıyor musun? Zaten hayatıma hiç girmemiş birini hayatımdan çıkarmak kolay oluyor. İzin ver, bir kerecik de bir işim kolay olsun. Yok hükmünde o, anlıyor musun? Bitti” diyerek yerine oturdu.

“Anladım Zeynep. Peki benim zihnim ne olacak? Onun hakkında herşey elimin altında şu anda. Ben bu bilgilerle ve seninle yan yana nasıl yaşayacağım? Rakip iki ailenin kara kutusu mu olacağım? Sorun değil, sen böyle mutlu olacaksan ben kara kutu olmaya katlanırım Zeynep” dedi Eylül.

“Özür dilerim abla... Keşke komisere sorup öğrenmeseydin. Ben sormadım, biliyorsun” diyen Zeynep Eylül ablasına sarıldı.

“Özür dilerim, sana cehennem azabı yaşatmak istemezdim. Beni affet ablacım, benim suçum. Seni buraya çağırmasaydım keşke” dedi.

Evlerine gitmek, yolculuk için toparlanmak üzere yola çıktı iki kadın. Beşiktaş’tan Levent yönüne aracını sürerken sürekli dışarıyı ve yukarıyı gözleyen Eylül Zeynep’in dikkatini çekmişti. Durgun ve dingin hallerine bir yenisini eklemeyi aklına koyan Eylül ise onun sorularını şimdilik geçiştirmekle yetiniyordu. Gözüne kestirdiği en uygun yerde, camdan kulelerin en rahat ve topluca görüldüğü noktada arabasını kenara çekip durdurdu.

“Hayırdır, arıza falan mı var? Neden durduk?” diye soran Zeynep’e parmağıyla işaret ederek kuleleri gösterdi.

“Şimdi seninle bir oyun oynayalım. Şu gördüğün kulelerden hoşuna giden birini seç bakalım. Nasılsa hepsi birbirine benziyor. Hadi ama, çok eğleneceğiz” diyerek gülen Eylül’e bakarken Zeynep de gülmeye başladı.

“Şunu seçtim. Çok havalı duruyor” diyerek işaret etti birini.

“Hımm, güzel seçim. Ben de onu seçerdim. Şimdi hayali bir cetvel ve bir kalem al eline ve bu kuleyi yukardan aşağıya çizgiyle ikiye böl. Yatay da bölebilirsin ama böylesi daha adil

olur. Sonra yazı tura atıp hangi tarafın sana ait olduğunu seçebilirsin” diyen Eylül ablasına yeniden güldü Zeynep.

“Bana ait! Güzelmiş. Öteki yarısı kimin, senin mi?” dedi.

“Hayır, ağabeyinin. Bu gerçek Zeynep. Hangi kule olduğunu sana söylemeyeceğim ama İstanbul’dan çekip giderken arkanda ne bıraktığını bilmeni istedim. Bunu yaptığım için sakın bana kızma. Kendime bir iyilik yapıp yükümü hafiflettim böylece. Bu kadar ağırlığı tek başıma taşıyamazdım. Şimdi ben senden özür dilerim” dedi Eylül.

“Vaaayy, güzel oyunmuş gerçekten. Bu kadar zeki bir ablam olduğu için ne kadar sevinsem az gelir” dedikten sonra sessiz bir iç çekişle nefesini tazeledi Zeynep. Başını yukarı kaldırıp kuleleri daha ayrıntılı incelerken tebessümü tüm yüzüne yayılmıştı.

“ Biliyor musun abla, zavallı ağabeyime hak veriyorum şimdi. İnsan sevgisi ile servet sevgisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalmış ağabeyim. İnsan sevgisine karnı tok olduğu için olsa gerek, servet sevgisini seçmiş. Çünkü onun muhtemelen bir ailesi var. Haklı mıyım?” diyerek, başıyla onaylayan Eylül ablasına bakınca cevabı öğrenmiş oldu.

“İçimi rahatlattın, teşekkür ederim ablacım. Gözlerim göremedi ama, elimdeki yırtık fotoğrafın eksik parçasını bulmamı sağladın” dedi Zeynep.

“Zeynep, şimdi beni iyi dinle. Muğla’dan da dava açabilirsin istersen. Yıllar sürer sonuçlanması ama hakkını almış olursun. Bu bina alacağın payın sadece biriydi. Öyle düşün. Sen payını aldığın zaman onlar yoksul olmayacak, anlıyor musun? Servet çok büyük. Ve çoğu babandan kalmış durumda. İyi bir avukat tutarak bu meseleyi sessizce halledebiliriz” diyen Eylül de derin düşüncelere dalan Zeynep için sessizliğe büründü. Arabanın içinde dakikalarca süren sessizliği bozan Zeynep oldu.

“Biliyorum, ağabeyim beni sevmiyor, ama hiç değilse nefret etmiyor. Hayatıma kastetmeyişinden biliyorum bunu.

Birakalım böyle kalsın ablacım. Sıfırın altına inmeyelim bari. Eksik ve eksik olan sayıları pek sevmiyorum ben. Hem, şu güzelim cam kuleyi yukardan aşağı kesip estetiğini bozmayalım. O bina böyle güzel” diyerek gülümseyen Zeynep’in neşesi yerine gelmişti.

“Bu görüntüyü güzel bulanlar adına güzel dedim. Yanlış anlama. Beğendiğimden değil” diyerek kocaman gülen Zeynep’e serzenişte bulundu Eylül.

“Ah be Zeynep, sen ne acaip bir kızsın” dedi.

“Servet sahibi olmazsam beni eskisi gibi sevmez misin ablacım? O zaman sana şöyle sorarım: Hadi **bana onu anlat**. O benim yerimde olsaydı ne yapardı? Ağabeyimin ne kadar yoksul olduğunu görmüyor musun abla? Elinden servetini çekip alırsam geriye ne kalır? Hiç düşündün mü? Birakalım dünya oyuncakları ile mutlu olmaya devam etsin babamın oğlu. Belki bu sebepten beni bir nebze olsun sever, kim bilir? Bence peygamberimiz de aynı şeyi yapardı” dedi Zeynep.

“Bence hakkını almak ve hayırlarda kullanmak için savaşırdı Hz Muhammed. Kendisi için değil, o serveti başkalarının kalbini islama ısındırmak için kullanırdı. Savaş ganimetlerinin çoğunu böyle değerlendirdi. Hem de kendi sahabesinin tepkilerine aldırmadan” dedi Eylül.

“İyi ya, ben de aynısını yapıyorum. O garip satranç oyununu bugün ben kazandım. Ganimetim tam karşımda, gözümün önünde duruyor. Şimdi de, kendi hakkımı aldığımı farz edip, hayır için kullanıyorum. Mahkemeyi devreye sokmadan bunu başarabildiğim için ödül bile alabilirim” diyerek Eylül ablasına bakıp gülümsedi.

“Şöyle düşün ablacım: Güzel bir aileyi korkunç bir nefret duygusundan kurtarıp kendi korkularıyla yüzleşmeye davet ediyorum. Gerisi onların başarısına kalmış. Korkuyu def edip islamı keşfedebilirlerse bu onların başarısı olacak. Bonus olarak, kalpleri islama ısınmış olacak. Yetim hakkı yemenin cezası korkulu rüya görmekmiş, öğrenmiş olacaklar. Şimdi onların

sınavı başlıyor... Bu sınava vesile olmak onlara bir şans daha vermek değil midir? Benim yaptığım şey hayır yapmak sayılmaz mı?" diye devam eden Zeynep o gün Eylül ablasının hayranlığını kazanmıştı.

"Canıma kastetmediği sürece savaşı başlatan ben olmayacağım abla. Ona dava açıp hakkımı isteyeceğim korkusu ona bir ömür yeter zaten. Bana yaşattığı acıların intikamını böyle alacağım. Kısasa kısas böyle olmuyor muydu?" diyen Zeynep o gün gerçek bir huzura kavuşuyor, yüreğinin derinliklerine kadar hissettiği bu duyguyu da Eylül ablasıyla paylaşıyordu.

" Ben yıllarca uğraştığım matematik problemimi bugün, senin de yardımınla çözdüm ablacım. Şimdi onun şu kuleler kadar büyük bir korku problemi oldu. Hayrını görsün artık" dedikten sonra Eylül ablasının yanağına bir öpücük kondurdu Zeynep.

" Sahne bitti, perde kapandı. Hadi evimize gidelim. Sonra da, ver elini Milas... Yeni oyunlar bizi bekliyor" dedi.

Ablasından dinlediği hikayenin ağırlığı bedeninin üstüne çökmekle kalmayıp ruhunu da esir edince o geceyi uykusuz geçiren Erkin hırsını işe yaramayan bacaklarından çıkarmıştı. Yoruldukça ara verip yeniden çalışmaya zorladığı bacaklarına adeta eziyet çektirmişti. Sabah da hiç yorulmamış gibi mayosunu giyinmiş, havlusu dizlerinin üstünde salona inmişti. Ablasının mutfakta kahvaltı hazırlığı yapıyormuş gibi görünüp gözünü tezgahdaki telefonda ayırmayan halini doğal kalşılardı.

"Zeynep'ten haber var mı?" dedi.

"Mesaj göndermiş. 'İstanbul'a indim. Ben iyiyim, merak etme. Seni uygun bir zamanda ararım ablacım. En uygun zamanda. Öpüyorum seni' yazmış.

"Meraktan öleceksin, sen ara onu" diyen Erkin de heyecanlıydı.

“Doğru söyledin. Meraktan öleceğiz beklerken. Ama çaresi yok bunun kardeşim. Uygun zamanı bekleyeceğiz. Mesajı duymadın mı? Zeynep için uygun olan zamanı... Onun matematiği böyle çalışıyor. Önce Zeynep’i buradan çekip götüren sel sularının çamur olmasını, sonra durulup berraklaşmasını bekleyeceğiz. Buna mecburuz. Sonra da o bizi arayacak. Biraz sabır” dedi Eylül.

İstanbul İstanbul olalı,

Böyle eziyetli bir geceye tanıklık etmemiştir demek abartı gelebilir elbette. Kim bilir hangi yüreklerde hangi korlar düştüğü yeri yakarken hangi ruhlarda hangi vicdanlar acı içinde kıvranmayı sürdürmekte, bilemiyoruz. Ama Haluk beyin hastalıktan kaynaklanan bedensel acısına çözüm olmaya çalışan hastane personelinin koşuşmasına İstanbul da tanık olmaktaydı. Çok etkili ağrı kesicilerle hafifletilen ağrılarına zor bela göğüs geren Haluk bey Zeynep’le görüşüp konuşmadan ölmek için ölüm meleği ile adeta cebeşliyordu.

İki ay önce eşi ile birlikte gittikleri üst düzey bir iş adamları toplantısından dönerken yaptığı kaza, hayatının en büyük yürek acısını yaşatmıştı Haluk beye. Kendisi hafif yaralanırken yanında tüm güzelliği ve zerafeti ile oturan sevgili eşini o kazada kaybetmişti. Henüz çocuklarına kol kanat gerip acısını yüreğine gömmeyi başaramadan kendi lanet hastalığı ile tanışmıştı. Kaza sırasında aldığı darbelerin yayılmasında çok etkili olduğu pankreas kanserine yakalanmıştı Haluk bey. Belki de zaten var olan illet kaza sonrası hızla yol almaya başlamıştı.

Aşırı kilo kaybeden bedeni acıya dayanamaz olunca hastaneye yatmak zorunda kalan Haluk bey tedavi sürecinde kalan zamanının çok kısa olduğunu öğrenmişti. Çarelerin tükendiğini yaşayarak öğrenen genç adam kendisi hakkındaki çarpıcı gerçekleri öğrenmeden bu dünyadan göçen güzel yürekli eşinin yanına gidebilmek için dünya hayatının kendisine sunduğu son fırsatı iyi değerlendirmeye karar vermişti. Bu karar

aynı zamanda çocuklarının geleceğini garanti altına alacak, onların hayalideki gibi değerli şahsiyetler olarak yetişmelerini sağlayacaktı. İyi ki geçen yıllar içinde hiç karşılaşmadığı Zeynep'i bıraktığı izleri takip ederek de olsa tanımış, dünyada onun gibi insanların da yaşadığını öğrenmişti. Son nefesini tüketmeden önce Zeynep'le mutlaka konuşmak istediğini avukatlarına bildirmiş, o gelmeden önce kendince hazırlıklar yaptırmıştı. Şimdi en zor olanı, hiçbir zaman varlığını hazmedemediği küçük kız kardeşini ikna etmeyi deneyecekti.

Tarihi karşılaşmanın önemini iyi bilen Haluk bey görüşme esnasında en güvendiği avukatını yanında istemiş, doktorlardan ağrı kesici takviyesi almıştı. Odanın kapısı her açıldığında kalbi çarpıyor gözleri Zeynep'i arıyordu o sabah.

“Biraz zor oldu ama onu ikna ettim efendim. Birazdan gelir, sabırlı olun. Otelde kaldığı için çocuklarla karşılaşmadı henüz. Belki böylesi daha iyi olmuştur” diyen avukatını başını sallayarak onayladı Haluk bey.

Zeynep'in zaman gezgini oyunu sil baştan formunda yine ve yeniden başlıyordu o gün. Zaten uykusuz kalmış kafasının içinde cirit atan binlerce soruya cevap bulacağı bir yola girmişti erkenden. Hastane koridoru uzadıkça uzuyordu şimdi yürürken.

O sıra yüzünde nasıl bir ifadenin hakim olduğunu kendisi de bilmiyordu Zeynep. Birazdan maruz kalacağı duygu karmaşası mı şekil verecekti yüzüne, yoksa geçmişinden gelen ve ara ara varlığını hatırlatıp canını sıkan anıları mı? Gerçekten bilmiyordu. Ön yargıları bilincini ne kadar istila edecekti yakın gelecekte veya arafta kalmış akli doğru yolu bulabilecek miydi düşünene düşünene? Yıllardır emek verip 'işte benim şahsiyetim' diye hazinesinde sakladığı şeyin ne tür bir edinin olduğunu bugün kendisi de görecekti nihayetinde. Sonra da gururla veya nefretle 'ben buyum'diyecekti.

İnsanoğlu ne garip bir varlık, ne üstün bir ilahi projeydi ki, bir sınavdan çıkıyor, hemen yeni bir sınava maruz kalıyordu. Ve ne güzel bir ilahi ilgi ve alakaydı maruz kaldığı. Her kuluna özel,

kıymeti bilinesi tükenmeyen alakaların sahibine çokça şükretmek gerekiyordu.

“İnsana kendi mahiyetini öğreten yüce Allah’a hamd olsun” diye mırıldanarak açtığı kapıdan yavaşça girdi.

Hızla ayağa kalkan avukatı karşılamıştı Zeynep’i. Yılların deneyimli avukatının aşırı saygı göstermesine şaşırın Zeynep onunla ilgilenmeden asıl hedefine yöneldi. Ferah ve ışıklı, konforlu odada kendisini rahat görebileceği kadar yaklaştığı hasta yatağından temas etmeyi engelleyecek kadar uzak bir mesafede durdu. Zorlukla nefes alan yabancı bir hastayı ziyaret ediyormuş hissiyle sakin ve sessiz, biraz da üzgün halini gizlemedi ayakta dururken.

“Hoş geldin Zeynep. Geldiğin için teşekkür ederim” diye zorlukla çıkan cılız sesi duymak için biraz daha yaklaşmak zorunda kalmıştı. Yanında hazır edilmiş koltuğa oturmadı Zeynep. Öğretmenlikten gelen alışkanlıktı onunki. Problem çözerken bütün vücuduyla ayakta olmayı seviyordu. Düşünmek sadece kafanın değil bütün bedeninin ortak işleviydi ona göre. Zeynep de alçak sesle konuşmayı tercih etti.

“Geçmiş olsun Haluk bey. Ben aslında beni buraya neden çağırdığınızı çok merak ediyorum. Sizi görüp üzüleyim diye mi, yoksa sizi görüp sevineyim diye mi? Neden Haluk bey?” dedi sakince.

“Teşekkür ederim Zeynep. Ben aslında daha sert bir tepki bekliyordum senden. Hakkında öğrendiklerime bu detayı da eklemem gerekecek. Ne işe yarayacaksa öbür tarafta” diyerek tebessüm etti Haluk bey. Biraz daha güç toplayıp konuşmaya devam etti.

“Seni tanımakta ne kadar aciz kaldığımı, bu konudaki pişmanlığımı ölmeden önce öğrenmeni istedim. Benim ağzımdan öğrenirsen belki beni affedersin diye... Pek umudum yok ama, belki dedim. Son üç yıl içinde seni oldukça iyi tanıdığım halde, belki diyorum. Anlıyorsun değil mi? Çok şükür ki, bu süre içinde kendimi de tanımış oldum. Senin sayende oldu

bu. Tekrar teşekkür ederim Zeynep. Bana çok kızgın olduğunu biliyorum ve şıp diye geçmesini beklemiyorum. Benim zamanım senin bundan sonraki hayatını, kararlarını ve başarılarını görmeye yetmeyecek. Biliyorum. Çocuklarımlın geleceğini görmeye de yetmeyecek. Onu da biliyorum. Öyle acı çekiyorum ki, bir an önce ölmeyi arzuluyorum. Hiç kimse öldüğüm için üzülmesin olur mu?” dedi.

“Benden korktuğun için mi bu adamı burada tutuyorsun? Doktor veya polis çağırmalıydın. Avukat niye?” diyerek avukatı gösteren Zeynep hasta adamı yine tebessüm ettirdi.

“O benim en güvendiğim avukatım. Ona ihtiyacım var Zeynep. Ben öldükten sonra senin de ihtiyacın olacak. Tanışmanı istedim. Daha çok, onun seni tanımasını istedim” diyerek sustu bir süre. Ağrılarına güçlkle dayanıyordu konuşurken.

“Benim avukata ihtiyacım yok Haluk bey. İsteseydim kendime güvenilir bir tane bulurdum. Ve senin yıllardır yapmamı beklediğin şeyi yapardım. Adaletle baş vurup hakkıma düşen payı senden almaya çalışırdım. Senden sadece bir aile istemiştim Haluk bey. Senin o kalın kafan bunu anlamak yerine önüme engeller çıkarıp durdu. Bir aile yuvası görmeyi derdim. Kocaman bir sofrada, çatal kaşık sesleri arasında çorba içmekti. Ne servetine göz koymak istemiştim, ne de malını mülkünü kendime... Benden esirgediğin şey, bir yudum mutluluk, biraz sevgi ve ortak güzel anılardı. O yanıml hep eksik kaldı ama yirmi dört yıllık hayatımda senden çok daha zengin oldum ben” dedi Zeynep.

“Biliyorum Zeynep, biliyorum” dedi Haluk bey.

“Artık senden tek istediğim, ölmeden önce bana annemi ve babamı anlatman. Bunu yapmayacaksan, bu odada bir dakika bile kalmayacağım. Senin günah çıkarmanı izlemek istemiyorum. Bu işin yetkili memuru ben değilim” diyerek öfkesini zapt etmeye çalıştı Zeynep.

“Tamam, sakin ol... şu çekmeceyi aç” diyerek yanındaki komodini gösterdi damarları çıkmış eliyle.

“O fotoğraflar senin. Babamızı gör. Babamızın benim annemden sakladığı fotoğraflarını ve annemin babamızdan sakladığı fotoğrafları da... sendeki yarısı yırtılmış fotoğrafın yırtılmamış halini gör. Hepsini ayrı ayrı dosyaladım. Benim anlatacağım hikayeyi dinledikten sonra incelersen onları, gerçeğe daha kolay ulaşırsın. ”dedi Haluk bey.

Zeynep açtığı çekmecede duran dosyaları almadan tekrar kapattı.

“Anlat lütfen. Babamız hangimizin annesiyle evliydi? İsim değişikliği yaptığına göre ikisiyle aynı anda mı evliydi? Genç yaşında neden öldü babamız? Beni neden çocukken sahiplenmedi? Ve annem, bana hamile olmasına rağmen babamı terk edip neden izini kaybettirmeye çalıştı? Neden onu bir anda hayatından söküp attı?” dedi.

“Otur istersen Zeynep. hikaye uzun ve çarpıcı” diyen genç adam avukatını odadan çıkarıp zor çıkan pürüzlü sesiyle konuşmaya başladı.

“Annemle babamın tanışıklığı üniversite yıllarına dayanıyor. Annem varlıklı bir ailenin biricik kızıymış. Üniversite okumamış ama babamla bir şekilde tanışıp etkilenmiş. Onda gördüğü ideal damat profili ile babasının işlerini yürütecek ideal iş adamı potansiyelini birleştirmek istemiş. Biraz arsızlık, biraz geleceğe yatırım arzusu sayesinde bana hamile kalmayı başarmış. Oysa babamızın başka planları varmış. Dedemin iş yerinde çalışırken yaşadığı anlaşmazlıklar da etkili olunca annemin oyununa gelmeden ondan uzaklaşmış. Babamızdan umudunu kesmeyen annem yollarını ayırdıkları halde beni doğurmayı ve büyütmeyi göze almış. Kendi babasıyla arasını zaman içinde, biraz da çocuk Haluk sayesinde düzeltmeyi başarmış.

“Babamız annesiz yıllarında kendi işini kurup geliştirmiş. Çok hırslı ve çalışkanmış. Gözünü karartıp siyah beyaz demeden

her türlü fırsattan yararlanmış. Yıllar geçip senin annene aşık olduğunda ben dokuz yaşına gelmişim. Beni görmesini ona yasakladıkları halde okuluma gelip konuştuğumuzu hatırlıyorum. Babam olduğunu söylemedi ama.

“Annenle evlenmiş sonra. Geçen yıllar boyunca çocuk sahibi olmayı beklemiş. Bir yandan da çok çalışıp şirketini holdig haline getirmeyi başarmış. Annenin kalbinden hasta olduğu, çocuk doğurmasının hayatına mal olabileceği gerçeğiyle yüzleşince, babamın zenginliği artarken onların mutlulukları erimeye başlamış. Doktorlar, tedaviler işe yaramamış. Çocuk doğururken öleceği riski ortadan kalkmamış.

“Ben onbeş yaşına geldiğim sıralardı. Babamızın başı mafya ile derde girmiş. Usulsüz yollarla şirketlerine göz koyan adamların baskılarına maruz kalmış. Geçmişten gelen evrak sahtecilikleri yüzünden tehdit ederek şirketlerini birer birer ele geçirme çabasına girmişler. Bu yüzden adını ve soyadını değiştirme yolunu seçmiş babamız. İş geçmişinin karanlık yüzünden kurtulmak istemiş bu yolla. Benzer isimlerin çok olması sebebiyle resmi işlemlerde sıkıntı yaşadığı gerekçesi iyi bir avukat yardımıyla kabul görmüş.

“Babamın sıkıntılarını iyi bilen dedemden herşeyi öğrenen annem, hazır çocuk sahibi olmayı da başaramayan babamızın zayıf halini fırsata çevirmek istemiş. Kendi oğlunun bir babası olması arzusunu hiç kaybetmemiş yıllarca. Ve tabii, babamızın mal varlığına göz koyduğunu inkar etmemiş. Babamızın şirketlerini içine düştüğü mali krizden çıkarmayı önermiş. Tek şartı, onunla evlenmesiymiş. Oğluna baba olarak sahip çıkmasıymış.

“Babamızın bu teklife sıcak bakması, ama vicdanının bunu annene söylemeye izin vermemesi benim annemi harekete geçirmiş. Babamızın haberi olmaksızın anneni bulmuş ve ona babamızla paylaştığı geçmişten, oğulları olduğundan söz edip beraber çekilmiş fotoğraflar göstermiş. ‘Ona çocuk veremiyorsan bırak yakasını demiş. Bırak da onbeş yaşına gelmiş oğluna babalık yapsın’ demiş. Asıl öldürücü darbeyi sona

saklamış annem. Hala ilişkimiz devam ediyor, ikinci çocuğuma hamileyim diyerek acımasız bir yalana başvurmuş. Ve sonunda başarmış.

“Kahreden yürek acısına katlanamayan annen o gün babamızı ve İstanbul’u terk etmiş. Giderken sana hamile olduğunu bilmiyormuş. Öğrendiği zaman ölümü göze alıp seni dünyaya getirmeye karar vermiş. Samsun’da kendine mütevazı bir hayat kurup bebeğinin dünyaya gelmesini beklemiş. ‘Zaten yaşamanın bir anlamı kalmamıştı. Ölürsem de, kalırsam da bebeğimin insan gibi yaşadığı güzel bir hayatı olsun. Ben onu Allah’a emanet ediyorum. Verdiği canı koruyup gözetecek yalnız odur’ demiş doğuma girerken. Ben bu bilgileri doğumuna giren ebe kadından öğrenmiştim yıllar sonra. Şimdi hayatta değil. Kısacası Zeynep, seni dünyaya armağan etmek için ölümü göze almış annen. Tıp ilerliyor, belki kurtulurum umuduyla hayaller kurmuş. Ama babamızla iletişim kurmayı asla düşünmemiş. Doğum için hastaneye gittiği zaman kocasının bilgilerini vermemiş. Adı Zeynep olacak, benim soyadımı alacak demiş.

“Annem takıntı haline getirdiği amacına annenin doğumda ölümü sayesinde ulaşmış oldu. Mali sıkıntıları da sona eren babamız artık bizimle yaşıyordu. Ama onları hiç mutlu görmedim. Senin aileye katılmana asla izin vermedi annem. Ben üniversiteyi bitirmişken, sen ise altı yaşındayken öldü babamız. İkinci kez gelen kalp krizi onu bizden almıştı. Ben onun mutsuzluktan öldüğünü düşünüyorum şimdi. Kalbi o yükün ağırlığına dayanamadı bence. Sana sahip çıkmasına annem engel oldukça onun yaşlandığını gözlerimle görmüştüm. Konu her açıldığında arıza çıkarıyordu annem. Ölmeden önce seni evlat edinmesini engellemeyi de başarmış oluyordu. Son dönemde dedemin de yardımlarıyla eskisinden daha iyi konuma gelen servetiyle ilgilenmez olmuştu zaten. Yaşama sevincini yitirmişti.

“Hasta yatağında hastanede beni yanına çağırıp seninle ilgili bilgileri verdi elime. Annemden gizlediği eski fotoğrafları, senin yerin yurdun, hepsi artık benim elimin altındaydı. Bana

şöyle demişti: ‘Bu çocuk senin kardeşin. Onu sana emanet ediyorum. Ondan ilgini esirgeme oğlum. Benim sana karşı yaptığım hatayı sen de ona yapma sakın.’

“Annemi babamızdan iki yıl sonra kanserden kaybetmişim. Artık hem dedemden kalan, hem de babamdan kalan bütün servetin tek sahibiydim. Başarıyla yürüttüğüm imparatorluk tatlı gelmişti nefsime. Lüks içinde yaşattığım ailem ise üzerime titriyordu. Karımın senin varlığından hiç haberi olmadı. Olsaydı nasıl davranırdı? Hiç merak etmedim. Egemenliği tekelimde tutmayı çok sevmiştim. İşte bu yüzden seni kendime ortak edinmemek için elimden geleni yaptım. Biliyorsun. Çok zengin ama vicdan yoksulu, bencil bir adam olmayı başardım. Şimdi de en aciz halimle ölüm meleğimi bekliyorum. Bazen acılarım öyle dayanılmaz oluyor ki, hadi gel artık, yeter diye bağıriyorum. Yaptıklarımın cezasını çekiyorum muhtemelen. Umarım çektiğim acılar öbür taraftaki cezayı hafifletmeye yarıyordur. Aksi halde ebedi hayatım hiç parlak olmayacak” diyerek bir süre sustu Haluk bey.

“Bana doktor gönderir misin Zeynep? İlaça ihtiyacım var” diyerek başını diğer tarafa çevirdi.

Butona basıp çağırdığı doktor gelene kadar odadan ayrılmadı Zeynep. Çekmeceden fotoğrafların bulunduğu dosyayı alıp pencerenin aydınlığına yürüdü. Kolunun altına sıkıştırdığı dosyayla ilgilenmek yerine dışarıdaki koca şehir İstanbul’un azametini bakarken gözlerinden yaşlar süzülüp yanaklarını ıslatıyordu.

Koşarak gelen doktor ve hemşireler içeri girerken dışarı çıktı Zeynep. Geçmişin fotoğraflarıyla ilgilenmek üzere bekleme salonunda sakın ve aydınlık bir koltuğa yerleşti. Fotoğrafların da dahil olduğu zaman gezgini oyunu yeni sürprizlerle kuşanmış, kaldığı yerden devam ediyordu.

Bekleme salonunda saatler süren dalgın düşünceler aşına olduğu avukatın yanına gelmesiyle sona eriyordu.

“Zeynep hanım, gitmediğiniz iyi olmuş. Haluk bey biraz toparlanmışken sizi görmek istedi. Sizce uygun mu?” diyen avukata alaycı bir tebessümle karşılık veren Zeynep hiç konuşmadan odaya doğru yürüdü. Arkasından avukatın da içeri girmesine şaşırmadı bu kez. Avukatın varlığı ile yokluğu kendisini zerre miktar etkilemeyen Zeynep hasta yatağına yine aynı mesafede yaklaşmıştı. Bu kez önce kendisi konuşacaktı. Yüzüne bakarken imdat çığlıkları gözlerinden fıskıran hasta adama iyice sokulmayı tercih etti.

“Sana bir tek sorum var Haluk bey. Senin varlığın veya yokluğun, sağlığın veya hastalığın beni hiç alakadar etmezken, neden beni görmek istedin? Bu bilgileri öğrenmeden de hayatıma devam edebilirdim. Yıllar içinde kendimi eğittim, kimsesizliğimi benimsedim ve senin kim olduğunu öğrenme şansım varken öğrenmemeyi seçtim ben. Seni hayatımdan sildim yani. Anlıyor musun? Buraya gelmeyebilirdim. Sadece bu sorunun cevabını öğrenmek için buradayım. Neden şimdi? Tükenmekte olan hayatına beni neden dahil etmek istedin? Seni affetmemi istemeyecek kadar akıllısın. Ben de senin gibi bir adamı affetmeyecek kadar sevgisizim. Söyle neden şimdi?” dedi.

“Beni affetmeni beklemiyorum Zeynep. Ben ölüyorum. Karımı üç ay önce toprağına verdim. Şimdi onun yanına gitmeyi arzuluyorum. Bunu başarabilmek için henüz son nefesimi vermeden doğru hamleler yapmak zorundayım. İşte sen, en doğru hamlesin. Benim mutlu ölmem için buradasın. Şu dünyada güvенеbileceğim tek insansın. Başka kimsem kalmadı Zeynep. İş yerlerimde binlerce çalışanın, yüzlerce müdürüm var. Yirmilerle avukat benim için çaba harcıyor. İş ortakları, özel dostlar, uzak akrabalar etrafımı çevirmiş. Fakat, gözümü kırpmadan güvенеbileceğim, canlarımı emanet edebileceğim tek bir insan var bildiğim. O sensin Zeynep. Üç harika çocuğum var ve sen onların halasısın. Onların vesayetini sana bırakıyorum” dedi Haluk bey.

“Olmaz , yapamam. Bu sorumluluğu alamam. Benim hiç ailem olmadı. ocuk bakmasını bilmem zaten. Siz onları teslim edecek güvenilir başka bir formül bulursunuz. Koca bir imparatorluğun varisleri olunca eminim bu çocuklara veli olacak yüzlerle insan çıkacaktır. Olmaz Haluk bey. Ayrıca size iyilik yapmak hiç içimden gelmediği için, bakabilecek durumda olsam da bakmazdım onlara. Bana sürekli sizi hatırlatacak çocukları sevmemi nasıl istersiniz?” diyen Zeynep ağabeyine tebessüm ettirdi.

“Duydun mu Adnan bey? Sana kabul etmeyeceğini söylemiştim değil mi? Bu teklifi kabul etmeyecek bildiğim tek insan Zeynep’tir demiştim” dedikten sonra yüzünü Zeynep’e döndü Haluk bey.

“Böyle diyeceğini biliyordum Zeynep. işte bu yüzden buradasın. Bütün emanetlerimi bırakabileceğim tek insan olduğun için. Onların vesayetini sen alacaksın. Ve bunu ben istediğim için yapmayacaksın, vicdanın öyle uygun gördüğü için yapacaksın. Çünkü bu çocukların tek kuruşu bile kalmadı dünyada. Onlar artık yoksul çocuklar statsndeler” dedi.

“Anlamadım, ne demek bu?” dedi Zeynep.

“ok zgnm Zeynep. Sana taşımakta gerçekten zorlanacağın bir yük bırakıyorum giderken. Bunu yaptığım için beni affet lütfen. Seninle paylaşmaya kıyamadığım birikmiş ne varsa, artık hepsi senin oldu. Benim de tek kuruşum kalmadı inan. Hastane masraflarını demezsen, korkarım morgda uzun süre rehin kalmak zorunda kalacağım” diyerek yeniden tebessüm etti Haluk bey.

“Yok, hayır, bana bunu yapamazsınız. Hayır hayır, bu doğru olamaz” diyen Zeynep şaşkındı.

“Yaptım... Çünkü başka türlü çocuklarıma sahip ıkmazdın. Bu ağır yükü servetin sahibi olarak değil, onların emaneti olarak taşıyacağını çok iyi biliyorum. Onlar rşdne erene kadar emaneti en iyi şekilde koruyacağından eminim. İşte bu yüzden herşeyi süresiz ve şartsız olarak sana miras bıraktım Zeynep.

İster çocuklarımı bizim sana yaptığımız gibi çocuk yurduna bırakırsın, istersen tek kuruş kalmayana kadar har vurup harman savurursun. Orası sana kalmış” dedi Haluk bey. Üzerinden ağır bir yükü atmışcasına hafiflemişti.

“Ben iş kadını değilim. Finans nedir, yatırım nedir bilmem. Zaten parayı da sevmem. Ben öğretmenim. Neden anlamıyorsun? Mirası reddedebilirim. Biliyorsun değil mi? Buna hakkım olsa gerek” diyen Zeynep çok sinirlenmişti.

“Tabi ki,,, Ama bunu yapmadan önce çocuklarla tanışmanı isterim. Onlara bakmam dersin en büyüğü oniki yaşında üç çocuğu çocuk yurduna kendi ellerinle yerleştir. Sonra şirketlerime kayyum atanır. Sonrası dipsiz kuyu. Vahim yani. Kuantum deneyleri gibi. Sonuç asla bilinemez” dedi Haluk bey.

“Bilmediğim konular. Beni ne ile korkutmaya çalışıyorsun?” dedi Zeynep.

“Aaa, korku demişken... Bir şey daha var, çok önemli bu. O Amerkalı cenazeme geldiği zaman sana kök söktürecek. Sakın korkma ondan. Vesayetleri ile birlikte çocuklarımı alıp Amerika’ya götürmeye kalkışacak. Mirası sana bırakmamı reddedip dava açacak. Kendine pay çıkarmaya çalışacak. Karım benden önce öldüğü için yasal olarak hiç bir hakkı yok. O yüzden vesayeti alma derdine düşecek. Sakın, ama sakın çocuklarımı götürmesine izin verme. Onlar bu ülkede büyüyecek Zeynep. Senin eğitiminden geçecek ve güzel insanlar olacaklar. Duydun mu Zeynep? Bu sana vasiyetim. Avukatım da şahittir. Adnan bey bütün evrakları hazırladı. İmparatorluğun tacı artık senin başında. Benden daha basiretli olacağından şüphem yok. İçim rahat. Artık gözüm arkada kalmadan ölebilirim” diyerek başını diğer yana çevirdi Haluk bey. Uzun soluklu konuşma onu yormuştu. Hemen uykuya dalarken Zeynep yüzünde asılı kalmış binbir soru ile Adnan beye bakıyordu. O ise konuşulanları doğrularcasına başını sallıyordu sakince.

“Aman Allahım. Bu nasıl bir bela?” diye mırıldanarak çöktü koltuğa.

Rahat düşünebilmek için odayı terk etti Zeynep. Üzerine yüklenen ağır yükten silkinip kurtulmak, oradan olabildiğince uzaklaşmaktı niyeti. Amerikalının kimliği dışında hayatının geçmişinde gizlenmiş, bilinmeyen ne varsa su yüzüne çıkmıştı. Güzel çirkin ne varsa çehresini göstermişti sonunda. Ama yeni bilgiler ışığında eksilmek şöyle dursun, problemin boyutları kendisi ile birlikte büyümüş ve dallanıp budaklanmış görünüyordu. Yalnız ve çaresizdi. Ölmüş annesine yıllar önce yapıldığı gibi, sorgusuz sualsiz ve keyfi tasarruflar uygulanıyordu kendisine. İyi ve temiz kalpli insan olması cezalandırılıyor muydu, yoksa ödüllendiriliyor muydu? Öğrenmeye karar verdi.

Asansörlere yaklaşmışken aniden durup gitmekten vazgeçti Zeynep. Sonra da koşar adım çıktığı odaya geri döndü. Hasta yatağına iyice yaklaşıp ani bir kavrayışla uyumakta olan Haluk beyin pijamasının iki yakasını kuvvetle kavrayıp sarstı. Uyandırdığı adamı bir kez daha sarstı. Oturduğu yerden kalkan avukatını eliyle işaret ederek durduran Haluk bey beklediği soruyu sakin karşıladı.

“Cevap ver bana, ama doğruyu söyle” derken yüksek sesi tehditkar çıkan Zeynep’e başını salladı.

“Bu hastalık seni esir almasaydı, aynı şeyi yapar mıydın? Bir gün beni yanına çağırıp bana kardeşim der miydin? Babamızın mirasından benim payımı içinden gelerek verir miydin?” dedi.

“Hayır, yapmazdım. Yapamazdım Zeynep. Ben senin arzu ettiğin gibi bir ağabey olmadım. Olacak da değildim. Seni seçmemin sevgiyle ya da pişmanlıkla alakası yok güzel kardeşim, tamamen teknik bir konu. Ben yetim kalacak çocuklarımın geleceğini bu yolla garanti altına almak istedim. Nadir bulunan insanlardan biri olduğun için seçtim seni. Umarım sen de kendine eş seçerken dikkatli olursun. Servet avcısı olmayan temiz birini bulursun” dedikten sonra yeni bir sarsıntıyla sarsıldı Haluk bey.

“Çocuklarının geleceğini garantiye alacaksın demek... senden üç ay sonra benim de ölmeyeceğimi nereden biliyorsun?” diyerek öfke saçan kıza kısık sesle cevap verdi.

“Başka seçeneğim yok, maalesef. Sadece umudum var Zeynep. Senin yıllardır içinde besleyip büyüttüğün umutlarını kendimle birlikte öldürdüğüm için çok üzgünüm. Benim pişmanlığım sadece bu yüzden. Ben olduğum için değildi. Senin öldürülmene razı olmadım ama umutlarını öldürmekten hiç çekinmedim. Çok pişmanım. Kendi başarınla bizi bulmana izin vermeliydim. Ailesini seven pek çok insan benim yaptığımı yapardı belki ama senin yaptığını yapacakların sayısı dünyada bile bir elin parmaklarını geçmezdi. Anla artık Zeynep. Ölmek üzere olan ağabeyini sevmek için hiç bir sebebin yok senin. İçin rahat olsun. Cenazemde gözyaşı dökmene de gerek yok. Hak etmiyorum ben” diyen adamın yakasını yine aynı şiddette bıraktı Zeynep.

“Dürüst cevap verdiğin için teşekkür ederim, Haluk bey” derken adını vurgulayarak seslendirdiği ağabeyini son defa görüyormuş hissiyle bir kez daha bakan Zeynep sessizce odadan çıktı. Odanın uzak köşesinden izleyen avukatın gözlerini yaşartan son sahneyi başka gören, duyan olmadı.

Hastane odasını hipnoz olmuş gibi ruhsuz ve ifadesiz bir yüzle arkasında bırakırken açılan başka bir kapıdan kendisini izleyen meraklı bir çift gözün varlığından habersizdi Zeynep. Koridorun sonundan sola dönüp camekanlı bekleme salonunun aydınlığına yürüdü. Pencereye iyice yaklaşıp telefonunu çıkardı. Artık uygun zamanın geldiğini düşünüyordu. Eylül ablasını arayıp ona anlatması gerekiyordu. Çıkışı olmayan labirentin içine tepeden düşmüş hissiyle yüreğinin dolup taşmasına sebep olan son gelişmeleri onunla paylaşacak, yardımını isteyecekti. Belki de onun yukarıdan sallandıracağı ipe tutunup çıkış yolu bulacaktı. ‘Sen olsan ne yapardın?’ sorusunun cevabı muhtemelen yetersiz gelecek, ağır yükünü Eylül ablasının üzerine boca etmekten başka bir işe yaramayacaktı. İşte o

zaman ikisini birden düzlüğe çıkaracak o klişe soruyu bir kez daha soracaktı. ‘ **hadi bana onu anlat**’ diyecekti.

Sevgili peygamberini örnek alacaktı almasına da, nasıl olacaktı. Onun aile babası kimliğini hayata geçirip uygulamak kolay iş değildi ki. Ne aile hayatı görmüşlüğü vardı geçmişinde, ne de çocuk büyütmüşlüğü. Büyütmek şöyle dursun, kendisi bizzat ailesiz büyütülmüştü. Hangi tecrübe yardım edecekti ona, ya da hangi örnek yoluna ışık tutacaktı? Tanıdığı tek bir anne baba yokken ortalıkta, üç çocuğun bu çağa has sorunlarıyla cebelleşmek için kimden feyz alacaktı? Hem de o çocuklara karşı hangi hislere gebe olduğunu bilmezken.

Aklı mantığı ve genç yaşının tecrübesizliği el birliği yapmış şiddetle itiraz ediyordu yüreğinde. ‘Yapma Zeynep, bu görevi üstlenme. Mecbur değilsin. Ağabeyinin gider ayak kurduğu bu tuzak senin hayatını mahvedecek. Ne ideallerin kalacak hayal ettiğin, ne de huzurlu bir gelecek umudun. Koşarak uzaklaş bu tuzaktan’ diyordu iç sesi.

Dışarıda gördüğü hüznü bir İstanbul manzarasıydı ki, yaz sıcağında hiç içini ısıtmıyordu. Anıları durup durup adeta aklını tırmalıyordu manzaraya baktıkça. Vahşi bir hayat döngüsü şehrin insanlarını hırpalayıp dururken, iyilik ve kötülüğün bölük börçük cepheleşip cenk ettiği İstanbul’du uçsuz bucaksız görünen. Gece karanlığında canavar, günün aydınlığında allı pullu gelin görüntüsü misaliydi İstanbul. Bu İstanbul’un Don Kişot’u olmak mıydı kaderi?

Telefon rehperinde Eylül ablasının adını görmek, son yirmidört saat içinde içini ısıtan tek şey olacaktı birazdan.

“Zeynep, nihayet aradın. Nasılsın?” dedi en sevdiği ses.

“İyi olmaya çalışıyorum ablacım. Seninle konuşmak için ancak fırsat buldum. Bildiğin gibi Haluk bey çok hasta. Ölümüne bu kadar istekli birini görmemiştim desem yeridir. Kafam çok karışık” dedi Zeynep.

“Seni neden görmek istediğini öğrendin mi? Aaaa, Zeynep bekle tatlım. Kapıda biri var. Hiçbir yere ayrılma. Kıyafetimi düzeltip açayım, sonra devam edelim” diyerek masaya bıraktı telefonu Eylül.

Başörtüsünü güzelce bağlayıp kapıya yürüyen Eylül, havuzdaki yorucu çalışmadan sonra odasına dinlenmeye çıkan Erkin olmadığını biliyordu kapıdakinin. Zaten Bozok’un farklı tonda çıkardığı sesler de yabancı birini işaret ediyordu.

Açtığı kapıda Erman beyi görünce sustu bir süre. Beklemediği misafir de aynı anda susarak gülümserken yıllar önce tanıdığı kızın tanıdık gelmeyen görüntüsünü inceliyordu. Sosyal medyadan, hastanenin internet kayıtlarından görüp bildiği genç kadının bu kıyafetinin kendi ruhunda ortaya çıkardığı etkiyi ölçüp tartmakla meşguldü gülümserken. O yüzden sustukça susmayı tercih etmişti.

“Erman bey, hoş geldiniz... sürpriz oldu bu bana. Şaşkınlığımın kusuruna bakmayın. Buyrun içeri” dedi heyecanla.

“Gerçekten hoş buldum sizi. Beni hatırladığınıza sevindim ama. Annemin dediğine göre kilo almışım. Yaşlı adamlara benzemişim. Hem lezzetli yemekler yapıyor, hem de kilo aldın diyor bana. Bildiğin annem işte. Eli silahlı korkunç kadın” diyerek Eylül’ü güldüren genç adam heyecanını çarçabuk alıverdi üzerinden.

“Sorun olacaksa dışarıda oturalım. Yani, bilemedim... Seni böyle görünce” diyen adama gülümsedi Eylül.

“Sorun olmaz merak etmeyin. Kardeşimle tanışacaksınız. Birazdan aşağı iner, eminim. Bozok’un sesini duyunca misafir geldiğini anlamıştır. Buyrun lütfen. Evimizde harika işler çıkardınız. Görmeden olur mu hiç?” diyerek içeri girince telefonda bekleyen Zeynep’i hatırladı.

Erman beyin ziyaretini Eylül ablasının heyecanlı sesinden öğrenen Zeynep gülümsüyordu şimdi. Günün en güzel haberini almış, kilometrelerce uzaktan gelen bu haberle içi ısınmıştı.

Dertleri kaygıları bir anda uçup giderken detayları başka zaman konuşmak üzere telefonu kapatmıştı. Biraz önce kasvet kaplanmış bir ruhla izlediği İstanbul manzarasına umutla bakıyordu şimdi.

“Mucize adam Erman bey, yine tam zamanında geldin. Teşekkürler. Sen gelmeseydin, en sevdiğim insanın ruhunu karatacaktım neredeyse. İyi ki geldin” diye mırıldanarak arkasını döndüğünde başka bir mucize adam meraklı gözlerle onu izliyordu.

“O sen misin?” dedi oniki yaşındaki çocuk sesiyle. Laciverte bakan mavi gözleri, açık kahverengi kaşlarına kadar inen sarıya yakın kahküllü saçlarına tam arkasında duruyordu çocuk. Narin bedenine aceleyle giydirilmiş sade kıyafetiyle nice acılara gebe bu hastane ortamına son derece aykırı görünüyordu.

“O kim? Birini mi arıyorsun? Yoksa kayboldun mu?” dedi Zeynep.

“Evet sensin. Sen Zeynep’sin. Tam da babamın tarif ettiği gibisin” dedi gülerek. Sonra aceleyle devam ederken Zeynep’in sormak üzere olduğu sorusuna cevap veriyordu.

“Atletik bir bedende güzel bir kız demişti” dedi.

“Sen kimsin?” diyen halasına biraz daha yaklaştı.

“Bakmak zorunda kalacağın çocukların en büyüğü. Caner ben. Tanıştığımıza çok sevindim” diyerek büyük adam edasıyla elini uzatıp tokalaştı.

“Babama kızgın olduğunu biliyorum. Herşeyi anlattı bana. Ama hasta olduktan sonra ve sadece bana anlattı. Bu yüzden ona ben de çok kızgınım Zeynep hala. Kardeşlerim çok küçük, anlamazlar. Onlar babama ne olacağını bile bilmiyorlar” dedi. Sessizliğe bürünen, şaşkınlığı birikim yapmış hüzünlerine baskın çıkan halasını şaşırtmaya devam etti çocuk.

“Sana yaptıkları affedilir şeyler değildi ve gerçekleri ondan öğrenmemi istedi. Senin kusurlu bir babayı çocuklarına şikayet etmeyecek kadar asil olduğunu söyledi. Anlattıktan sonra ona daha çok kızdım. Ayrıca annemin ölmesine sebep oldu. Kazayı babam yaptı ama annem cennete gitti. Şimdi de onun yanına gidip bizi yalnız bırakmaya hazırlanıyor babam” diyen çocuğa nasıl davranacağını bilemedi Zeynep. En yakınındaki koltuğa oturup Caner’in yanına oturmasını bekledi.

“Kaç yaşındasın Caner?” diyebildi sessizce.

“Kimliğime göre oniki. Beni tanıyan insanlar yaşıma kendileri karar veriyor. Ben de ses çıkarmıyorum. Onların tahminlerine bakarak zekaları hakkında bilgi sahibi olduğum için çok eğleniyorum. Yani anlayacağın bir çeşit özürlüyüm ben. Öğrendiğime göre eksikliği özür sayılan şeylerin fazlalığı da özür sayılıyormuş. Sence kaç yaşımdayım?” diyen sevimli oğlana gülümsedi Zeynep.

“Bu soruyu daha sonra tekrar sor olur mu? Seni eğlendirecek kıvama gelmedim henüz” diyen halasına gülümsedi Caner.

“Doğru cevap. Demek ki bizim bakımımızı üstlenmeye sıcak bakıyorsun. Çok sevindim buna. Sana göz kulak olmak korktuğum kadar zor olmayacak demek ki. Buna da sevindim doğrusu. Kendimi yalnız hissetmekten çok sıkılmıştım” diyerek yerinden kalktı Caner. Sonra elinden tutup Zeynep’i ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Dur bakalım Caner, henüz karar vermedim. Düşünmem gerekiyor.” diyen halasının elini bırakmadı.

“İyi ya işte, ben de düşünmene yardım ediyorum zaten. Hadi gel kardeşlerimle tanış. Felaketin büyüklüğünü görmeden yas tutmanın mantığı yoktur, öyle değil mi? Babamın yanındaki odada kalıyoruz epeydir. Onlar eve gitmek istemiyor. Bana da uygun tabi. Doktorlara yakın oluyorum” dedi.

Odanın kapısına geldiklerinde halasına bakarak yine konuştu.

“Çocuk bakmayı gözünde büyütme Zeynep hala. Ben sana yardım ederim. Başını ağrıtabacak serveti de dert etme. O konuda seni ve yeryüzündeki yoksulları dertten kurtaracak ilginç fikirlerim var benim. Zamanı gelince konuşuruz” dedi.

Oniki yaşındaki bir çocukla konuştuğunu neredeyse unutmuştu Zeynep. Elini sıkıca tutup koridor boyunca kendisini çekerek götürülen kişinin, içine profesör kaçmış bir cüce olduğu hissine kapılmıştı adeta. Bugün başına gelenlerin içinde en ilginç olandı Caner. Kırış topraklarda, kızgın güneşin altında inadına büyümüş nadide bir çiçeği andırıyordu. Üstelik Zeynep’i sürekli gülümsetiyordu.

Haluk beyin yanındaki oda refakatçılar için hazırlanmış, en lüks tarifeden hizmet veren bir oteli andırıyordu. Ev konforlarını adeta bu daireye taşımış üç çocuk ve bir bakıcı teyze için ideal formdaydı.

Oyuna dalmış altı yaşındaki kumral bir oğlan ile dört yaşındaki kıvırcık sarı saçlı kız çocuğunu korkuyla karışık bir tebessümle izleyen halasının elini hala tutuyordu Caner.

“Bu kardeşim Sedat, bu da İnci. Korkmana gerek yok Zeynep hala. Onlar normal çocuklar. Benim gibi özürlü değiller yani” dedikten sonra Zeynep’in elini bırakıp kardeşlerinin yanına gitti.

“Bakın size kimi getirdim çocuklar. Bu güzel kız, bizim halamız. Çok uzaktan bizi görmeye geldi. Eğer siz de ikna etmeye yardım ederseniz hep bizimle kalabilir. Ne dersiniz?” dedi.

“Hayır, ben annemi istiyorum. Annemi getir abi” dedi İnci.

“Madem halamızsın, neden daha önce hiç gelmedin?” dedi Sedat.

“Çok uzaktaydım Sedat, sizi nasıl bulacağımı bilemedim” dedi Zeynep.

Uzun ve meşakkatli bir günün sonunda Zeynep de çocuklarla aynı odada kalmaya karar verince çocuklar hergün görmekten sıkıldıkları bakıcı Naciye teyzeyi büyük bir mutlulukla eve gönderdiler. Geç saatlere kadar küçüklerle sohbet etmek, onlara bilmedikleri oyunlar öğretmek Zeynep’e de iyi gelmişti.

Birazdan küçükleri uyutup yatırınca başbaşa kalan Zeynep ve Caner iki erişkin insan gibi sohbet etmeye devam ettiler.

“Hadi sor, aklındaki soru seni yoruyor. Görüyorum” dedi Caner.

“Amerikalı kim?” dedi Zeynep.

“O benim dayım. Amerika da yaşıyor, ve onlar gibi düşünüyor. Babam bu yüzden sevmez onu. Aslında iyi biri dayım. Farklı olması kapitalist sistemin sorunu bence. Sanki babam aynı sistemin mağduru olmamış gibi kızıp duruyordu dayıma. Biraz da şekline takıktı dayımın. Bizden olmadığını gösterme biçimine gıcık oluyordu. Annemin cenazesinde gelmişti ya, yakında yine gelir. Babamı sevdiğinden değil tabi, bizim için gelecek. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışacak dayım. Babam senin hikayeni bana anlatırken şöyle dedi:

Zeynep halanız matematik öğretmeni biliyorsun. Ona üç büyük problem bırakıp gitmek zorundayım oğlum. Elimde olsa ona hiçbir şey bırakmazdım. Buna mecbur kaldım. Benim hatalarımla onun sınavlarını sakın birbirine karıştırma. Büyüyüp reşid olduğun zaman onu kendi kulvarında değerlendir. Evet, üç büyük sınav bekliyor halanızı.

Birincisi, sizlersiniz. Sizin sorumluluğunu mutlaka alacak Zeynep. İyi ahlaklı olduğu için alacak. Başka türlüünü vicdanı kabul etmez. Sizi değerli insanlar yapmak için çalışacak.

İkincisi, benim arkamda bırakacağım maddi servetim. Hiç sevmiyor olsa da bunun bir sınav olduğunu düşünerek o serveti doğru yönetmeye çalışacak. Kendisi yetersiz kalınca işin ehlini bulacak. Emanet aldığı yükü siz büyüyene kadar korumak zorunda kalacak. Kendi yararına tek kuruşuna dokunmamayı ilke edinecek, eminim. Çünkü bu servete çok kızgın halan. O servet yüzünden kimsesiz büyümek zorunda kaldığını biliyor.

Üçüncüsü, Amerikalı. Sizi ve geleceğinizi onun insiyatifine bırakmamak için savaş verecek halan. Umarım başarır. Çünkü bunu başarmak için uğraşırken dayını Türkiyeli yapmayı da başarması gerekecek. Dayın keçi gibi inatçıdır. Zeynep'in işi çok zor gerçekten. Ben başaracağına inanıyorum ama. Geç de olsa Zeynep'i tanıdım çünkü dedi babam. Sanki kendisi keçi gibi inatçı değilmiş gibi bunları söyledi babam. Ona iş adamı değil, bilim adamı olacağım diyorum yıllardır, anlamak istemedi" diyerek sustu Caner. Son sözlerinin halasını güldürmesine tebessüm ederek yine konuştu.

"Neden güldüğünü biliyorum. Söyle o zaman. Kaç yaşındayım sence?" dedi.

"Bence sen rühdünü çoktan isbatlamışsın Caner. Yasal engeller olmasaydı babanın servetini rahatlıkla taşırdın, eminim. Ben de koca bir dertten kurtulmuş olurum" diyen halasına serzenişte bulundu Caner.

"Hayır ama Zeynep hala. Ben iş adamı olmak istemiyorum. Söyledim ya, bilim insanı olmak istiyorum. Bana baskı yapmayı düşünme sakın" dedi.

"Peki, yapmam. Ben de iş kadını olmak istemiyorum. Öğretmenim ben. Öğrencilerimi çok seviyorum. Söyle bakalım, ne olacak şimdi? Bana baskı yapmayı düşünme sakın" diyen Zeynep tebessümle Caner'e bakıyordu.

"Derdimiz büyük desene..." dedi Caner.

"Çok büyük" dedi Zeynep başını sallayarak.

“O zaman sana uygun bir eş bulalım. Bütün sıkıcı işleri ona bırakalım. Ne dersin?” diyen çocuğa çekinmeden sordu Zeynep.

“Çoktan seçmeli sınavla bana eş mi bulacağız. İşlerin başında uslu uslu otursun diye mi? Peki aşk ne olacak? İşine duyduğun aşkı eşine de duymalısın küçük adam. Yoksa hayatın tutsaklıktan ibaret olur. Anlıyor musun?” dedi.

“Anlıyorum. Bizim velayetimizi almak da seni tutsak yapacak. Üç çocuklu bir kadın olarak daha zor eş bulacaksın. Bu yüzden bizi istemiyorsun” dedi Caner. Yüzü düşmüş, mavi gözleri kederle bezenmişti.

“Hayır küçük adam, sebep bu değil. Size nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum ben. Sebep bu. Senin iş adamlığından anlamadığın kadar ben de annelikten anlamıyorum. Hiç anne olmadım ve hiç annem olmadı benim. Çocuk yurdunda büyüdüğüm için aile de görmedim ben. Manzaraya bakılınca benim sizin yardımınıza ihtiyacım, sizin benim yardımınıza ihtiyacınızdan çok daha fazla. Bu çok net görünüyor. Siz çocukların beni ebeveyn olarak eğitmeniz gerekecek yani. Bunu da anlıyor musun?” dedi Zeynep. Sonra da en ciddi tavırla başını sallayıp onaylayan çocuğa sıkıca sarıldı. Sarı saçlarının kokusunda yıllarca bulamadığı geçmişini nemli gözlerle aradı.

Yan odada ölümün soğuk yüzünü hasretle bekleyen ağabeyini düşünmekten uyuyamayan Zeynep doğrulup yataktan kalktı. Uykuya yenik düşmüş küçük bedenlerin üzerini örttü. Onların masum yüzlerini uzun süre seyrettikten sonra pencereye yürüdü. Gecenin karanlığına meydan okuyan şehir ışıklarında bir süre İstanbul’u izledi. Sonra da hastanenin mescidine inip namaz kıldı. Dua etti.

Ne bu namaz daha öncekilere benziyordu, ne dilinden kendi kendine dökülen duaları. Ağabeyini çektiği acılardan kurtaracak o saati çağırıyordu yüreği. Ölümün son vereceği geçmiş treninden inip, sonu belli olmayan gelecek trenine binmeyi çağırıyordu istemeden. O gün itibariyle kucağında hazır bulacağı büyük problemler için dayanma gücü talep ediyordu.

Çarelerin tükendiği, kendi ellerinin gücüne eremediği şiddetli sınavlardan geçiyordu Zeynep. Hala çıkışı olmayan labirentin içinde dolanıyor, ve hala her çıkmaz sokağında yeni bir sorunla karşılaşılıyordu. İnşirah suresini günlerdir diline dolayıp yüzlerce kez okusa da her zorluğun yanındaki kolaylığa bir türlü ulaşamamıştı. Yunus peygamberin iflah olmayan toplumundan kaçıp risalet görevinden istifa ettiği gibi bir kaçıştı belki de çıkış yolu. Herşeyi ardında bırakıp beladan uzaklaşmaktı belki de. Başka sınavlara hicret etmektir. Ama onun bu tavrı sabırsızlık olarak kayda geçmişti ilahi makamda. Altı mühürlenip ibret olarak sunulmuştu alemlere.

Sabır en büyük sınavlardandı elbette. Sabretmek çözüm arayışına devam etmektir. Vazgeçmeden yol almaktır. Dava edindiği meseleyi en üst makama arz etmek dua etmenin ta kendisiydi. Tükendiği vakitte ellerini göğse açmak, elimin gücü bitti, sana arz ediyorum, çare ya Rabbim demektir. Kafa sesiyle vicdan sesi aynı seslenişite birleştiği vakit, işte o vakit o dua kabul görecekti. Er geç icabet edilecekti. Sabretmek anahtar kelimeydi.

Gecenin bir vaktinde Eylül'ü arayan Zeynep karşısında her zamanki Eylül ablasını bulmuştu. Sabırla dinleyen, onunla empati yapıp yükünü paylaşmayı kendine görev edinen Eylül ablasını. Ona bütün çıplaklığıyla yaşadığı günü özetleyen Zeynep bir nebze huzur bulurken bu kez de Eylül karalar bağlamıştı. Ama bu kez Eylül de yalnız değildi. O da telefonun açık hoparlöründen konuya ortak ettiği Erkin'le yükünü paylaşmıştı. Kardeşine mücadele etmenin anlamını Zeynep'in kendi sözcükleriyle öğretmekti niyeti. O gece bütün amaçlar karşılık bulmuş, niyetler rağbet görmüş olsa gerekti. Telefon konuşması ile yükünü hafifleten Zeynep derin bir uykuya dalarken Milas'daki ürkmüş yürekler çözüm arayışına girmişti.

İki hafta sonrasıydı

Sabahın erken saatlerinde beklenen vaka gerçek olmuş, hastane koridoru koşuşturan insanlarla dolmuştu. Haluk bey dünya hayatına veda etmiş, nihayet dayanılmaz acılarından kurtulmuştu. Çocuklar henüz uykuda, Zeynep mescidden dönüş yolundaydı. Karmaşık rüyanın da etkisiyle erkenden uyanmış, sabah namazı için mescide inmişti. Odaya dönerken öğrendiği gerçek yüzünden bir kez daha yaralanmıştı yüreği. Duygu durumu yorumsuzdu. Üzüntü veya acıma hissinden eser yoktu zihninde. Ufaktan başlayıp gittikçe büyüyen bir gelecek endişesi sarmıştı her yanını. Bugün başlayan ve kurallarını bilmediği bu yeni oyunda hiç tecrübesi olmadığı gibi oyun arkadaşlarını da tanımıyordu. Hastane odasında görüp kaynaştığı çocukları tanıdığı da pek söylenemezdi. Onları yüksek konforlu ev ortamında görüp değerlendirme şansı olmamıştı.

Bu yeni durumu çocuklara anlatmak ne kadar zor olacaktı? Bilmiyordu. Naciye hanımın yardımı işe yarayacak mıydı? Onu da bilmiyordu. Uyandıkları zaman gerçekler gün yüzüne çıkacak, çocukların bu beklenen vakayı karşılama biçimi hayatının seyrini değiştirecekti.

Mesaj atıp, beklenen günün geldiğini haber verdiğinde Eylül mutfakta kahvaltı hazırlığına girişmişti. Günlerden cumartesi olması Milas'daki evde güne başlayış saatini etkilemiyordu. Erkin'in kendini hızla kaptırdığı fizik tedavi süreci bütün günlere yayılarak rutine bağlanmıştı. Uyuduğu yataktan havuzdaki aletlere kadar her anını çalışarak değerlendiren genç adam kendi bedeniyle adeta güreşe tutuşmuş gibiydi. Onun için zamanın anlamı öfke, hırs ve sabırdan ibaretti. Tabi bir de Zeynep'in yeni gelişmeler ışığındaki istikbaline karşı duyduğu önlenemez bir meraktan.

Ertesi gün yine havuzdaki çalışmasını tamamlayan Erkin kurulanıp mutfığa geldiğinde ablasına hazırladığı sürpriz, mutluluk ifadesine bürünüp yüzüne çoktan yerleşmişti. Bunu fark eden Eylül meraklandı bu kez de.

“Ne? Ne oldu Erkin? Benden sakladığın şey ne?” diyerek sorduğu soruya bir yenisini ekledi.

“Zeynep’ten iyi bir haber mi aldın yoksa?” dedi.

“O beni aramaz. Biliyorsun. Bana çok kızgın. Hem adam ölmüş gitmiş işte, daha iyi bir haber mi bekliyorsun? O artık İstanbul’un en zengin hatunlarından biri oldu. Buraya dönecek diye boş yere bekleme bence. Bir süre sonra seni ne kadar sevdiğini unutmakla kalmaz, bana ne kadar kızgın olduğunu da unuttur ablacım. Kuşkun olmasın” dedi Erkin.

“Hımmm, eminsin demek... Yüzündeki mutluluk ifadesi Zeynep’ten kurtuluş gününü kutlamak anlamına geliyor desem mi?” dedi Eylül.

“Bu da bir seçenek kuşkusuz. Ama benim sürprizim kendimle ilgili. Bak şimdi. Orada öylece dur ve beni izle” diyerek tezgaha yaklaştırdığı tekerlekli sandalyesinden ayaklarını yere indirdi. Sonra da yavaşça ayağa kalkıp tezgaha tutundu. Küçük adımlarla yürüyüş denemeleri yaparken, uzun bir zamandır ilk kez kardeşini ayakta gören Eylül’ün gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Birazdan yorulup yeniden sandalyesine oturan Erkin’e yardım etti.

“Bana koltuk değnekleri gerek abla. Daha iyisini yapabilirim” diyen kardeşine başını sallayıp onaylarken göz yaşlarını siliyordu Eylül. Boğazına düğümlenen yumru yüzünden bir süre konuşamadı ama kardeşine sarılıp uzun süre şükretti içinden.

“Bunu Zeynep’e söyleme abla. Gelirse ona da sürpriz olsun. Gelmezse, hiç önemi yok zaten, öğrenmese de olur” diyen Erkin ablasını tekrar şaşırttı.

“Bak seen... Hani gelmeyeceğinden emindin az önce? Söyle bakalım benim yakışıklı kardeşim, yüzde kaç veriyorsun Zeynep’e? Gelecek mi, gelmeyecek mi? İstersen bahse girelim seninle. Bence gelecek” dedi Eylül.

“Ben olsam gelmezdim. Burada olup da elde edemeyeceği, eşyaları da dahil hiç bir şey yok ki Zeynep için. Ben olsam öğretmenlikten istifa eder, işlerin başına geçerdim. Sahip

olduğum holdingin yöneticisi olurdum. Onun bol matematikli aklına bu iş ocuk oyuncağı gibi gelir. Ondan istenen bu değil miydi zaten?” dedi Erkin.

“Seni anladık kardeşcim, bunu bir kenara koyalım. Biz şimdi Zeynep’ten söz edelim. Bahis konumuz Zeynep. Yüzde kaç veriyorsun, onu söyle. Bence mutlaka gelecek” dedi Eylül.

“Bence yüzde elli” diyen genç adam ablasını güldürdü bu kez.

“Güzel oran doğrusu. Onu yüzde elli oranında tanıyorsun demek ki. Merak etme, buraya gelince kalan yüzde elli de tamamlarsın” derken keyfi yerinde görünen ablasını şaşırtmaya devam etti Erkin.

“Eğleniyorsun demek ablacım. O zaman eğlenmeye devam edelim, var mısın? şimdi de ben bahse giriyorum. şu sizin Erman beyle yakın zamanda evlenmeye karar verme ihtimalin yüzde kaç sence? Mesela, bence yüzde yüz” diyen kardeşine kızmadı Eylül.

“Kısasa kısas mı diyorsun? Bana uyar. Zaten kafam çok karışık. Yeni bir Semih vakasıyla karşılaşmak istemiyorum” dedi Eylül.

“Yüzde elli demek istiyorsun sanırım. Ben senin yerine iyice araştırdım Erman’ı. İçin rahat olsun. Konumuna tezat teşkil edecek kadar temiz bir sicili var. Aaaa, bak huyuna suyuna garanti veremem. Orası senin uzmanlık alanına girer. Nasıl olsa bütün erkekler her yaşta ocuk sayılıyor” dedi Erkin.

“Nasıl yani? Oturduğun yerden Erman’ı araştırdın? Sebep?” dedi Eylül.

“Hadi ama abla, beni hafife alma. Zeynep’in ondan söz ettiği günden beri adamın gelmesini bekliyorsun. Aslında ben de bekliyordum. Merak etmiştim doğrusu. Biraz mesleki yeteneğimi konuşturunca arabasının plakasına kadar öğrendim. Yani anlayacağın, annesi kadar saf ve temiz ama onun kadar tehlikeli değil bu Erman” diyerek gülümserken Eylül’ mutlu ediyordu.

İstanbul'da Zeynep fırtınaya göğüs gererken Erman annesine beklenen günün müjdesini veriyordu. Milas'ta ise Eylül ve Erkin için yeni bir yörüngeye giren hayatlar söz konusuydu o gün. Zaman yaşama tutunmuş herkesin hayatında türlü lezzetlerde anılar bırakarak gezinmeye devam ediyordu.

Amerika'dan gelecek Onur beyi beklemek söz konusu olunca cenaze töreni ertesi güne ertelenmişti. Hastanede refakat günleri sona eren çocuklar Zeynep ile birlikte kendi evlerine gönderilmiş ve eve dönünce gerçeklerin farkına varan küçükler için zorlu yas günleri son derece gürültülü başlamıştı.

Başlarına gelen felakete akıl erdiremeyen Sedat ve İnci'yi Caner'in olgunluğu bile yatıştıramıyordu. Onca patırtının arasında Zeynep'i evden kaçırma korkusuna kapılan Caner, koca bir konağı andıran evin içinde çevik bedeniyle koşuşup duruyordu. Naciye hanım ortalığı toparlamaya yetişemiyor, en basit yemek düzenini bile sağlayamıyordu.

Savaş alanına dönmüş salonda olup bitene seyirci kalmaktan sıkılan Zeynep yabancılık çektiği için oturmaya imtina ettiği evin üst katına çıkmaya karar verdi. Çocukların odalarından gelen kontrolsüz seslere doğru yürürken akli çözüm arayışındaydı. Onları yaşamakta oldukları kapkara kabustan uyandırıp yeni ve kaçınılmaz hayat yolculuklarında yeni bir rotaya sokmanın bir yolunu bulmalıydı. Onlara gerçekleri en saf halleriyle anlatmalıydı. Caner de dahil, henüz oyun çağlarını süren bu çocuklara oyun ve eğlence tadında anlatmalıydı ölüm ve yaşam gerçeğinin anlamını. Eylül ablasının bir zamanlar kendi zihninde uyandırdığı muhteşem farkındalığı kendisi de bu çocuklarda uyandırmalıydı. Onların da **'bana onu anlat'** diye bir dertleri olmasını, varoluş sebeplerini sorgulamasını en kısa zamanda sağlamalıydı. Hayatta hiçbir şeyin tesadüfen olmadığını bu minik yüreklere öğretmeliydi ki, mutlu olabilsinler.

Duvarların rengine, oyuncakların cinsine bakarak İnci'ye ait olduğunu anladığı odada Sedat da kendince terör estiriyordu. Ürkütücü çokluktaki oyuncakları sağa sola fırlatarak hırsını alırken İnci avazı çıktığı kadar bağıriyordu. Caner'in naif sesi

duyulmazken kendine isabet eden oyuncakları kollarıyla savuşturuyordu.

Sesini yükselterek onlara duyurmanın imkansız olduğunu fark eden Zeynep kocaman odada pencereye yakın duran beyaz yazı tahtasının başına geçti. Yukarıdan aşağı çizerek ikiye böldüğü tahtanın bir yanına renkli tahta kalemleriyle resim çizmeye başladı. Sanki orada değilmiş, gürültü kulaklarını tırmalamıyormuş ve hatta havada uçuşan her boydan oyuncaklar bedenine isabet etmiyormuş gibi sakin ve umarsız çizime devam ederken beş kişilik ve el ele tutuşmuş bir aile resmi belirmişti tahtada.

Aniden sessizliğe bürünen odada tahtanın diğer yarısına geçen Zeynep farklı bir kompozisyon ortaya çıkarıyordu şimdi. El ele tutuşmuş anne ve babayı gökyüzüne, bulutların arasına çizerken el ele tutuşmuş üç çocuğu evin bahçesine yerleştirmişti.

“Neden çizdin onu? Annem öldü, babam da öldü benim. Git buradan. Biz onları geri istiyoruz. Sen gidersen onlar gelir” diyen Sedat göz yaşlarını siliyordu koluna.

“Evet doğru, onlar öldü. Yani, tatile gittiler” dedi Zeynep. Şaşırılmış üzgün gözlere bakarak yineledi sözünü.

“Ölmek bu demek çocuklar. Tatile gitmek demek” dedi.

“Hayıır, onlar bizi almadan tatile gitmez. Yalan söylüyorsun” dedi İnci.

“Sizi alamazlardı. Çünkü onları tatile Allah gönderdi. Hepimizi yaratıp bu dünyaya gönderen o Allah, kimi yanına almaya karar verirse onları alıyor. Bizim gibi dünyada yaşayan bütün insanlar onun kararlarına uymak zorundayız. Çünkü bu oyunun kurallarını o belirliyor” dedi.

“Ne oyunu?” dedi Sedat.

“Bu oyunun adı, puan toplama oyunu. Ölmeden önce, yani tatile gitmeden önce ne kadar çok puan toplarsan o kadar güzel

bir tatil yaparsın. Anneniz ve babanız bu dünyada topladıkları puanlarla diğer tarafa geçtiler. Bu dünyadan ayrılıp başka bir dünyaya gittiler. Orada tatil yapacaklar. Ellerinde olsaydı sizi bırakıp gitmezlerdi. Ama buna insanlar karar veremiyor. Allah karar veriyor. Oyunun kuralı böyle. Zamanı gelince bizler de tatile çıkacağız. Bütün insanlar tatile çıkacak. Anlıyor musunuz?” dedi Zeynep.

“Tamam o zaman, biz de tatile çıkalım. Ben onların yanına gitmek istiyorum” dedi İnci.

“Olabilir, ama yeterince puan topladın mı sen? Güzel bir tatil için yeterli mi puanların acaba? Onların yanına gitmeyi hakettin mi?” dedi Zeynep.

“Nası l toplanıyor puanlar? Söyle biz de toplayalım” dedi Sedat.

“İyi işler yaptığımızda defterimize o puanlar yazılıyor. Ama kötü işler yaparsak, onlar da yazılıyor. İyi puanlarımız, kötü puanlarımızdan ne kadar çok olursa tatilde bize o kadar iyi hizmet veriyorlar.

“Nereden biliyorsun? Sen hiç gittin mi o tatile?” dedi Sedat.

“Gitmedim. Ölünce gideceğim. Biliyorum, çünkü Allah’ın insanlara gönderdiği mesajları okuyorum. İyi puanları nasıl toplayacağımı o mesajlardan öğreniyorum. Mesela, buraya sizin yanınıza o amaçla geldim. İyi puanlar toplamak için. Ben de öldüğüm zaman güzel bir tatil yapmak isterim. Kim istemez ki? İstediğim herşeyi bulabileceğim, etrafım denizlerle nehirlerle kaplı, her türlü yiyecek içecek ve çok puan toplamış insanlarla dost olduğum bir yerde tatil yapmak isterim. Bütün sevdiklerim yanımda olsun isterim. Orada ölmek de yok üstelik. Muhteşem bir hayat var” dedi Zeynep.

“O mesajlar telefonuna mı geliyor?” dedi Sedat.

“Evet, telefonumda hepsi kayıtlı. Gerekince açıp okuyorum mesajları. Yazılmış kitapları da var bu mesajların. Hangisini

okumak hoşuna giderse insanlar oradan okuyorlar. Merak eden herkes okuyup öğrenebiliyor yani” dedi Zeynep.

“Ben okumasını bilmiyorum” dedi Sedat.

“Ben de bilmiyorum” dedi İnci.

“Gördünüz mü? İyi puanları çoğaltmak için önce yeterince büyüme ve okumayı öğrenmek gerekiyor. Tatile gitmek için daha çok küçüksünüz ve hiç puanınız yok sanırım. Annenizin, babanızın yanına gidebilmek için bugünden başlayıp çok puan toplamanız gerekiyor. Onlar tatilde sizi bekleyecekler ve bir gün sizler de yanınızda bir sürü iyi puanla onların yanına gidebileceksiniz. Bir daha hiç ayrılmayacaksınız. Mesajda böyle yazıyordu” diyen Zeynep ani bir dokunuşla sakinleşen çocukları tebessümle izliyordu. Kazandığı ilgiyi eyleme dönüştürmeye karar verdi.

“Küçük çocuklar da puan toplayabilir aslında. Mesela siz, bu odayı bu hale getirirken kötü puanlar toplamış olabilirsiniz. Ama etrafı düzelterek oyuncakları toplarsanız iyi puanlarınız hemen birikmeye başlar. Buna iyilik yapmak denir. Birine yardım etmek, iyilik yapmaktır. Naciye teyzeye iyilik yapmış olursunuz sonuçta. O yaşlı bir kadın ve çok yorulduğu için karşılığı size çok puan kazandırır” dedi Zeynep.

Zeynep’in acil durum eylem planı Caner’i çok heyecanlandırmıştı. Ebeveyn olmayı hiç bilmeyen halasının ebeveynlerden farklı şeyler bildiğini o gün fark etti. Bu fark ediş onun nicedir zihnini meşgul eden ama göz ardı ettiği meselelere ilgi duymasını sağlamıştı. Tüm hayali büyüünce bilim insanı olmak, yeni buluşlara imza atmaktı. Ama bu ilahi meselelerin bilimin neresinde durduğu hakkında bugüne kadar en küçük bir fikir edinmemişti. Hayalinde inşa edip modern cihazlarla donattığı teknoloji laboratuvarında bu konuların ne kadarını çözümlenebilecekti? Şimdiden bilemezdi. Deneyler yoluyla Allah’a ulaşabilir miydi acaba? Ya da ölüp dünya değiştirmiş annesine ve babasına... O anda en çok merak ettiği konular bunlar olmuştu Caner’in. Zeynep halasıyla müsait bir zamanda

daha detaylı ve büyüklere has konu başlıkları kapsamında konuşması gerektiğine karar verdi. Bu odada sükunet sağlandığına göre kendi odasına gitme zamanı gelmişti.

Haluk beyin ölmeden bir süre önce Caner'e teslim ettiği, ve gözü gibi bakmasını söylediği cep telefonundan ve babasının bir süredir bilmediği bir sebepten kaydettiği konuşmalardan annesiyle babasının konuşmalarını dinleyecek, kimseyi ortak etmediği özlemini giderirken yine gizli gizli ağlayacaktı. Buna rağmen kendi mabedine çekilmeden önce yeni öğrendiği bilgileri gözden geçirmekten geri durmadı.

“Kardeşlerimi sakinleştirme yöntemini takdir ediyorum halacım. Ama keşke onlara gerçek dışı şeyler anlatıp kafalarını karıştırmasaydın” dedi.

Küçük adamın asıl merakını hisseden Zeynep tebessüm ederek üst katın manzaraya bakan holundeki konforlu kanepeye oturdu. Küçükler dağılmış odayı eski haline getirmeye odaklanmışken Caner'in merakını gidermeye karar verdi.

“Kelimeleri onların anlayacağı türden seçmiş olabilirim ama, onlara asla gerçek dışı şeyler anlatmadım küçük adam. Hepsi doğruydu. Ölünce tatile gitmek sana tuhaf mı geldi? Aslında tümüyle doğru bu kavram. Tatil kelimesi atıl olmak anlamındadır. Arapçadan Türkçe'ye geçmiştir. Ahiret hayatı insanların atıl olacağı bir hayat olacak. Yani, insanların iradelerini kullanarak eylem yapacakları hayat sadece bu dünyada yaşanır ve aynen anlattığım gibi iyi ve kötü puanlar toplamaya yarar. Yani anlayacağın, ahiret hayatındaki konforu bu dünyada kendi iradesiyle kazanır insan. Teraziyi sadece Allah tartar. Ona göre önemsiz, kötü puanları dilediğinde silerek kullarını cennete sokmaya karar verecek olan yine odur. Biz asla kimin nereye gideceğini bilemeyiz. Ama bazı insanlar dünyada öyle yararlı eserler bırakırlar ki, kendileri ölüp gitmiş olsalar dahi iyi puanlar toplamaya devam ederler. İyi yetişmiş evlatlar ve onların yaptığı iyi işler, insanlığın hayrına olacak yatırımlar, vakfedilmiş eserler... bunların hepsi o kişilere puan kazandırmaya devam eder ve bazı günahlarının silinmesini

sağlar. Sence de güzel bir fırsat değil mi bu? Hep birlikte onların güzel birer tatil kazanmalarına destek olmaya ne dersin?” dedi Zeynep.

Sesli bir biçimde içini çeken sonra da büyük bir iştahla başını sallayan Caner’e sınımsıkı sarıldı Zeynep. ‘Ben de gidip odamı toparlayayım bari’ diyene kadar da bırakmadı.

Ertesi gün yapılan cenaze töreninde umulandan daha kalabalık katılımcı Haluk beyi ebedi istirahatgahına dualarla teslim etmişti. Küçüklerin uzak tutulduğu hüzün dolu ortamda Zeynep’in Amerikalı ile karşılaşp tanışması kaçınılmazdı ve öyle de oldu. Son derece elektrikli geçen ilk karşılaşmada tartışma yaşanması Caner’in gayretleriyle şimdilik engellenmiş olsa da tören sonrasında ertelenen sorunlar belli ki en kısa zamanda masaya yatırılacak ve hangi usluapta olacağı belirsiz biçimiyle taraflar arasında tartışılacaktı.

Sevdiği birini kaybetmekten çok, kendine has sebeplerle göz yaş dökken Zeynep’in ruh halini anlamaktan fersah fersah uzak olan Onur bey kendince mantık yürüterek Zeynep’in yanına yaklaşmıştı. Caner’e sarılarak sabırlı olmasını tavsiye ettikten sonra hemen yanında duran Zeynep’in nemli gözlerine odaklanmıştı. Şık ve pahalı spor bir kıyafetin içindeydi Onur bey. Rengi Caner’e benzeyen ve ensesine kadar uzatılmış sarıya kaçan açık kahverengi saçlarıyla Amerikalı lakabını hak eder bir görüntü sergiliyordu. Haluk beyin otuz ila kırklı yaşlarda görünen bu adama Amerikalı demesi bu yüzden olmalıydı.

“An itibariyle mutluluktan uçuyor olman gerekirken gözyaşı dökmeni gerçekçi bulmuyorum Zeynep, haberin olsun. Timsah gözyaşların ile ancak çocukları etkilersin sen. Caner hariç tabi. Ne ben, ne de bunca kalabalık senin gözyaşlarını ciddiye almayacaktır, emin ol. Aaaa, bu arada Caner’deki sıradışı cevheri umarım fark etmişsindir. Muhtemelen hedefe odaklanmaktan fırsat bulamadın buna. Sırf bu yüzden bile, çocukları senden kurtarmak zorundayım Zeynep. Elimden geleni yapacağım, bilgin olsun” diyen Onur beyin sadece görünümüyle Amerikalı olmadığını fark etmişti Zeynep. Önceden uyarıldığı

için sözlü saldırıyı net bir tebessümle geçiştirmesi adamın iştahını arttırmıştı o anda. Zeynep'e uygun bulduğu daha sert bir muameleye hazırlandığı anlayan Caner'in müdahalesi ile meraklı kalabalığın nezdinde Zeynep'in hedef tahtasına konması son anda önlenmişti.

“Dayıcım hayır, lütfen yapma. Hiçbir şey senin düşündüğün gibi değil. Sen de anlayacaksın. Lütfen sakin ol. İnsanlar bize bakıyor” demişti.

Tören sonrası kalabalık dağılıp etrafı sessizlik alıncaya kadar mezarın başından ayrılmayan sadece Zeynep ve Caner değildi. Onur bey de Haluk beyin hemen yanındaki ablasının mezarına yakın ilgi göstermişti. Gencecik yaşında uğursuz bir kazaya kurban giden ablasının mezarı başında intikam yemini ediyor olması muhtemel görünüyordu. Yıllarca emek verdiği evlatlarının ve onlara kalması gereken büyük servetin Haluk beyin isabetsiz tasarrufuyla ne idiği belirsiz ve kendi zürriyetinden gelmesi dışında bir marifeti olmayan bir kıza şıp diye kalmasına seyirci kalacak gibi görünmüyordu. Ve olası gerginliğin törende hazır bulunan avukat Adnan da dahil herkes farkındaydı.

Caner'i de yanına alıp şoförün beklediği araca bindirdikten sonra kendi tarzına uygun insanca bir girişimle Onur beyin gelmesini arabadan uzaklaşarak bekledi Zeynep. Kısa yoldan aralarında uzlaşma sağlanacağını ummuyordu ama nezaket aracını daha sık kullanmayı bu adama öğretmesi bir ihtimaldi. Şansını deneyecekti.

“Onur bey, başka bir planınız yoksa eve giderken bize katılır mısınız? Çocuklar dayılarını görmekten mutlu olurlar” dedi Zeynep.

“Neden olmasın? Ben de onları görmek isterim. Ama sakın fikrimi değiştireceğimi zannetme Zeynep. Bu çocukları sana bırakmak niyetinde değilim. Seninle anlaşacağımızı bekleme” diyen adamı garipsemedi Zeynep.

“Savaşmak en sevdiğim özelliğim Onur bey. Her türlüüne varım. Tek bir şartım var eve gitmeden. Çocukların yanında tartışmak yok. Onun haricinde nerede ve ne zaman isterseniz düello yaparız. Otele gitmek yerine çocuklarla vakit geçirin lütfen. Ev o kadar büyük ki, öfkelerimizi de alır içine, nefretlerimizi de. Çocuklara yansıtmadığımız sürece hiçbir sorun olmaz. Bir de bizim yüzümüzden acı çekmesinler. Lütfen!” diyen Zeynep Amerikalının önce afallamasına sonra da bu fikrin ardında şeytanca planlar aramasına sebep oldu.

“Gidelim” diyerek sakince arabaya bindi Onur bey. Yüzündeki sert ifadeden ödün vermeden aklında besleyip büyüttüğü türlü komlo teorileriyle meşgul olarak şoförün yanındaki koltukta yol boyunca susarak oturdu.

Ertesi sabah gün ışımadan ihtişamlı evin sınırlarından dışarı çıkan Zeynep iyi tanımadığı çevrede güzel bir sabah koşusu yapmayı tercih etmişti. Fizik gücünü zinde tutmaktan çok daha fazlasıyla zihin gücünü arındırmaya, kirletilmiş duygu birikiminden aklını kurtarmaya ihtiyaç duymuştu o sabah. Sabah namazından hemen sonra kendi özüne dönmek, gerçek kimliği ile yüzleşmek ve sezgilerini dinleyip doğru bir yol tutturmak için bu özel zamana sımsıkı sarılmıştı. Birazdan çıktığı kapıdan içeri sessizce giriyordu Zeynep. Fikri mücadelesi kaldığı yerden devam edecek, çözülmeyi bekleyen büyük problem masaya yatırılacaktı.

Gerilimin etkisiyle olsa gerek, Onur bey de sağlıklı bir uykudan mahrum kalmıştı o gece. O da kendisini erkenden sıcak İstanbul yazından bunalmış vaziyette dış mekana atmıştı. Çocuklar henüz uykuda ve ortamda sessizlik hakimken bahçe kapısından eşofmanları ile koşarak giren Zeynep’i görünce ikinci kez afallamıştı.

“Günaydın” derken sesindeki merakı sezinleyen Zeynep sert görünümlü adamın yanına sokuldu.

“Günaydın Onur bey. Siz de erken kalktığınıza göre isterseniz oturup konuşuruz. Ama önce duşu girip terimi

atmalıyım. On dakika yeter” diyen ve yine koşarak eve giren kıza tuhaf tuhaf bakan Onur bey teklifi cazip bulup onaylarken pahalı kol saatine bakıyordu. Kaşlarını çatıp olumsuz elektrik yaymakta artık zorlandığını fark etmekten rahatsız olunca, yalnız olmasından yararlanıp kendi kendine gülümsedi. Sonra da bu gülümsemenin ardında yatan ve Zeynep’le savaşa tutuşmasına sebep olacak kızgınlığını arayıp bulmaya koyuldu. Zaaflarına yenik düşmeyecek, bu esrarengiz kızın oyunlarına gelmeyecekti.

On dakika dolmadan tuhaf kıızı tekrar karşısında bulan genç adam bu kez afalladığını belli etmeden ve Zeynep’e fark ettirmeden saatine baktı. On dakika yeni doluyordu. Öyleyse komplo teorileri üretirken onun dakiklik özelliğini de dikkate alması gerekecekti. Ve bu kez çatılmayan kaşlarını yukarı doğru kaldırıp alnındaki kırışımı ortaya çıkardı istekle. Hayat tecrübesindeki üstünlüğünü göstermek işine yarayacaktı elbette. Adamın yaşını sormak yerine tahmin etmeye çalışan Zeynep konuya başka bir kapıdan dalmayı uygun buldu.

“Onur bey, Amerika’da yaşadığınız biliyorum ama ne iş yaptığınızı öğrenme fırsatım olmadı. Doğrusu merak ediyorum” dedi.

“Çok yazık. Rakibim olarak yeterince zeki olsaydın önce bunu öğrenirdin. Çocukları neden Amerika’ya götürmek istediğimi anlardın o zaman. Hatta sen de bu çözümü uygun bulurdun. Matematik öğretmeni olduğunu duydum ama vizyonun düşük senin. Caner gibi üstün zekalı bir çocuğa özel eğitim gerektiğini bile anlamamışsın” diyerek ezmeye çalıştığı kızın karşısına verandadaki koltuğa büyük bir özgüvenle oturdu.

“Bence rakip falan değiliz Onur bey. Uzak yoldan da olsa, mecburiyetten akrabayız. Sizin sizi esir almış ön yargılarınız, benim de yetişme tarzımdan kaynaklanan nezaketim var oldukça nasıl konuşabiliriz, bilemiyorum doğrusu. Bolca sabır da var bende, bilginiz olsun. Darbelere karşı çok dayanıklıyım” dedi Zeynep.

“Fark ettim. Kolay sinirlenmiyorsun. Üç çocuk büyütme için gereken bu özellik sana artık puan kazandırıyor. Ama söz konusu olan çocukların geleceği ise daha geniş düşünmeliyiz Zeynep. Ben Amerika’da uzay teknolojileri geliştiren bir üniversitede akademisyenim. En baştan beri hedefimi belirlediğim için liseden sonra Amerika’ya gittim. Çok çalıştım ve erken tercih yapmamın yararını çok gördüm. Kariyerim için çılgınca emek harcadım. Profesörlük için tezimi hazırlıyorum bu aralar. Gelecekte Caner gibi özel çocukların eğitiminde görev almak istiyorum. Peki Caner ne istiyor? Bilim insanı olmak istiyor. Onunla yollarımız ister istemez çakışıyor. Derdimi anlatabildim mi acaba Zeynep? Merak ediyorum” dedi Onur bey.

“Vizyonum yettiği kadar anlıyorum Onur bey” dedi Zeynep.

“Alınganlığa hiç gerek yok. Biz gerçeklerden söz ediyoruz. Yüksek teknolojiyi ancak Amerika’da buluyoruz. İmkanlar sadece orada ise oraya gitmek gerekiyor. Ayrıca senin geçmişin hakkında detaylı bilgi sahibi oldum. Avukatım gereken araştırmayı yapıp bana getirdi. Darbelere dayanıklısın ama senin yumuşak karnın neresi çok iyi biliyorum. Bu çocukların vesayetini hakkıyla taşıyacak yeterlilikte değilsin Zeynep. Haluk beyin bu seçimi dayanılmaz acılardan ve çaresizlikten kaynaklanan bir gafletten ibaret olmalı. Benim Caner’e sunacağım imkanları bilmiyordu. İlgilenmiyordu da. Tek derdi devasa boyutlara ulaşmış holdingini çocuklara devretmekti.

“Sürekli Caner diyorsunuz Onur bey. Sedat ve İnci ne olacak? Eşiniz onlara gereken şefkati göstermeye istekli mi? Siz işlerden başınızı kaldıramazken bu çocuklara anne şefkati gösterip acılarını hafifletebilecek mi?” diyen Zeynep Onur beyi bir kez daha afallatıyordu.

Bir süre sessiz beklemeyi uygun bulan Onur bey kariyerindeki en zayıf tarafını savunmak zorunda kalacaktı.

“Ben evli değilim. Yanlış yaşıyorum. Aylar önce uyuşturucu kullanmaya başlayan kız arkadaşımdan da ayrıldım. Onlar için

çok kaliteli bir yatılı okul düşünüyorum. Bunları anlatmak zorundayım, çünkü avukatlarınız nasılsa araştırıp öğreneceklerdi” diyen Onur bey Zeynep’in gülümsemesine sebep oldu.

“Benim avukatlarım yok Onur bey, ihtiyacım da yok. Çok sevdiğim birinin sözünü dinleyip, en iyisinden bir tane avukat edinseydim, şu anda Haluk beyin servetinin yarısının yasal sahibi olarak sizinle çok farklı bir vizyon sahibi olarak muhatab olacaktım. Beni anlayabildiniz mi, merak ediyorum. Yok aslında etmiyorum. Cevabı biliyorum nasılsa” diyen Zeynep gülümsüyordu.

“Sakın bana bu çocukların vesayetini hakkıyla taşımaya yeterli olduğunuzdan söz etmeyin Onur bey. Gördüğüm kadarıyla eşit şartlardayız sizinle. Üstelik ben sizden bir sayı öndeyim. Çünkü elimde istemediğim halde bana verilmiş bir vesayet ve istemediğim halde omuzlarıma yüklenmiş bir servet var. O servetin adı bile var biliyor musunuz Onur bey?

Çocukların geleceği. Gördüğünüz gibi Amerika’ya gelecek için gitmelerine hiç gerek yok. Bana ait değil o servet ve hiçbir zaman da olmayacak. Ve size ait de olmayacak. Ben de size gerçeklerden söz ediyorum. Bilginiz olsun diye, ve hatta bana mirasyedi muamelesi yapmayın diye. Ancak o zaman ikinci aşamaya geçebiliriz” diyen Zeynep sonunda hak ettiği ilgiyi çekmeyi başardı.

“İkinci aşama nedir?” dedi Onur bey.

“Bu emanet servetin doğru yönetilmesi. Asıl meselemiz bu Onur bey. İkimizde de bu kabiliyet yok sanırım. Ne siz sevdalandığınız bilimden para yönetimi için vaz geçersiniz, ne de ben öğretmenlikten... Üstelik, çocukları alıp Amerika’ya götürmeyi başarsanız bile bu sorunu çözmüş olmayacaksınız.

“Böyle düşündüğünü bilmiyordum” dedi Onur bey. Şaşkınlığını gizlemedi.

“Demek ki avukatlarınız yeterince iyi çalışmamış. Adnan beyle konuşsalar, veya O adamı bulup konuşsalar, karşımıza çıkan tabloyu çok net görürlerdi.

“O adam kim?” dedi Onur bey.

“Beni benden iyi tanıyan tek kişi. Şimdi nerelerdedir, ben de bilmiyorum” diyen Zeynep Onur beye Amerika’dan Türkiye’ye kadar yanında taşıdığı ön yargılardan silkinip arınması gerektiğini iyiden iyiye hissettiriyordu.

“Ablamın ölümüne sebep olan o kaza hakkında şüphelerim var benim” demeden önce yüz mimiklerini halden hale sokan kararsızlığı sona erene kadar dakikalar geçmişti verandada.

“Benim de. Haluk bey daha defnedilmeden soruşturma başlattım. Kaza yapan arabanın detaylı incelenmesini talep ettim. İyi tanıdığım bir komiserin yardımını istedim. Sonuçlar gelince sizinle paylaşırım” dedi Zeynep.

“O kazadan senin sorumlu olabileceğini düşündüğüm için özür dilememi bekleme Zeynep. Haluk beyin sana yaşattıkları sonucu bunu planlamış olman ihtimali beni hep zinde tutacak. Soruşturma talebini benden önce istemen seni temize çıkarmaz. Kuşkularımdan dolayı çok üzgünüm ama bu ihtimali silip atamıyorum” diyen adama gülümsedi yeniden.

“Sorun değil Onur bey. Bence böyle düşünmeye devam edin. Ama daha geniş bir açıyla düşünün lütfen. Çok daha geniş açıyla. Benim beyaz tahtamda çözemediğim geçmişimin sırları problemine benzemesin bu da. Eminim sizin bu işe ayıracak uzun uzun yıllarınız yoktur” diyerek sohbeta son veren Zeynep kuşkucu adamdan izin isteyip içeri girdi.

Duyduğu cümlelerin satır aralarına sıkışıp kalan Onur bey yalnız kaldığı bahçede başı ağrıyana kadar düşünmek zorunda kalmıştı. Sonunda yüzde elli ihtimalle doğru söylediğine hüküm verdiği Zeynep hakkında akademik bir karar verdi.

Eğer doğru söylüyorsa, çok ama çok sıra dışı bir kadındı Zeynep. Güzelliğini de dikkate alınca ömre değerdi. Yok yalan

söylüyorsa, iyi bir matematikçi ve emsalsiz bir komplo teorisyeniydi. Onunla başa çıkmak profesörlük tezi hazırlamaktan daha zor olacaktı. Kesin olan tek şey, gerçeğe ulaşabilmek için Türkiye’de umduğundan çok daha uzun kalması gerekeceğiydi. Aksi halde yıllarca mahkemelerde sürünecek davası sonuçlanmadan atı alan Üsküdar’ı geçecek, büyük servet ehil olmayan ellerde çoktan suyunu çekecekti.

Onur bey hafife alınacak adam değildi. Bahçenin ılık yaz sabahında oturduğu bambu koltukta ağrıyan başına masaj yapıp alnını ovalarken kendi savaş stratejisini oluşturmayı başarıyla tamamlıyordu.

Zeynep’in dediğini dikkate alarak olaylara çok daha geniş bir çerçeveden bakacaktı. Aynı zamanda bu enteresan kızla uzlaşma yolunu seçmiş görünerek onun akıl yürütme yöntemlerine sızmaya çalışacaktı. Gerekirse cazibesini kullanacak, samimiyet kuracaktı. Sırları öğrenmenin en iyi yolu ya içki masası, ya da yatak odası değil miydi zaten?

Gülümsedi Onur bey. Biraz önce çöpe attığı ön yargılarının yerini o anda kendi komplo teorileriyle tıka basa doldurmakla meşgüldü. Başını sallayıp kendini kınasa da, başka çare olmadığına karar verip, kınadığı kendini haklı buldu. Bir ağrı kesici bulmak üzere o da içeri girdi.

Naciye hanımın hazır ettiği kahvaltı masasına nazlanarak gelen çocuklar çok mutsuzdu. Alt salona inmeden önce anne babalarının odasına gitmişler, boş kalan odanın altını üstüne getirerek onlara ait bir şeylerler aramışlardı. Daha önce de aynı manzayı gören Naciye hanım konuyu mutfakta Zeynep’e üzülerek anlatmış, bir çare bulmasını rica etmişti. Dolapları dolduran giysilerin evden çıkarılması, annelerinin yaptığı resimlerin duvarlardan toplanıp gözden uzaklaştırılması, özel eşyaların depolarda saklanması bir anda yapılacak şeyler değildi ama ne zaman yapılmış olursa olsun evde problem çıkaracaktı. Çocukların asla kabul etmeyecekleri bu değişiklikler yapılmadıkça acıları taze kalacaktı. Onların küçük kalplerini eski hayatları ile yeni hayatlarının arasında sıkışıp kalan o daracık

yerden çıkarmak kolay olmayacaktı. Zeynep bu zorluğun daha ilk geldiği gün farkına varmış olsa da henüz çözüm bulamamıştı. Tam o anda, Naciye hanımı dinlerken aklına gelen fikrini yine onunla paylaştı.

“Naciye hanım, sanırım çözüm yolunu buldum ben. Şimdi beni iyi dinle. Sakın bugün onların dağıttığı o odayı toplama. Hiçbir şey yapma. Odaya bile girme. Her girdiklerinde biraz daha dağıtacaklar ama olsun. O odanın yaşanmaz hale geldiğini kendi gözleriyle görecekler ve bir süre sonra oraya girmekten vaz geçecekler. Bu onların yaralarına bir nebze ilaç olacak. Alternatif arayışına girişecekler sonunda. Anne babayı hatırlamanın başka yolları da olduğunu öğrenecekler. Anlıyor musun?” diyerek yaşlı kadını yönlendirirken aklına yeni bir parlak fikir yerleşiyordu. Uygun zamanı beklemesi gereken bir fikirdi bu da.

İlerleyen günlerde çocukların hüznü açısından değişen bir şey olmadı. Onur beyin gündüz saatlerini açık etmediği bir yerlerde geçirmesi dışında ve Zeynep’in evdeki sıkıntılı bekleyişini koşarak geçiştirmesi haricinde evin havasına yapışıp kalan kasvet hergün devam etti.

Eve her geldiğinde farklı hava estiren Onur bey o akşam çocuklara kucak dolusu hediyelerle dönmeyi tercih etmişti. Onlardan umduğu ilgiyi bulamasa da alım gücünün boyutlarını sergilemekten geri kalmamıştı. Yine de buruk yüzlü çocuklar yemek masasından erken kalkmış, envai çeşit yemekler dokunulmadan masada kalmıştı. Ama Zeynep’in fikri işe yaramıştı. Artık anne babanın odasına ziyarete gidilmiyor, dağınıklığı had safhaya ulaşan güzelim oda kendi haline terk ediliyordu. Zeynep’in talimatıyla bir süre daha böyle kalması uygun görülmüştü.

Yemekten sonra ortalıkta görünmeyen, kendisini odasına kapatan Caner’i merak eden Zeynep küçükleri yatmaya çıkarınca onunla konuşmaya karar vermişti. Yaşından bir hayli ileri zekadaki bu sevimli oğlanla çok daha fazla ilgilenmek gerekiyordu. Ama önce küçükler... Onların huzurlu bir uykuya

varmaları her gün biraz daha zorlaşıyor, isyan ve dirençleri giderek büyüyordu.

“Benim uykum geldi hala, beni yatırır mısın?” dedi İnci.

“Benim de, beni de yatır Zeynep hala” dedi Sedat.

“Bu akşam size ben eşlik etsem nasıl olur? Hem oyuncakları da odanıza taşırız. Ne dersiniz?” diyerek yerinden kalkan Onur bey hayal kırıklığına uğradı.

“Hayıır, halam gelsin. Pijamalarımı halam giydirdin diyen İnci’ye Sedat da destek verince kırıldığını belli etmeyen Onur bey fırsatı iyi değerlendirdi.

“Nasıl isterseniz. Ben de Caner’in odasına takılırim uyumadan. Biraz sohbet ederiz” diyerek onlardan önce üst kata çıktı.

“Hadi çıkalım o zaman. Bakalım bugün ne kadar iyi puan toplamışsınız odanızda bereber görelim” diyen Zeynep çocukların ellerini tutmadan önce birer öpücük almayı ihmal etmedi.

“Sen neden alt katta yatıyorsun Zeynep hala? Neden benim odamda kalmıyorsun?” diyen İnci, Sedat’ın itirazına yol açtı.

“Benim odamda kal hala, benimki daha büyük” dedi.

“Gördünüz mü? Aranızda tartışma çıkmasın diye alt katta kalıyorum. Hem, ben o küçük odayı seviyorum. Bazen çok geç uykum geliyor benim. Kalkıp matematik çalışıyorum siz uyurken” dedi Zeynep.

“İnsanın düşüncesini doğru yönetmeyi sağlayan bir bilim matematik. Büyüdükçe siz de çok seveceksiniz. İnsanlar matematik biliminin sayılardan oluştuğunu zannediyorlar. 1,2,3 falan işte. Aslında yanılıyorlar. Matematik değerlerden oluşuyor ve asla sayılarla sınırlı kalmıyor” diyen Zeynep hüzünlü çocukların fikir dünyasına yeni bir pencereyi bilinçli olarak açıyordu.

“Mesela sen İnci... Birazdan pijamalarını giyerken tecrübene dayanarak bir sıralama yapacaksın. Önce başından geçirip sonra kollarını, sonra da alt parçayı giyeceksin. Ya da tam tersi. Eğer pijama ters dönmüşse çevirip düzelteceksin. Farkında değilsin ama baya iyi matematik yapıyor olacaksın birazdan” dediği zaman iki çocuk da katıla katıla gülmeye başlamıştı. Tekrar tekrar giyinip çıkardıkları pijamaları her seferinde farklı giyinmeye çalışırken dakikalarca kahkahalarla gülmeye devam ettiler. Zeynep de oyuncakların düzenine getirdiği birbirinden değişik ve her seferinde farklı sıralamalarla oyuna katılıyor, onlarla birlikte hasret kaldıkları gülmenin tadını çıkarıyordu.

Caner’in odasında zaman hayli farklı yaşıyordu o gece. Kapıyı çaldığı halde kulaklıkları yüzünden duymayan oğlanın odasına aniden dalan Onur bey onun keyfini kaçırmış, kalp atışlarını hızlandırmıştı. Yanakları al al olan Caner son anda arkasındaki yastığın altına sakladığı şey yüzünden tedirgin olmuştu.

“Şey, özür dilerim. Kapıyı çaldım ama duymadın. Ben de uyuduğumu düşünüp üzerini kontrol etmek istedim. Kusura bakma” diyerek yatağının yanına oturdu Onur bey.

“Ben, aaa, aslında sen uymadan önce biraz sohbet ederiz diye düşünmüştüm ama, yanlış zamanda geldim galiba” dedi ardından.

“Sorun değil dayı, uyumadığım göre konuşabiliriz” dedi Caner.

“Peki, konuşalım... Ama önce yastığın altına soktuğun şeyden başlayalım bence. Neydi o?” diyerek ve sinsice gülerek keyiflenen dayısına cevap verirken arkasına iyice yaslandı Caner.

“Hiiiç” dedi.

“Özel bir şey sanırım” diyen dayısına ciddi bir edayla başını salladı.

“Benimle özel bir şeyini paylaşıydın, çok mutlu oludum haberin olsun” diyen dayısına adeta çıkıştı Caner.

“Dedim ya, özel dayıcım. Sadece bana ait. Paylaşmam” dedi.

“Peki,,, O şeyi halanla paylaştın mı? Merak ettim” dedi Onur bey.

“Hayır, paylaşmadım. Aklından ne geçiyor bilmem ama, inan bana zannettiğin şey değil” dedi Caner.

“Tamam, ısrar yok. Oradan zorla alacak değilim, merak etme. Ben senin halanla birlikte yaşamam hakkında fikirlerini soracaktım aslında” dedi.

“Tuhaf “dedi Caner. Gülümsüyordu.

“Ben de geleceğimle ilgili fikirlerimi soracağını düşünmüştüm. Neden halam?” diyerek dayısını rengi belli olmayan niyetiyle yüzleştiriyordu.

“Aynı şey değil mi? Geleceğini o belirlemek istiyor. Sen onun senin hayatında hakimiyet kurmasına onay veriyor musun?” dedi Onur bey.

“Ne garip değil mi dayı? Halama onay vermezsem sana onay vermek zorunda kalacağım. Bütün bunlar onsekiz yaşımı doldurmadım diye oluyor. Halama sorarsan ben onsekiz yaşımı çoktan geçmişim. Yasal engeller olmasa babamın halama zoraki yüklediği serveti sorunsuz taşıyabilir mişim. Ama küçük bir sorun var, ve bunu ona anlattığım zaman anlayışla karşıladı. Ben iş adamı olmak niyetinde değilim. Büyüdükçe fikrimi değiştirecek de değilim. O beni anlayışla karşılarken kendi hayatı adına özgürlüğünden vaz geçiyor. Sence bu tutum onun benim hayatıma hükmetmediği anlamına gelmez mi?” dedi Caner.

“Vay canına. Sen bu Zeynep’i, bu kadar kısa zamanda baya sevmişsin. Benim sizinle ilgili endişe etmeme gerek yokmuş galiba” dedi tebessümle.

“Evet, sevdim dayı. Çünkü beni çok iyi anlıyor. Ben de onu çok iyi anladım. Bizimle ilgili endişe etmeye devam etmelisin dayıcım. Çünkü o da ediyor. Onu tanısaydın, sen de severdin. Ama sakın, sakın ona aşık olma” diyen zeki çocuğa uzun uzun güldü Onur bey.

“Olacağından değil ama merak ettim. Nedenmiş o?” dedi.

“Ona henüz söylemedim ama uygun bir eş bulmaya karar verdim. Hazırlayacağım listede sen yoksun. Yanlış anlama sakın, kendi hayatından vaz geçmezsin diye seni listeye yazmadım. Halam için servet avcısı olmayan, sadece onu sevdiği için evlenmek isteyen birini bulacağım. Böylece hepimizin idealleri gerçek olacak. Ben bilim insanı olacağım, o da öğretmenliğe devam edecek. Eniştem işlerden iyi anlayan ve temiz ahlaklı biri olacak. Kardeşlerim büyüyene kadar babamın servetini koruyacak. Onlar onsekizine gelince ben kendi payımı alıp hayır işlerinde kullanacağım. Dünyadan açlık sorunu yok olana kadar ne gerekirse yapacağım. Kardeşlerim de kendi istedikleri işleri yapacaklar” diyen çocuk dayısını hayli şaşırtıyordu .

“Vay canına” dedi bir kez daha.

“Eee, kimler var o listede? Aday olarak yani” dedi tebessümle.

“Şimdilik hiç kimse. Zamanla olur herhalde. Halam çok güzel ve zengin” diyen Caner’i kaşlarını yukarı kaldırarak uyardı dayısı.

“Ben de bundan korkuyorum ya evlat. Güzel ve çok zengin. Aynı zamanda genç ve deneyimsiz. Eskiler buna şöyle der bu ülkede. Topun ağzında... Tek bir atışla yerle bir olur halan. Güüüm diye patlarsa Amerika’dan duyulur” sözlerine bu kez Caner güldü.

“Biliyorum dayıcım. İşte bu yüzden gözüm üzerinde olmalı halamın. O bize bakıp büyütürken biz de onu koruyup gözetmeliyiz” dedi.

“Tercihini yapmışsın sen. Bu durumda sormama gerek kalmadı sanırım. Peki ama, hayallerin ne olacak Caner? Özel eğitim alman gerekiyor evlat. Sen yaşitlarından farklı bir zeka taşıyorsun kafanda, biliyorsun” diyen dayısına yine gülümsedi Caner.

“Biliyorum, özürlüyüm. Farkımı en doğru biçimde eğitmeye çalışacağım, söz. Bu konuda da parlak fikirlerim var benim. Holdingin istikbali belli olunca gündeme getireceğim” dedi.

“Baban bütün servetini kayıtsız şartsız halana bıraktığı için kendini yolsul ve çaresiz hissetmiyorsun yani. Öyle mi?” dedi Onur bey.

“Hissetmiyorum. Babam bizim için en doğru seçimi yaptı. Ama ne yazık ki, doğru seçimleri ölümü yaklaşınca yaptı. Yıllarca halama yaptıklarını affedemiyorum dayı. Ona engel olmasaydım bizim vesayetimizi almayacak, babamın mirasını reddedecekti halam. O günlerde sen burada değildin. Hastane odasında yaşanan nesiller arası gelecek savaşlarına tanık olmadın” dedi Caner.

“Anladım... Zeynep’in güvenilir kişiliğine toz kondurmayacaksın. Muhtemelen haklısın. Ama ben onun bu sorunu hakkıyla çözebileceğine inanmıyorum. İstese de başaramayacak. Çünkü her açıdan yeterli bulmuyorum halanı. Onun evleneceği sözde güvenilir bir adama şirketin geleceğini emanet etmek zorunda değilsiniz. Bu konu profesyonellik gerektirir. İşin ehlini arayıp bulmak o kadar zor değil. Yüklü bir maaşla dünyanın en iyi CEO sunu bir günde satın alırsın. Kapitalist sistem ne yazık ki böyle işliyor evlat. Babanın aile şirketi kurma fantazisi biliyorsun ki senin bilimi seçmenle duvara tosladı. Gördün işte” diyerek bir süre susan Onur bey bir nevi dertleşme tadındaki konuşmasını sürdürdü.

“Babanın kararlarına gelince: Yıllarca Zeynep hakkında hata yapan baban son anda verdiği kararlar son bir hata daha yapmış olabilir. Doğru olduğunun garantisi ne? Halanın parlak geçmişi mi? Hangi geçmiş? Güldürme beni yeğenim. Daha

yirmidört yaşında bu kız. Onun deyimiyle seninle aynı yaşta belki de” diyerek gülümsemesini sürdürürken Caner onu dikkatle izliyordu. Dayısının Zeynep’e hangi sebepten takık olduğunu sezinlemeye çalışıyordu. Aşk mı, rekabet mi? diye düşündüren bu tuhaf ikilemin ipuçlarını dayısının beden dilinde bulmaya çabalıyordu.

“İşte bu yüzden, ben bu konuyu şansa bırakamam evlat. Velayetinizi halandan almak için elimden geleni yapmak zorundayım. Annene fikri sorulmuş olsaydı eminim böyle yapmamı isterdi. Hiç kuşku yok. Halana uygun bir eş bulma fantazisi senin çok zeki ama hayat tecrübesinden yoksun tarafını, ayrıca kötülük müessesinin acımasızlığını bilemediğin anlamına geliyor. Bu dünyayı fantaziler değil, gerçekler yönetiyor Caner. Gerçekler acıdır ve durup dinlenmeden can yakarlar. Yine de geleceğinle ilgili planların olmasına sevindim. Çünkü hayattaki mutluluğumuzu ve başarılarımızı amaçlarımız belirler. Büyüdükçe değişecek olsa da bir amacın olması harika bence. Bil ki, benim de sizinle ilgili amaçlarım var ve seçeneklerin içinden en doğru olanı seçmeye çalışıyorum. Şimdi kızabilirsin belki ama büyüdükçe hak vereceksin bana” diyerek sözünü tamamladı Onur bey.

Yaşadığı felaketleri altında ezilmeden göğüsleyen bu sıra dışı çocuğun kendine ait yaşam planları olduğunu imrenerek öğrenen Onur bey iyi geceler diledikten sonra odadan ayrıldı.

Odasında sessizlik yeniden hakim olan Caner tebessümle başını salladıktan sonra kendi özel gündemine geri döndü. Yastığın altına sakladığı telefonu çıkarıp eline aldı. Babasının hastane günlerinde yanına çağırıp ‘buna gözün gibi bak’ dediği cep telefonundan annesiyle babasının kayıt altına alınmış konuşmalarını arayıp seçiyor, kulakları aracılığıyla huzuru arıyordu. İçini ısıtan bu sesleri her fırsatta dinlerken kimi zaman ağlıyor, kimi zaman tebessüm ediyordu. Kardeşlerinin bu ziyafete hazır olmadıklarını düşündüğü için şimdilik yalnız başına olmayı tercih ediyordu.

Üç katlı evin en alt katında, merdiven altına rastlayan ve Naciye hanımın odasına bitişik olan küçük odada kalıyordu Zeynep. Etrafını saran zorlukları ve büyüklüğünü tam olarak ertesi gün cam kulede yapılacak toplantıda öğreneceği imparatorluğun yükünü olanca az hissettiren bu odayı tercih etmesi tesadüf değildi. Bu evde kendine ait olmayan ve dokunmaya çekindiği lüks eşyalarla dolu mekanlar olduğu sürece bu odada uyumaya devam edecekti. Sadeliği dinlendiriyor, sessizliği hayat matematiği yapmasına olanak veriyordu odanın. Namazlarını istediği gibi kılıyor, dualarını davası ile ilişkilendirip gücünü aşanları Allah'ın kudretli ellerine havale ediyordu. Haddini bilmezlikten ona sığınıp, onun bahsettiği kevseri onun dosdoğru yolunu bulmak için harcamaya and içiyordu. Kendisini kendisi olmaktan çıkarmak için gece gündüz çalışan koca dünya düzenine gerekirse tek başına savaş açacak, o güzel insanın insanlığa miras bıraktığı şahsiyetini örnek almaya devam edecekti. İşte bu yüzden bu gece yine Eylül ablasını arayacak, **bana onu anlat** diyecekti. Telefona uzandı.

“Zeynep, oh nihayet sesini duydum günlerdir. Nasılsın, daha iyi olmayı başarabildin mi ha? Hadi anlat tatlım. Farklı birşeyler duymaya çok ihtiyacım var bu günlerde. Seni ne çok özledim bilemezsin” diyen Eylül ablası kendi çıkmazları olduğunu hissettirince Zeynep'in aklına ilk gelen Erkin oldu. Onun kendine yapabilecekleri süratle aklına hücum ederken buram buram terliyordu.

“Ben iyiyim ablacım, ya sen? Sen iyi misin? Erkin nasıl?” dedi.

“Erkin mi? Gayet iyi. Beni hiç üzmüyor, merak etme. Hatta bana destek olmak için elinden geleni yapıyor” dedi Eylül.

“Destek olmak mı? Demek desteğe ihtiyacın var. Hadi önce sen anlat ablacım, orada neler oluyor? Sesinin frekansından anladım. Senin bir derdin var değil mi?” dedi Zeynep.

“Ama önce ben sordum. Önce sen” dedi Eylül.

“Anlatayım o zaman. Benim durumum her açıdan stabil doktor hanım. Kayda değer bir değişiklik yok yani. Çocuklarla birbirimizi tanımaya çalışıyoruz anlayacağın. Bir de yarın, cam kulede müdürlerle ve avukatlarla toplantımız var. Bana brifing verecekler topluca. Şu servet dedikleri şekilsiz canavarın heybetini resmedecekler zihnime. Bakalım ayakları nerede, kolları nereye uzanıyormuş, bağıncası sesi nerelerden duyuluyormuş öğreneceğim yani. Kısacası, şeytanımla tanışacağım yarın” diyen Zeynep Eylül’ü güldürdü.

“Sen çok yaşa e mi? Güldürdün beni. Sen o şeytanı yakalayıp iki kanat takarsın. Sonra da melek diye göğe salarsın. Hiç şüphem yok tatlım. Kolay gelsin işlerin. Hikayenin sonunu merakla bekliyorum güzel kardeşim. Allah yardım etsin sana” diyerek derin bir iç çekişle sustu Eylül.

“Sıra sende ablacım, hadi anlat derdini” diyen Zeynep de sustu.

“Buna dert demek ne kadar doğru bilmiyorum. Aslında güzel bir haber ama kafam öyle karıştı ki neresinden tutsam bir çıkmaz sokak. Bir türlü çözüm bulamıyorum” deyince Zeynep gülümsedi.

“Çözümsüzlüğün ilahi yardımın ta kendisi olmadığını nereden biliyorsun? En karanlık günlerimde bana böyle demiştin. Unuttun mu? O çözümsüzlük beni bugün bulduğum yere taşımadı mı? Burada bulunmam çözüm mü peki? Orası tartışılır işte. Şimdi de bunun sınavını veriyorum. Kendimi zamana teslim ettim, gülümseyerek bir sonraki hamleyi bekliyorum. Kaderci miyim? Hayır ablacım, bildiğin savaşçıyım. Savaştıkça mutlu oluyorum. Hadi anlat şu güzel haberi de, bir kere de savaşmadan mutlu olayım, ha. Olasılık hesaplarını sonra beraber yaparız” dedi Zeynep.

“Tamam, söylüyorum. Mesele Erman’la ilgili. Biliyorsun, son zamanlarda onunla sık sık görüşüyoruz. Dün yine gelmişti. Sonra beraber yemeğe gittik. Sonra bana evlenme teklif etti

Erman. Öyle kolay kabul ettim ki, kendime inanmadım Zeynep” dedi Eylül.

“Harika haber bu ablacım. Yakında düğün var desene... Dert bu haberin neresinde onu anlamadım. Anlatır mısın lütfen” diyen Zeynep küçük huzurlu odasında sevinçten hop oturup hop kalkıyordu.

“Evet derken hiç düşünmedim ki Zeynep. Bu evlilik nasıl olacak? Ben Milas’dayım, Erman İstanbul’da. İkimizin de kurulmuş düzenleri var. Onun kendi şirketi, benim engelliler merkezim var. Hadi hastanedeki işimi saymıyorum. Erkin burada yaşıyor ve çok mutlu. Yeni düzen kurduğum eve, neredede olacağı belli olmayan evime onu da elinden tutup götüremem ki. Yalnız yaşarım dese içim elvermez. Annemlerle yaşamayı asla kabul etmez. Bırakamam onu Zeynep. Senin durumun ise tamamen belirsiz. Okul mu, plaza mı yazıldı alınca belli değil. Buraya dönsen bile Erkin’i seninle bırakmak akıl işi değil. Anlıyor musun beni? Bu evlilik galiba mümkün değil. Erman’ı incitmeden bunu ona hemen anlatmalıyım. Aksi halde önümüzdeki hafta annesini alıp buraya getirecek. Beni isteyecekler. Erkin dünden razı ama benim kafamın içinde kırk tilki dolaşüyor Zeynep. Kırkının da kuyruğu başka tarafa bakıyor. Yani diyorum ki, sonu belli olmayan bu kadar çok olasılık havada uçuşurken ben bu evliliğe razı olamam” dedi Eylül.

“Anlıyorum ablacım. Hiçbir tilki ve hiçbir kuyruk onun yaşama sevincini elinden almaya değmez. Hayriye teyzenin yaşama sevincini de yanına koy, hatta yıllardır benim zihnimde canlandırdığım fotoğrafı da üzerine yapıştır. Ondan sonra verebiliyorsan ver reddetme kararını. Erman bey benim kahramanım biliyorsun. Sen de benim en sevdiğim ve düne kadar tek sevdiğimsin. Onu incitme ablacım” diyen Zeynep’e hak verdi Eylül.

Zeynep’in evin hangi odasında kaldığını o akşam Naciye hanımdan öğrenen Onur bey birazdan kapısını çalıyordu. Elinde telefonla kapıyı açan Zeynep de en az onun kadar şaşırılmıştı.

“Uyumadan önce sana bilgi vermek istemiştim Zeynep. Konumunla kıyaslayınca bu basit odada kalmanı hiç uygun bulmadım. Çok şaşırdım doğrusu” diyen adama tebessümle karşılık verdi Zeynep.

“Size göre basit, bana göre sade. Bu oda tam bana göre” dedi.

“Pekala, seninle tartışmayacağım. Ama lütfen bana siz demekten vazgeç. Sen böyle konuştukça kendimi çok yaşlı hissediyorum. Kırk yaşımı doldurmak için daha bir yılım var. Hem unuttun mu, biz akrabayız” dedi Onur bey. kızın elindeki telefona göz attıktan ve içeri davet edilmeyeceğini anladıktan sonra konuşmaya devam etti.

“Erkek arkadaşınla konuşmanı böldüysem özür dilerim. İstersen sonra konuşalım” dedi.

“Konuşmam bitmişti Onur, seni dinliyorum. Lütfen devam et” dedi Zeynep.

“Ben yarın akşam dokuz gibi Amerika’ya uçuyorum. Birkaç gün kalıp döneceğim. Bu süre içinde çocukların güvende ve emin ellerde olduğundan emin olmak istedim sadece” dedi.

“Merak etme. Emanetler konusunda bana güvenebilirsin. Daha önce de söylemiştim” diyen kıza gülümseyip iyi geceler diledi. Arkasını dönüp giderken bu kez Zeynep ona seslendi ve merdivenden dönüp kapıya gelmesini bekledi.

“şirket müdürleri benim için brifing hazırlamış. Yarın öğlen için davet ettiler. Avukatlar da orada olacakmış. Ben senin de bu toplantıda bulunman gerektiğini düşünüyorum. Olay çıkartmamak şartıyla sen de katılırsan sevinirim. Zira o masada tanıdığım tek yüz seninki olacak. Adnan beyle tanıştım ama inan yüzünü bile hatırlamıyorum adamın “ diyen kıza gülererek başını salladı.

Ertesi sabah kahvaltıda bütün aile bir aradaydı ve eskisine kıyasla çocuklar daha aktif görünüyordu. Nazlanmadan kahvaltı yapmaları Zeynep için umuda açılan yeni bir kapı oluyordu. Ama

bu çocuklarla nasıl bir gelecek imar edecekleri hala belirsizdi. Hikayesi trajikomik olsa da yıllarca kovalayıp durduğu ailesine sonunda kavuşmuş durumdaydı. Artık en sevdiği olmaya devam edecek olan Eylül ablası tek sevdiği olmayacaktı.

Bir aya kadar hem kendisi hem de çocuklar için yeni eğitim yılının başlayacak olması pişmiş aşı su katar nitelikteydi. Bilinmezleri alt alta dizip liste yapınca Eylül ablasını Milas'da ürküten manzaranın aynısı İstanbul'da ortaya çıkıyordu. Amerika'ya gitmek için kahvaltıya hazırlanmış olarak inen ve kahvaltıda tam karşısına oturan Onur beyin eskisiyle kıyaslanmaz yumuşak yüz ifadesine bakarken doğru çözümlere ulaşmak için değişimin ya da değişikliğin anahtar kelime olduğunu fark eden Zeynep bilinmeyenlerden oluşmuş bu ürkütücü kaosa topluca savaş açmaya karar verdi. Bütün sevdikleri nefer olacaktı bu savaşta ve herkes kendi silahlarını kullanacaktı. Ama önce takım olmayı başarmak gerekiyordu. Ve öncelikle çocuklardan başlayacaktı.

“Neden gülüyorsun Zeynep hala” diyen İnci herkesin bakışını Zeynep'e çevirdi.

“Aaa, aklıma ilginç bir fikir geldi. Daha doğrusu yeni bir oyun. Herkes kahvaltısını bitirince odanıza çıkacağız. Bu sabah topladığınız iyi puanları kontrol ettikten sonra sizinle bir toplantı yapacağız. Bu oyunu size yukarıda anlatacağım. Şimdi biraz merak edin bakalım. Merak etmek iyidir. Anlaştık mı?” diyen Zeynep'e koro halinde anlaştık demeleri bu kez Onur'u güldürüyordu.

Zeynep'in çocuklarla beraber geçirdiği mecburi yılların ardından öğretmen olup yine çocukları tercih etmesi onun çocuk ruhunu ebedi çocuklaştırdığına kanaat getirerek holding gibi ciddiyet isteyen ağır yükü kaldırmaktan çok uzak olduğunu bir kez daha rakibine hissettirmek istedi. Yüzünde alaycı bir tebessümle başını sallıyor, cam kuledeki toplantıya hazırlanmak yerine çocuklarla oyun planlamasını protesto edencesine kahvaltı tabağını dolu terk ederek masadan kalkıyordu.

“Gitmeden önce yapmam gereken görüşmeler var. Telefon numaram Caner’de var. Gerekirse bana ulaşırsın. Aaaa, toplantıya tam zamanında gelirim, Merak etme” dedikten sonra çocuklarla teker teker vedalaşıp çıktı evden.

Zeynep’in söyleminden etkilenen çocuklar masadan kalkar kalkmaz koşarak odalarına çıktılar. Anne ve babalarının eski ve darmadağın bekleyen yatak odasına uğramadan kendi odalarına girdiler. Zeynep hala gelmeden oyuncaklar toplanacak, yataklar düzgün hale getirilecekti. Caner’in derdi biraz daha farklıydı. Naciye hanım temizlik için odasına gelmeden önce babasına ait telefonu sessize alıp her zamanki yerine saklaması gerekiyordu. Telefona çok sayıda mesajların geldiğini zaman zaman görüyor, işle ilgili olduğunu anlayınca görmezden geliyordu.

Naciye hanımın masayı toplamasına yardım eden Zeynep bu esnada aklında geliştirdiği çözümleri birer birer yaşlı kadına anlatıyordu. Onun da haklı bulup onaylamasıyla takım oyunu aynı gün sessizce başlamış oluyordu.

“Vaaay, ne güzel toplanmış İnci’nin odası. Kutlarım seni. Şimdi Sedat’ın odasını görelim. Sonra da Caner’in odasına gidip toplantı yapalım” diyerek süreci başlatan Zeynep kendini ifade ederek konuya girdi. Ben diliyle konuşarak anlaşılma sürecini hızlandırmayı tercih etti.

“Çocuklar, biliyorsunuz benim sizden önce hiç ailem olmadı. Anne baba da görmedim ben. Sizlerden daha şanssız bir çocukluk yaşadım. Büyüdüm, öğretmen oldum ama sizin gibi harika çocuklarla ne yapacağımı hiç bilmiyorum. İtiraf ediyorum çocuklar, sizin yardımınıza ihtiyacım var benim. Gördüğünüz gibi yalnız ve sahipsizim. Sizden istediğim, beni eğitmeniz. Ben size matematik öğretirken siz de bana anne baba olmayı öğretin. Bunu bir oyun haline getirelim ve birbirimize yardım edelim. Böylece hem yanlış şeyler yapmayız, hem de çok miktarda iyi puanlar toplarız. Hepimiz bu oyundan kazançlı çıkarız. Kabul ederseniz siz ve ben, dördümüz bir takım olacağız. Birbirimize her zaman doğruyu söyleyeceğiz. Önemli konularda aramızda oylama yapıp kararlar alacağız. Küçük

büyük fark etmeden herkesin oyu eşit olacak. Ne dersiniz? Takım olmaya hazır mısınız? İlk oylamayı bu konuda yapalım o zaman. Bakalım takım olmayı kim istiyor?” diyerek başlattığı oyunu oy birliği ile kabul ettirdi çocuklara.

“Artık takım olduğumuza göre yeni bir oylama geliyor. Ben diyorum ki, hazır okullar tatilken, dayınız da Amerika’ya gidiyorken hep beraber güzel bir tatil yapalım. Milas’a gidelim. Beni çocuk yaşta kimsesiz bulup sahip çıkan, bütün hayatımıilmekilmek dokuyan o güzel yürekli kadınla, Eylül ablamlataniştirayım sizi. Bodrum yakın oraya. Dilediğinizde denize de gideriz. Ne dersiniz? Dediği zaman da oy birliği sağlandı.

“Bodrum marinada teknemiz var bizim. Her yaz giderdik. Kaptan gezdirirdi bizi” diyen Caner çocukların yeniden geçmişe dönmelerine sebep olunca hüzünler geri geldi.

“Tekne de bir seçenek tabi. Neden olmasın? Önce Milas’a gidelim, sonra bunu da oylarız. Anlaştık mı çocuklar?” diyerek onay aldıktan sonra onlara tatile uygun olarak hazırlanmalarını söyledi. Gerekirse Naciye hanımdan yardım almalarını önerdi.

Cam kulede yapılacak toplantı hakkında bilgi verdiği çocukları takım kaptanı tayin ettiği Caner’e teslim edip hazırlanmak üzere kendi odasına indi Zeynep. Şoförün kapıya gelmesiyle birlikte yola çıkacaktı.

Gürültülü bir rüzgarın sürüklemesiyle kapısına gelmiş gibi hissettiği gösterişli binaya göz gezdiriyordu arabadan inerken. Huzursuzdu. Kendi tercihlerine taban tabana zıt bir yaşama biçimine doğru arkadan itilmekteydi o sıra. Zihni boş ve hazırlıksız olmayı tercih etmişti gelirken. Ön yargılara geçit vermeden sezgileriyle adım atacaktı, toplantı sürecini doğaçlama yaşayacaktı. Konuşulardan hiçbir şey anlamasa bile Onur beyin masadan yansıyan kişiliğine bir adım daha yaklaşmış olacaktı.

Giriş katının parlak zeminini adımlayarak asansöre yürürken telefonu çaldı Zeynep’in. Sabırla beklediği haber o sırada gelmişti. Kazaya karışan Haluk beyin arabasında criminal

inceleme sonucu kasıtlı araca zarar verilmiş raporu çıkmıştı. Bu bilgi çok önemliydi ve güvenilir kişiler tarafından detaylı araştırma gerektiriyordu. Aynı raporun neden daha önce çıkmadığı ise başka bir soruydu.

Asansöre girmeden önce Niyazi komişere sonra Onur beye raporun kopyasını göndererek bilgi veren Zeynep bu meselenin toplantı öncesinde ve sonrasında dile getirilmemesini Onur beyden rica etti. Haberin içeride yayılıp toplantının rengini değiştirmesini doğru bulmamıştı. Aynı fikri paylaşan adama teşekkür ederek asansöre bindi.

Zeynep gösterişli dekore edilmiş toplantı odasına girdiğinde müdürler ve avukatlar olduğu bilinen insanların hazır beklemekte olduğunu gördü. Heyecanlı değildi. Öğretmen olmanın öğrettiği avantajla tanımadığı yüzlere bakarken onların merakını ve endişelerini görebiliyordu. Bütün yapması gereken ilk kez girdiği bir sınıfa hitab eder gibi davranmaktı.

Zeynep'e kendisini tanıtan yirmiye yakın insan tanışmanın ardından masada isimleri yazılı koltuklarına yerleşiyor, hazırlayıp getirdikleri dosyaları önlerine yerleştiriyorlardı. Manzara tam bir öğrenci sınıfını andırıyordu. Çocukların aldıkları notlarla değil, parasal değerlerle ayakta tutulan koca bir holdingin yönetilmesinin o kadar kolay olmadığını yeniden farkediyordu. Kendisine ayırdıkları Haluk beyin koltuğuna otururken o anda kesin kararını veriyor, kendi kendisiyle antlaşma imzalıyor zihninde. O koltukta asla kalıcı olmayacaktı ama hayatta olduğu sürece emanet çocukların kalıcı olarak halası olacaktı. Ve diğer çocukların öğretmeni.

Tam zamanında kapıdan giren Onur beyin de katılmasıyla toplantı başlıyordu. Bütün müdürler kendi yönetimlerindeki şirketlerin içeriklerini kısaca anlattıktan sonra avukatlar söz almıştı. Şirketlerin yabancı ülkelerle ticari bağlantılarını, olumlu olumsuz ilişkileri ve muhtemel sorunları raporlar halinde topladıkları koca bir dosyayı Zeynep'in önüne koyduktan sonra içlerinden birinin müdürlerin sözcüsü olarak konuşması için izin istediler.

“Bu ana kadar paylaştığımız konular size tanıtım amacı taşıyordu. İzin verirseniz bu andan sonra yönetimle ilgili düşüncelerimizi paylaşmak istiyoruz” diyerek ikinci bölümü başlattılar.

Halka açık şirketlerden oluşmayan ve pay sahibi hissedarlar barındırmayan tek kuruculu şirketin tek bir yönetim kurulu olduğunu, onun da tüm şirketlerin sahibi olan Haluk bey olduğunu anlattılar Zeynep’e. Onun vefatından sonra şirketler arası bilgi ve icra koordinasyonunun nasıl sağlanacağı sorununun en kısa zamanda çözülmesi gerektiğini masaya yatıran müdürler yönetimin kolaylaşması adına yeni önerilerde bulundular. En kayda değer öneri tüm şirket müdürlerinin üstüne yetenekli ve iyi donanımlı bir CEO atanması olunca Zeynep rahat bir nefes almıştı ve fikri onaylamıştı.

“Sizlerin önerebileceğiniz uygun isimler varsa lütfen önünüzdeki kağıtlara not eder misiniz?” dedi ardından.

Hemen herkesin bir şeyler kaydettiği kağıtlar toplanmadan önce Zeynep yeni bir soru sordu.

“O isimlerden kaç tanesi başka bir şirketten nakil gerektirmiyor bilmek isterim” dedi tebessümle. Ardından herkesin not kağıtlarını toplayıp buruşturmasını izledi.

“CEO çözümüne evet diyorum ama, başkalarının ahını almaya karşıyım. Benim güzel ülkem bu kadar kısır olduğuna inanmıyorum. Değerli olanı kendimiz bulalım beyler. Şirketin hali, Türk futbolunun başına gelen kısır döngüye benzemesin. Daha etik yöntemler kullanalım mümkünse. Önerilerinizi bana her zaman iletebilirsiniz. CEO muz bulana kadar böyle idare edelim, olur mu?”

“Bu zorluğu bahane edip Haluk beyin koltuğuna yapışıp kalacağımı ise aklınızdan bile geçirmeyin. Aranan CEO ben değilim. Ben öğretmenim. Hatta umudunu asla kaybetmeyen bir matematik öğretmeniyim. Biliyorum ki çözümler her zaman sorunun yanında bulunur. Biraz sabır beyler” diyen Zeynep’i makul ve mantıklı bulan avukatlar söz aldı bu kez.

Haluk beyin vefatından sonra bazı şirketleri satın alınmak üzere cazip teklifler geldiğinin, bu konuda kısa zamanda karar alınması gerektiğinin altı çizilerek teklif dosyaları da diğerlerinin üzerine bırakıldı. Şirketin daraltılarak yönetim yükünün hafifletilmesi bütün katılımcılara mantıklı görünüyordu. Ve masadaki bütün konular holding CEO sunun en kısa zamanda göreve başlaması gerektiğini hatırlatıyordu Zeynep'e.

İlk bakışta müdürler ve avukatlar tez canlı davranmakta haklı görünüyordu ama Haluk beyin aracına kaza yaptıran zihniyetin ortaya çıkması holdingin geleceği açısından sıranın en başında yer alıyordu Zeynep için. Suçlu veya suçlular bulunmalı, adalet yerine getirilmeliydi. Bu toplantıyı kuşkularına yön vermek açısından verimli hale getirmeye karar veren Zeynep yeniden söz aldı.

“Beyler, herşey için teşekkür ederim. Bana gösterdiğiniz kolaylığın, nezaketin ve sabrın Haluk beyin vasiyetine gösterdiğiniz saygıdan kaynaklandığını çok iyi biliyorum. Siz de şunu iyi biliniz ki, benim de bu rahatsız koltuğa katlanmaktaki sabrım aynı yerden geliyor. Haluk beyin vasiyeti...” dediği zaman gülüşmeler yükseldi masadan.

“Yine iyi biliniz ki, benim bu şirketler gurubuna CEO olmak gibi bir hedefim hiç olmadı. Gözümü korkuttuğunuz için vaz geçtiğimi zannetmeyin yani” dediğinde yeniden gülüşmeler yükseldi masadan.

“İster istemez tek kişilik bu mülke vasiyet sonucu sahibi olmam, çözüm yolu bulma mecburiyetini de bana yüklüyor. Bu durumda mülkün sağlığı ve hayatta kalması açısından sizlerin tecrübelerinizden yararlanarak bir çözüm bulmak ve altına imza atmak zorunda olduğumun farkındayım” deyince ciddiyet yeniden sağlandı.

Öncelikle satın alınmak istenen beş şirketin müdürlerini görmek istedi Zeynep. Eller havaya kalktığında öylece kalmalarını, zayıf hafızası yüzünden telefonu ile fotoğraf almak

istediğini söyledi. Sonra da o müdürlere satış konusu hakkında teker teker fikirlerini sordu.

Satış yapılırsa kendi pozisyonunu kaybetmekten korkan müdürler olup olmadığını sorguladı Zeynep. Korkmayan varsa neye güvendiğini öğrenmek istedi. Toplantının bir anda niyet sorgulama biçimine dönüşmesi bazılarını rahatsız etse de itiraz eden olmadı.

“Beyler, sizler yıllarca kariyeriniz için emek vermiş saygıdeğer insanlarsınız. Şimdiki soruma da özgüvenle cevap vereceğinizi umuyorum. Neden diye sormayacağım, lütfen rahat olun. Tecrübesine güvenen ve kendisini bu guruba CEO olmaya uygun görenler mutlaka aranızda vardır. Öyle umuyorum” dediğinde yarıya yakın eller yine havaya kalktı. O görüntüyü de aynı sebebi öne sürerek fotoğrafladı Zeynep.

“Bu kayıtlara ihtiyacım var beyler, sizi hatırlamama yardım edecekler. Ama fotoğraflar çok ürkütücü haberiniz olsun. Bu fotoğraflarda yarı yarıya hanımlar da olmalıydı” diyerek son kez güldürdü insanları. Sonra da ayağa kalktı.

“CEO seçilmesi biraz zaman alabilir. O yüzden, bugünden sonra hepinizden imzaladığınız bütün belgeleri e posta adresime göndermenizi rica ediyorum. Eminim sekreterleriniz bunu kolayca yapacaklar. Sizlerle bir süre daha iletişim halinde kalma isteğimi anlayışla karşılamanızı bekliyorum. Amacım sizleri teftiş etmek değil beyler, sadece gidişattan haberdar olmak. ” diyerek toplantıya son verdi.

Toplantı odasında yalnız kalan Zeynep ve Onur beyin birbirlerine söylemek istedikleri sözler vardı gitmeden. Önce Onur bey fikrini söylemeyi uygun görmüş, gösterdiği performanstan dolayı alkışladığı Zeynep’i kutlamak istemişti.

“Harikaydın Zeynep. Senden hiç ummadığım bir kontrol yöntemi ve toplantı hakimiyeti uyguladın. Seni hafife almakla hata yaptığımı kabul ediyor ve çok özür diliyorum. Lütfen affet beni öğretmenim” dedi gülümserken.

“Durumu abartarak bu sorudan kurtulamazsın Onur. Sen neden sadece sustun, onu söyle” dedi Zeynep.

“Sana yardımcı olmak için tabi. Niyetini anladım ve işin bir ucundan tutayım dedim. Sen sözlü ifadeler arasında ipucu ararken ben de herkesin beden dillerinde rutin arama yapıyordum. Suçlu profili arıyordum yani. Hatta sana sürpriz olsun diye ses kaydı aldım telefona. Araştırma yaparken hafızan zorlanmasın diye sana gönderdim bile” dedi Onur bey.

“İyi düşünmüşsün ama bu konuyu bu odada konuşmayalım istersen. Senin kadar zeki başka insanlar da çıkabilir değil mi? Hemen çıkalım bu binadan, havası bana allerji yapıyor galiba. Bildiğin, kaşınıyorum” diyerek masadaki dosyaları kucaklarken Onur bey bir hayli sesli gülüyordu. Hatta uzun zamandır ilk defa durumundan keyif alıyordu.

Temiz havaya çıkıp, şoförü aracın yanında bekler görünce kuşkuyla bakiştılar. Şoföre talimat vereni merakla koyuldular.

“Aaa, bak ne düşündüm Zeynep? Uçak saatime epey zaman var. Azad edelim şu arkadaşı, sonra gidip bir yerde yemek yiyelim. Beni taksiyle alana bırakır, öyle eve dönersin. Dosyaları dert etme, ben taşıyım. Çocukları merak edersen evi ararız. Biz de seninle şirketi konuşuruz taze taze. İki elin sesi var misali... Ne dersin” dediğinde çok ikna ediciydi Onur. Onun da önerileri olabileceğini kabul etti Zeynep.

Onur beyi havaalanına bırakıp eve döndüğünde kafası eskisinden daha karışıkta Zeynep’in. Şirketin geleceğini yoluna koymak yerine çocukların geleceğini öne çıkaran genç adam dert üstüne dert eklemişti gider ayak. Çözümüne yardımcı olmak şöyle dursun, pişmiş aşı su katmıştı adeta. Aynı kaos artarak sürüp giderken güzel bir tatil düşünme molası olacak, manzaraya yeni pencereler açacaktı. Tam zamanıydı tatilin.

Şirketten seçip aldığı uygun bir araçla üç çocuğu yanına alarak sabah erkenden yola çıktı Zeynep. Sürücü kendisiydi ve

yanındaki koltuğa Caner'i yerleştirmişti. Küçüklerin kah uyuyup kah sorular sorarak takım ruhunu ayakta tutmaya çalıştıkları, Caner'in gözünü kırpmadan gözlemci olmayı tercih ettiği yolculuk keyif içinde geçmişti. On saat süren yolculukları evin bahçe kapısında sona ererken çocuklar bir hayli bitkin görünüyordu. Karşılaşacakları hiçbir şeyi önceden tahmin etmeleri imkansız ve alışmadıkları türden bir tatil onları bekliyordu. Yorgun gözlerini oğuşturarak arabadan inen çocuklar Bozok'un tok ve heyecanlı sesini demir kapının hemen ardında duyunca irkilerek uyandılar. Zeynep'in tebessümle kapıyı açtığını görünce ve korkularının yerini merakları doldurunca zinde birer heyecana kapılıverdiler oracıkta.

Hafta sonunun rutin işlerine odaklanmış, aklında deli sorularla mutfakta yemek hazırlamaktaydı Eylül. Bir konuşmalarında Zeynep'in tavsiyesine uyarak zihnini yoran ve çözümü ortalıkta görünmeyen ihtimallerin hepsini hayali birer uçan balonun üzerine yine hayali kalemlerle yazıp gök yüzüne salıvermişti. "Bırakalım onları rüzgar dilediği yere götürsün. Hepsi kendi yerlerini bulacaktır, merak etme" diyen kıza hak vermişti. Yine de uçup giden hayali balonların yerini yeni ve yabancı ihtimallerin doldurmasına engel olamamıştı. Evlenmeye karar verdikleri halde Erman ile aralarındaki uzak mesafelerin varlığıydı sebep belki de. Yüz yüze konuşup anlaşmak yerine düşünüp durmaktı.

Birazdan havuzdaki sabah sporunu tamamlayan Erkin'in tek bir bastonla ve kendi ayaklarıyla yürüyerek eve gelmesiyle yemek servisini başlatacaktı Eylül. Biraz da can sıkıntısının etkisiyle bugün çılgınca yemek yaptığı mutfakta kendi kendine söylenip dertleniyordu o sıra.

"Aferin Eylül, bu kadar çok yemeği nerede tüketeceksin acaba? Kendini kaybettin resmen" diyerek kendini akıllı olmaya davet ederken Bozok'un aniden başlayan sesli mesajını duyan kulaklarına inanamıyordu.

"Zeynep! Zeynep geldi kesin. Başkası olamaz" diyerek kapıya koşuyordu.

Bozok'un Zeynep'le kucaklaşması, ardından Eylül ablasıyla hasret gidermesi ahenkli bir gürültüye sebep olmuştu ön bahçede. İlk kez gördüğü çocukları bağına basma biçimiyle en çok çocukları şaşırtan Eylül kelimeleriyle de şaşırtıyordu onları.

"Aman Tanrım, bunlar ne tatlı şeyler böyle. Gözlerime inanamıyorum Zeynep, hoş geldiniz" diyerek tekrar tekrar sarılıyordu her birine.

Caner'in merakla çevreyi inceleyen gözleri, yükselen seslerden Zeynep'in geldiğini anlayan ve bastonuyla arkadan ön bahçeye dolanan Erkin'e takılıyordu nihayet. Islak saçlarını kurulamadan apar topar havuzdan çıktığı akan sulardan belli olurken boynuna geçirdiği havlusu henüz ıslanmamıştı. Zor yürüyüşünü tamamlamadan elindeki bastonu düşüren, sonrada evin duvarına tutunup heyecanının geçmesini bekleyen genç ve yakışıklı bulduğu adamın yanına koştu Caner. Bastonu hızlıca yerden alıp Erkin'in titreyen eline tutuşturdu.

"Teşekkür ederim. Bu ilk kez oluyor ufaklık. Bastonu düşürmem yani. Bozok'un sesini duyunca bahçeye yabancı biri girdi sandım" diyen adamın açıklaması Caner'in dikkatli tebessümüyle gerçekliğini yitiriyordu. Genç adamın göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbinin sesini biraz yaklaşıarak duymak mümkün görünüyorken, gözleri Zeynep'e odaklanmış yanık teninde beliren kızılığın bütün vücudunu kapladığını an ve an izlerken, meseleye vakıf olmak normalden daha zeki olmayı gerektirmiyordu o anda.

"Benim için de ilk oluyor. Burada gördüğüm her şey yani. Bu arada kendimi tanıtayım. Benim adım Caner" diyen zeki çocuk anlamlı gülüyordu.

"Benim adım Erkin. Söyle bakalım Caner, aklından ne geçiyor senin? Neden beni bastonla gezen deney faresi gibi inceleyip duruyorsun? Ha? Sakın inkar etme, aptal değilim" diyen Erkin Caner'i yine güldürdü.

“Gördüğümü söylersem kızarsın Erkin abi. Ayrıca aptal olmadığına sevindim. Zeynep halamın çevresinde çok akıllı insanlara ihtiyacı var” dediğinde bu kez Erkin gülümsedi.

“Zeynep hala, hımm güzelmiş” diye tekrar ederken başını sallıyordu.

“Başınıza gelenler için çok üzgünüm. Başın sağolsun Caner. Halanızı benimsemiş olmanıza çok sevindim” derken ön bahçede sevgi yumağına dönüşmüş kalabalığın içinde Zeynep’i izliyordu.

“Evet benimsedik. Hatta biz dördümüz takım olduk. Önemli kararları oylayarak vermeye karar verdik. Herkesin eşit oy hakkı var. Güzel değil mi?” diyen Caner sesinin Erkin’e ulaştığından emin değildi. Ön tarafına dolaştı.

“Biz onu çok sevdik. O da bizi sevdi. Peki ya sen? Sen de onu seviyorsun değil mi? Ama o seni pek sevmiyor galiba. Seni görmezden gelmesi için onu çok kızdıracak bir şey yapmış olman gerekir. Eminim. Çünkü halamın pamuk gibi yumuşak, ay ışığı kadar berrak bir kalbi var. Sebepsiz yere kararmaz. Haklı mıyım?” diyen çocuk, yüzüne dik dik ama kendini geçmiş günlere götüren gözlerle bakan adama biraz daha yaklaştı.

“Endişelenme Erkin abi, bu aramızda kalacak. Ona aşık olduğunu kimseye söylemem. Sır tutmama karşılık olarak onu neden kızdığını tatil bitmeden anlatmanı beklerim. Bu iyi haberdin sanırım. Halamın eşyalarını alıp okullar açılmadan İstanbul’a dönmemiz gerekiyor. Bu da senin için kötü haber değil mi?” dediğinde sendeleyeni adamı kolundan tutup yardım etti Caner.

“Yürümene yardım etmemi ister misin? Odana kadar sana eşlik ederim. En çabuk tarafından giyinmek istersin herhalde. Biliyor musun Erkin abi, çıplak bedeninin neredeyse bütün duygularını ele veriyor ” diye fısıldadı.

“Ağustos sıcaklığında mont mu giyineyim yani? Önerin bu mu?” diye fısıltıyla sorguladığı çocuğun normal bir çocuk

olmadığını fark ediyordu Erkin. Rahatlamıştı o anda. Gülümsüyordu.

“Kaç yaşındasın sen?” diyen genç adama Caner de tebessüm etti.

“Kimliğime göre oniki, gerisi sana kalmış” diyen sevimli çocuğa sarıldı Erkin.

“Zeynep kaç diyor?” diyerek omzundan destek aldığı çocukla yürümeye devam etti.

“Olmaz, söyleyemem. Ben de böyle eğleniyorum işte. Yeni tanıştığım insanları teste tabi tutuyorum” diyen çocuğa daha sıkı sarıldı gülerken.

“Hadi dostum, bana yardım et, odama çıkıp giyineyim” dedi.

Merdivenleri tercih eden Erkin abisini giyinmek üzere odasına bırakan Caner gözüne hayli küçük görünen evin diğer odalarını kontrol ettikten sonra hızlıca alt kata indi.

“Halacım, planımız nedir? Otele mi gideceğiz?” diyen çocuğa Eylül teyzesi cevap verdi.

“Bak sen yaramaza... Otele gitmek de neymiş? Evimizi beğenmedin mi yoksa sen? Önce Eylül teyzenin yemeklerini bir test et, sonra otele gitmeyi düşün düşünebilirsen” diyerek başını okşayan Eylül’e gülümsedi.

“Eviniz çok güzel. Ben sadece emin olmak için sordum. Ona göre arabadan eşyalarımızı taşımam gerekiyor. Ben Erkin abinin odasında kalabilirim. Orada geniş bir kanepeler var, tam bana göre” derken herkesi şaşırtıyordu Caner.

“Hangi ara kanka oldu bunlar? Hadi hayırlısı” diyen Eylül sıksa ve çevik çocuğun ardından mutfağa geçerken Zeynep de valizleri taşımak için çıkmıştı. Bahçede koşuşturan küçükler ise Bozok’tan ayrılmamak için yemek çağrısına türlü bahaneler üretmekle meşguldüler.

Zeynep halasının bahçe katındaki özel dairesini de yakından görüp bu evdeki yaşam koşullarını tümüyle kavrayan çocuk kendi matematiğini kendi zihninde çoktan çözmüştü. Erkin abisinin varlığı bu hikayenin tek sürpriz parçası olmuştu belki ama net görünen tek parçaydı. Anlayamadığı asıl mesele Zeynep halası ile Erkin abisinin hem yakın hem uzak duran ilişkilerindeki tanımsız boşluklardı. Tam da bu sebeple bu genç adamın odasında kamp kurmaya karar vermişti Caner. İyi donatılmış çalışma masasını görünce onun mesleğine duyduğu merak zirve yapmıştı ama odada gördüğü tekerlekli sandalyenin hikayesini de dinlemesi gerekiyordu. Ancak o zaman halasına uygun eş adayları listesine ve şimdilik en başına Erkin adını yazması uygun olacaktı. Tatil süresi kadar süresi olduğunu da hatırlayan Caner elini çabuk tutmaya karar verdi.

Duş yapıp havlusuna sarınan Erkin odasına döndüğünde valiziyle ve sırt çantasıyla kanepeyi işgal eder etmez masasını kurcalamaya koyulmuş meraklı dostunu görünce ona göz dağı vermeyi ihmal etmedi.

“Üç saniye içinde odamdan çıkmazsan göreceklelerinin sorumlusu ben değilim dostum” dedi.

“Tamam, çıkıyorum odamızdan. Kusura bakma Erkin abi, senin odanda kalıyorum ama gerekli zamanlarda çıkarım, merak etme. İzin almadan karar verdiğim için özür dilerim, ikimiz için de en iyi seçenek buydu. Tatil boyunca bana katlanmak zorunda kalacaksın ama pişman olmayacaksın. Güven bana” diyerek odadan çıkan çocuğun ardından gülümseyerek giyinmeye başladı.

Yolculuk yorguluğunu çabuk atan küçük misafirler kahvaltı masasında kuşlar gibi cıvıldaşıyorlardı. Eylül’ü ve Zeynep’i çok mutlu eden manzara sadece Erkin’i düşündürüyordu. Önce dünya servetine, ardından aile saadetine kaptırdığı Zeynep için belli etmeden tuttuğu yasını kendi içinde saklıyordu. Ne garip bir dünyaydı bu ki, yaşarken ölümü tattığı uzun bir aranın ardından yaşama sevincini tırnaklarıyla kazıyarak onun sayesinde kazanmıştı. Şimdi de canına can katan yeryüzü

meleğini aile saadetine kurban vermek üzereydi. Zaten şansı olmadığı bu savaşta ölü doğmuş aşkını kalbine gömmeyip ne yapacaktı? O da kahvaltı masasında sorgulanmaktan kurtulmanın gereğini yapmış, zoraki tebessümü seçip ardına saklanmıştı.

“İyi ki geldiniz Zeynep. Bugün Pazar olması da büyük şans. Bütün gün sizinle beraber olacağım. Ama akşam olunca nöbeti devralmak için hastaneye gitmem gerekecek. Yarın bütün gün devam edecek nöbetim ve sonraki gün yine beraberiz. Sizi gezdirmek için harika fikirlerim var bugün. Şimdilik sürpriz olsun bakalım çocuklar” dedi Eylül.

“Sen doktor musun Eylül teyze” diyen Caner’in sorusuyla başlayan ev içi sorgulama epey uzun sürse de, son durakta Erkin’in bastonla yürüyüşüne ulaştı. O da kendi hikayesini kendi sözleriyle uzun uzun anlatma fırsatını kaçırmadı. Böylece odasını paylaşacağı küçük dev adamın olası yüzlerce sorusundan da kurtulmuş oluyordu. Motosiklet denen aracın güzelliklerinden daha fazla tehlikeleri olduğunu ve asla tavsiye etmediğini söyleyerek sözünü tamamladı.

Eylül teyzenin önerdiği ve ortaklarından biri olduğu engelli çocuklar eğitim ve sağlık merkezine giderek bambaşka hayatların varlığını tanıtmak, çocukların zihninde farkındalık yaratmak o günü değerlendirmek adına en yaratıcı fikir olmuştu. Özellikle Caner için emsalsiz bir tecrübeydi o çocuklarda gördükleri. Kendisini de bir tür özürlü addederek eğlendiği kavramın hayatın içindeki yansımalarıyla yüzleşerek engelli çocuklarla hemhal olmuştu o gün. Çok da mutlu olmuştu. Gelecekteki teknoloji laboratuvarı hedef projesine bir adım daha yaklaşmıştı böylece. Bu farklı dünyaları anlaşılır kılmak için çalışmayı da projeler listesine ekleyecekti zihninde.

Eve döndüklerinde Erkin abisini havuzda ve yoğun çalışır durumda bulan Caner apar topar arayıp bulduğu mayosunu giyinip havuza atlamıştı. Onu gören Sedat ve İnci de eğlenceye katılınca dinlenmenin en keyifli yolu arka bahçede bulunmuş oluyordu. Mutfakta yemek hazırlığını birlikte yapan Zeynep ve

Eylül'ün gündeminde ise acı veya tatlı bütün gerçekler geniş yer tutuyordu.

“Hazır çocuklar yanımızda değilken şu meseleyi ayrıntılarıyla anlatır mısın bana? Ne yapacaksın onlarla? Hedefin nedir? Mesleğin ne olacak? Şunun şurasında okulların açılmasına ne kaldı? Tercihlerini yapmak için bir yol bulmuş olman gerekiyor” dedi Eylül.

“Bilmiyorum ablacım. Hiçbir fikrim yok. Sormaya çekindiğin diğer soruların cevaplarını da bilmiyorum, inan. Ben de kendim için sana tavsiye ettiğim uygulamayı yaptım zihnimde. Sanal uçan balonların üzerine sanal kalemlerle cevabını bilmediğim bütün ihtimalleri yazıp atmosfere bıraktım. Bakalım ne tarafa gidecekler görelim” diyen Zeynep'e gülümsedi Eylül.

“Kaderci misin tatlım?” dedi

“Hayır, asla... Eskiden bildiğin gibiyim ablacım. Hala savaşıyım. İlk kim kılıcını çekerse, değerlerime taarruz ederse onunla kozlarımı paylaşacağım. Köşeye sıkıştığım her mücadelede sana başvurup **'bana onu anlat'** diyeceğim. Ya sen ablacım? Sen kaderci misin?” dedi Zeynep.

“Ah be gülüm, hatırlatmasaydın iyiydi. Ben zaten fethedilmiş bir kaleyim. Komutanını dışarıda unutmuş, savunmasız kalmış akılsız bir kaleyim resmen. An itibarıyla firardaki aklımı tutup yerine koyamazsam kadere boyun eğmek zorunda kalacağım kesin. Kendimi boş yere mi yemekler dünyasına kaptırdım sanıyorsun? Ama fethedilmişim ya, buna da şükür. Aşk adına düşünürsek, zannettiğim kadar umutsuz bir vaka değilmişim, duygularım hala bu yaralı bedende varlıklarını sürdürüyormuş, bunu öğrendim. Başarı bunun neresinde, bilmiyorum tabi ama sana da tavsiye ederim. Karşı cinsten birine güvenmek insanı çok mutlu ediyor. Sen yine de nöbette ol. Bende bir gariplik görürsen o soruyu yine sor olur mu Zeynep? Belki aklımı başıma getirir” diyen Eylül ablasına uzun uzun güldü Zeynep.

“Eeee, ne zaman geliyorlar seni istemeye?” sorusuyla başlayan sohbet uzadıkça uzadı. Onlar geldiğinde otele veya Bodrum daki tekneye gitmeyi misafirleri rahat ettirmek adına teklif eden Zeynep’in fikri tahmin ettiği gibi kabul görmedi. Evdeki odalara yerleşim düzenini çoktan ayarlayan Eylül o gün anne ve babasının da burada olacağını anlattı. Belki de bu tarihi konak dedesinin günlerindeki eski ihtişamını hatırlamaktan, süslü duvarlarında işlemeli tavanlarında çocuk seslerinin yankılanmasından mutlu olacaktı.

“Tek bir şartla burada kalmayı kabul ederim. Yüzükler takıldıktan sonra bütün ev halkı birlikte Bodrum marinaya gidiyoruz. Denize açılıyoruz ve kutlamayı Gökova’nın muhteşem koylarında yapıyoruz. Böylece birkaç gün gezip dolaşarak çocukların hayallerini de gerçek yapıyoruz. Ben bir araştırma yaptım dün gece. Tekne oldukça büyük ve rahat. Kaptan bizi bekliyor olacak. Hepsi ayarlandı yani” dedi Zeynep.

“Şey bilmem ki... Fikir güzel ama Erkin kabul etmezse onu yalnız bırakamam” diyen Eylül’ü bu kez Zeynep güldürdü.

“Kankası onu ikna eder, endişelenme. Kıymetli odasına yerleşmeyi kabul ettirdikten sonra ondan herşey beklenir” dedi.

Çocuklar çabuk alışmıştı Eylül teyzeye. Pozitif yanlarını hemen keşfetmiş, yardımsever ruhunun çocuklara aşırı düşkünlüğünü severek kabullenmişlerdi. Zeynep’in hayatını sevgiyle yoğuran bu emsalsiz teyzeye her zaman yakın mesafede olsalardı keşke. Hastane nöbetine her gidişinde yanağına öpücük kondurabilselerdi. Döndüğü zaman ona eğlenceli ya da hüzünlü hastane anılarını sorabilselerdi. Ya onlar bu ilçede yaşasaydı, ya da Eylül teyze İstanbul’da olsaydı.

Eylül’ü bahçe kapısından akşam üzeri yolcu eden çocuklardan Sedat’ın serzenişine İnci de destek veriyordu el sallarken. Caner ise dikkatle kardeşlerini izliyordu. Etrafı güzel insanlarla çevrilmiş büyük bir aile oluşturmak annesiz babasız kalmış kardeşlerini mutlu edecekse, bunu başarmalıydı. Asla ve asla onlarla veya onlarsız Amerika’ya gitmemeliydi. Babasının

ölmeden önce vasiyet ettiği çözüm en doğru oldu. Zeynep halası çok güzel kalpli bir insandı ve etrafında kendine benzerleri biriktirmiş akıllı bir öğretmendi. Onun sağladığı birikime kendisi de sahip çıkmalı, çoğaltmasına yardım etmeliydi. Ama her şeyden önce Erkin abinin bilinmezlerini acilen çözmesi, sırlarına ermesi gerekiyordu. Bu gece A planını yürürlüğe koyacaktı.

Tempolu bir kondisyon çalışmasını odasında tamamlayan Erkin de evde sessizlik sağlanmasının ardından normalden erken yatmaya karar vermişti. Böylece odasını paylaşan küçük dev adamın üzerine odaklanmış bakışlarından, her biri yeni bir konu açan karmaşık sorularından kurtulmuş olacaktı. Başını yastığa koyup duvara dönerek niyetini açık etse de umduğu kadar kolay uykuya dalamadı. Zeynep'in istikbaline tahmin etmediği kadar kafayı takmış halini ve kuruntularını o dakikalarda fark ediyordu. Onunla empati yaparken, sıkışık kaldığı hayat yolculuğunu ve çaresizliğini hissedebiliyordu. Uykusu kaçmıştı düşünmekten ama düşünmeyi uyumaya severek tercih etmişti. Pozisyonunu bozmadan sessizliğini koruyarak Caner'le muhatap olmaktan da kurtulmuştu düşünürken. Onun da kendi yatağına girdiğini anlayınca iyice rahatladığı halde uyumamaya devam ederken birazdan kulaklarıyla gördüklerine inanamayacaktı.

Caner çevik vucuduyla sessizce yataktan doğrulmuş aynı sessizlikte Erkin'in masasına yerleşmişti. Işığı görülmesin diye bilgisayarın yönünü değiştirmiş, şifresini kendisi koymuş gibi rahatça açmıştı. Ona bu eylemi hangi fikrin yaptırdığını merak eden Erkin uyuyor görünmeye devam ederek onun merakını gidermesine yardımcı olmayı tercih etti. Zira diğer seçenek çok gürültü çıkaracaktı.

O sabah Eylül ablanın olmadığı ama adının bolca anıldığı kahvaltılık sofrasını Zeynep hazırlamıştı. Erkin biraz durgun, Caner düşünceliydi. Ağızındaki baklayı çıkarmak için fırsat kollayan yaramaz bir çocuk görünümündeydi. Ama küçükler diğerlerini göz ardı ettirecek kadar neşeliydi. Bu evi ve kalabalık oluşunu

çok sevmişler, Bozok'u gecedan sabaha özlemişlerdi. Kıpır kıpır sürüp giden kahvaltıdan kalmak için Zeynep'ten izin çıkmasını bekliyorlardı.

“Lütfen, lütfen” diyen çocuksu yakarışlara Zeynep müdahale etmek zorunda kaldı sofrada.

“Sevgili takım arkadaşlarım, şimdi size soruyorum. Hani bana ebeveyn olmam konusunda yardım etmeye söz vermiştiniz ya, bu soru hepinize. Sizce ben o tabaktaki yumurtalar bitmeden sofradan kalkmanıza izin vermeli miyim? İzin verirsem iyi bir ebeveyn olmuş olur muyum? Hadi bana yardımcı olun şimdi. İstedığınız kadar düşünün bakalım. İsterseniz bu konuda takım oylaması yapalım...” diyerek masada sessizliği sağlamış oldu. Tebessümle bakışan Sedat ve İnci kahvaltıya hızlıca devam ettiler.

“Bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Buna karşılık bir ödülü hak ettiniz çocuklar. Sizi bugün Milas'a müzeleri gezmeye götürebilirim. Nasıl fikir?” Dedi Zeynep.

“Yaşasın. Bozok da gelebilir mi? Lütfen...” diyen İnci yeni bir oylama konusuyla herkesi güldürdükten sonra Erkin'in de katıldığı oylamayı kaybetti.

Akşam saatlerinde nöbetten dönen Eylül teyzelerine onsuz yaşadıkları serüveni, ilçede müze gezileri ardından Zeynep'in liseli öğrencileri ile buluşup kaynaşmalarını anlatmak için sıraya giren küçükler gerçek manada pestil gibi yorulmuşlardı. Güneşin pembeleştirdiği masum yüzlerle, en çocuksu hallerle evdeki herkese iyi geceler dileyip odalarına gittiler.

Caner'in erkenden yatıp uyumaktan daha parlak fikirleri vardı o gece. Erkin abinin bilgisayarında gezinmek, onun zihin dünyasında keşifler yapmak temel göreviydi. Hiç de etik olmayan bu davranışlar için zamanı geldiğinde özür dilemeyi zaten göze almıştı. Bütün mesele ihtiyaç duyduğu bilgilere en kısa zamanda ulaşmak, aklında yer tutan bilgi boşluklarını kendi gayreti ile doldurmaktı. Dün gecedan kaynaklı, Erkin abisine zaten bir özür borcu olması bu etik dışı eylemi bir nebze

kolaylaştırıyordu o gece. Ama maalesef Erkin abisinin yatıp uyumasını beklemek, o uyuduktan sonra sessizce kalkıp operasyona devam etmek çok zor olacaktı. Yorucu bir günün ardından, hem de göz kapakları ağırlaşmışken uyumadan beklemek hiç kolay olmayacaktı. Operasyonu ertelemesi de mümkün değildi üstelik. Birkaç güne kalmadan ev daha da kalabalıklaşacak, işler daha da zorlaşacaktı. Belki bu odadan gitmesi bile gerekebilirdi.

“Sakın uyuma oğlum, bu konu çok önemli. Çözmeliyiz” diyerek kendine güç telkin ederken Erkin abisi odaya geldi. Aklından geçenleri okumasından korkarak ve yüzüne bakmaktan imtina ederek yatağını hazırlamaya koyuldu. Bir bakıma onun da erken uyumasını sağlamaya çalışıyordu.

“Oda arkadaşımın nesi var böyle? Vay canına, çok yorgun görünüyorsun. Uyumanı hızlandırmak için sana masal anlatmamı istemezsin sanırım” diyerek tebessüm eden Erkin abisine çevirdi yüzünü. Hiçbir şeyden haberi olmamasına seviniyordu.

“Zeynep halam senin ne kadar esprili biri olduğunu bilmiyor değil mi? Bilseydi o da senden hoşlanırdı. Bastonun varmış, yokmuş umursamazdı” dedi.

“Tamam, biliyoruz küçük dev adam. Halanın pamuk gibi yumuşak, ay ışığı kadar berrak bir kalbi var değil mi? Sen o aklındakileri söyle bakalım Zeynep’e, görürüz o zaman yumuşak kalbinin pamuklarını. İkimizi de akşam yemeği niyetine Bozok’un önüne atar halan. Uyarmadı deme” diyen adama keyifle güldü Caner.

“Demek o kadar çok kızdırdın onu. Bana ne zaman anlatacaksın? Zaman hızla geçiyor. Yakında İstanbul’a dönmemiz gerekecek” dedi.

“Unut bunu yakışıklı. Tabi ki hiçbir zaman. Beni boş yere tehdit etme, işe yaramaz. Senin söyleyeceğin şeylere inanmaz o. Kendi matematiğini kendi çözer. Sonra da kendi çözdüğüne inanır. Senin pamuk kalpli halan keçi gibi inatçıdır aynı

zamanda. Bunu bilmiyorsun tabi. Onunla yeterince zaman geçirince öğrenirsin” diyen Erkin zeki çocuğu iyice meraklandırdı.

“Görürüz bakalım. Bana inanmazsa sana inanır halam. Bu geceyi bir atlatalım da, görüşürüz Erkin abi” diye geçirdi içinden.

“Merak etme uykucu, senin rahatsız etmeyeceğim. Ben bahçeye iniyorum. Sayende uyku muyku kalmadı bende. Hazır tüylerim diken diken olmuşken gidip biraz egzersiz yapayım bari. Karada mı yaparım suda mı, belli olmaz. Beni bekleme, uyu sen” diyerek odadan ayrılırken arkadan yetişti Caner.

“Al bunları, unuttun sanırım. Yoksa mayosuz mu yüzeceksin?” diyerek gülümseyen çocuğa o da gülümsedi.

Erkin’in alt kata inip kapıdan dışarı çıktığından emin olunca zaten sessiz olan ev iyice sessizleşti. Eylül teyze nöbetten alacaklı olduğu uykusuna çoktan yenik düşmüş, küçükler rüyaya dalmışken zaman en uygun zamandı. Hemen masaya yerleşen Caner onun gitmesine çok sevinerek operasyona koyuldu.

Aklındaki binbir soruya bir de Caner’in merakı eklenmişti. Onun odada yalnız kalınca ne yapacağını çok iyi tahmin ediyordu Erkin. Sebebini bilmiyordu sadece. Bilgisayarına neden bu kadar iştahla sızmaya çalıştığını, içinde ne aradığını bilemiyordu. Yine de akıl yaşını kesin tahmin edemediği bu ilginç çocuğa saygı duyuyordu. Bir hedefi olması, gayret göstermesi o saygıyı hak ediyordu. Onun da Zeynep gibi olduğundan emindi Erkin. Keçi gibi inatçı olması genlerinde kayıtlıydı.

Bahçeye indiğinde asıl amacı egzersiz yapmak değil, bu zeki çocuğa amacına ulaşsın diye zaman kazandırmaktı. Çocuk o kadar zekiydi ki, onun bunu bilip bilmediğinden bile emin olamıyordu. Erişkinlere taş çıkartacak o sarı saçlı sevimli kafada hangi düşüncelerin cirit attığını kestirmesi imkansızdı. Parlak ay ışığında yeşil çimlerin üzerinde tempolu yürüyerek merak mı, sinir mi bilemediği gizemli duygularını yatıştırmaya çalışırken

Zeynep'in bahçe katındaki dairesinden dışarı sızan ışığı görüp o yana yöneldi. Sonra duraklayıp yönelişine kızarak geri dönmek istedi. Sonra yine duraklayıp daha kararlı bir yönelişle kapıya kadar yürüdü. Gecenin serininden istifade için açık duran kapıdan içeriyi görmeye çalıştı. Bastonuyla sabit cama vurup kendini belli ettikten sonra sinekliği açarak içeri seslendi. İçeri davet edilmesine biraz sevinip biraz da şaşırmasından sonra gülümseyerek içeri girdi.

“Böyle güzel bir gecede uyumayan birini buldum sonunda. Çok şükür. Güzel bir gece dediğime bakma, sadece gece güzel. Ben kendimi gübre çuvalı gibi hissediyorum. Uzman biri gelmiş üzerimde deney yapıyor sanki. İşe yaramaz damgası yersem nereye döküleceğimi biliyorum” dediğinde Zeynep afallamış dikkatle Erkin'e bakıyordu.

“Ne, ne demek bu? Uzman kim? Caner mi?” dedi.

“Vay canına, yüksek sesle konuştuğumu fark etmemişim. Sadece düşündüğümü sanıyordum. Duyduklarını unut gitsin Zeynep, saçmalıyorum işte. Bu duyguyu hissetmeye aşınayım, dert etme” dediğinde bütün dikkatiyle Erkin'e yönelen bu kez Zeynep oldu.

“Şuraya otur lütfen. Şu bastonu da bırak elinden. Beni korkutuyor” dedi.

Kendini bir psikoloğun marifetli ellerine bırakmış gibi sakın, arkasına yaslanırken bastonu bıraktı Erkin. Derin nefes alıp mayosunu ve havlusunu kanepeye bıraktı.

“Biraz çalışacaktım ama canım istemedi. Şu sarı kafalı oğlan benim bilgisayarımı didik didik ederken spor yapmak içimden gelmiyor” dedi.

“Nasıl yani? Caner senin bilgisayarını karıştırıyor ve sen buradasın. Neden izin verdin buna?” diyen Zeynep de oturdu.

“İzin vermedim. İstemedi zaten. Ben uyuduktan sonra sessizce kalkıp minik bir fare gibi tıklar tıklar çalışıyor. Dün geceden bu duruma da aşınayım yani. Şifreyi nasıl çözdüğünü

bilmiyorum ama hiç zorlanmadığını biliyorum. Oysa onun yanında hiç açmamıştım cihazı. Uyuduğumu sanıyordu sadece. Şu anda yine aynı şeyi yapıyor ama daha rahat olsa gerek. Ben odama dönene kadar umarım işini bitirir çünkü yatağıma girince huzur içinde uyumak istiyorum” diyen Erkin Zeynep’in de masasında çalışma düzeni kurduğunu, üst üste dizilmiş onlarca dağılmış dosya ile cebelleştiğini fark etti.

“Bu hiç etik değil Erkin. Şimdi gidip bunu ona söylemem gerekiyor. Öyle kafasına göre takılamaz bu çocuk. Ona etik ne demek anlatmalıyım. Bu benim görevim” diyerek ayağa kalkan Zeynep’i kolundan tutup durdurdu Erkin.

“Tamam, sakin ol Zeynep. Etik olmadığını zaten biliyor. Sonuçlarını göze alması manidar benim için. Demek ki hedefi büyük. Kazancı zararından daha fazla olacak. Bunu biliyor ve göze alıyor. Ben sadece neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Ona kızmıyorum” dese de Zeynep kızgındı. Onu hemen uyarması gerekiyordu. Yeniden kapıya yürümek isterken Erkin de ayağa kalktı. Bastonsuz yürüyerek birkaç adım attıktan sonra yetişemeyince seslenmeyi tercih etti. Sonra da Zeynep’in içeri girip oturmasını bekledi. Kendisi de oturan Erkin sakın bir sesle konuştu.

“Ben buraya Caner’i şikayet etmek için gelmedim. Önce bunu anlaman gerekiyor. Tam tersine, rahat çalışsın diye bahçeye indim. Senin ışığını görünce geldim yanına. Bırakalım karıştırısın cihazımı, merakını gidersin. Görebileceği zararlı bir şey yok içinde, endişelenme. Röntgenimi çekmek istiyorsa bırakalım çeksin. Zekamın sınırlarını merak ediyorsa, bırakalım öğrensin. Öğrendiği bilgiyi nasılsa kullanmak isteyecek. Etik dersi vermek istersen, geri dönüşüm aldığımız zaman verirsin. Ve o zaman derdi neymiş anlarız küçük dev adamın. Biraz sabır Zeynep, biraz sabır” dediği zaman Zeynep’i çok şaşırttı Erkin. Yüksek anlayışlı babacan tavrını çok çarpıcı bulmuştu o anda. Yürüttüğü insanca mantıktan etkilendiğini itiraf edemedi ama gülümsedi.

“Ona böyle mi diyorsun? Küçük dev adam...” diye sorduğunda Erkin de gülümsüyordu. Başını sallayarak sözünü tekrar etti.

“Küçük dev adam. Birinciyi yetmişli yılların bir filminden, ikinciyi spor müsabakalarından tanıma şansım olmuştu. Bu da onların zeka versiyonu. Hiç şüphem yok” dedi.

Ciddi meseleyi ertelemek Zeynep için de uygundu. Onun da çözüm bekleyen deli soruları akıldında gezinip dururken, Caner konusunu doğal akışına bırakmak mantıklı geliyordu. Minik mutfak tezgahına yürüyüp Erkin’e ne içmek istediğini sordu. Hızlıca hazırladığı iki fincan kahveyle kanepeye döndüğünde onun da yeni merakları oluştuğunu fark etti. Masasını dolduran kucak dolusu dosyaların üzerinden çektiği bakışını Zeynep’e çeviren genç adam sorusunu çoktan hazırlamıştı.

“Hayırdır Zeynep, eve iş getirmişsin resmen. Demek holdingin yeni CEO su olmaya karar verdin. Yakışır sana” dediğinde Zeynep umutsuzca başını sallayarak isyanını gösteriyordu.

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değil Erkin. Benden CEO falan olmaz. Niyetim de yok zaten” diyerek söze başlaması ciddi sorunlara işaret ediyordu.

Dosyaların bu evdeki varlığı sorunun ince hesaplarda saklı olduğunu haykırıyordu neredeyse. Erkin gözlerini yine dosyalara dikip muhtevaya ilgi duyarken kahvesini yudumluyor, Zeynep’in dilinin çözülmesini bekliyordu.

“Hadi anlat hikayeni. Bu kahveler bitmeden çözeriz belki. Sır değilse tabi” dedi.

“Aslında sırlar var içinde. Yani, ben öyle sanıyorum. Onur da aynı fikirde ve Caner’in öğrenmemesi gerekiyor. Babasının trafik kazasında kasıtlı ve önceden aracına zarar verildiğini bilmemesi gerekiyor. Kesin kanıtlar olmasına rağmen kimin yaptığı ortaya çıkmadan onun kafasını karıştırmak istemem. Küçük dev adam olsa da, o bir çocuk. İntikam duygularıyla

çocukluk yıllarını heba etmesi mantıklı olmaz” diyen Zeynep Erkin’in dosyalara duyduğu ilgiyi olanca şiddetiyle arttırmakla kalmadı.

“Onur kim?” sorusunu sakın bir ses tonunda sorabilmek için kendisine çeki düzen vermek zorunda kaldı.

“Çocukların dayısı Onur. Haluk beyin tabiriyle Amerikalı. Şimdi Amerika’da olsa gerek. İşim çıktı, birkaç güne kadar dönerim dedi giderken. Onu tanıyınca Haluk beye hak vermedim desem yalan olur. Kaza konusunda benden şüphelendiği için bana fena saldırdı önce. Şimdi de yardım etmeye çalışıyor ama samimiyetinden şüpheliyim. Bizim dünyamıza fazlasıyla yabancı bir akademisyen Onur. Tek derdi kariyeri sanıyordum ama Caner de var sırada. Onu alıp Amerika’ya götürmek için bana dava açmaya hazırlanıyor. Caner’i özel çocukların eğitildiği bir merkezde yetiştirecekmiş. Diğer çocukları da yatılı okula verecekmiş. Bekar bir dayı olmanın vesayeti benden alma konusunda dezavantaj olduğunu öğrenince yıldırım hızıyla evlenmeye gitmiş olabilir Amerika’ya. Sağlam bir ihtimal bana göre. Senin anlayacağın, aileyi parça pinçik edip servetin üzerine baharat diye katacak, sonra da vahşi kapitalizm sofrasına meze diye sunacak adam. O yüzden onunla rekabet halinde olmamızı isterken, benim bir dizi hatalar yapmamı bekliyor. Branşını bilmiyorum ama, Onur beni profesörlük tezine malzeme yapmış bile olabilir. Kuşkulanmıyor değilim. Onun hayat anlayışına kıyasla nadir bir vaka olarak ilgisini çekmiş olabilirim. Aynı sebeplerle Haluk beyin bana bıraktığı vesayeti ve mirası şiddetle reddediyor olması bende bu izlenimi bıraktı. Ayrıca bilim insanı olması sebebiyle Caner’le yollarının çakışması ona avantaj sağlıyor. Elimde olsa ben de seve seve reddederdim mirası. Sakin ve huzurlu hayatıma geri dönerdim. Ne de güzel olurdu. Ama çocukları tanıyınca, peşinden Onur’un soğuk rüzgarına tutulunca, elimdekilere sıkıca sarılmak geliyor içimden. Anlıyor musun Erkin?” dedi Zeynep.

Bir avuç çakıl taşı yutmuş gibiydi Erkin. Zeynep’in çizdiği tablo o kadar netti ki ilave soru gerektirmiyordu. Kahvesinden

bir yudum daha aldıktan sonra kafa karışıklığını giderecek umuduyla saçlarına saldırdı. İşe yaramayınca yeniden çalışma masasındaki dosyalara odaklandı.

“Evet, anlıyorum Zeynep. Anlamaya çalışıyorum yani. Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Şu dosyalar, onlar bu sıra dışı hikayenin neresinde?” dedi.

“İşin tam burasında problem dallanıp budaklanıyor ve bu dosyalar devreye giriyor. Buraya gelmeden önce şirket merkezinde müdürlerle yaptığımız toplantıda şirket yapısını anlamam için önüme yığıldılar onları. Biraz da gözümü korkutmak istediler, fark ettim. Kendilerine fırsat üretmek istiyorlarsa mantıklı elbet. Ama Niyazi komiserin aynı gün telefonuma gönderdiği criminal rapor beni huzursuz etti. O dosyalardan bütün şirket müdürlerinin iş ahlakını çözüp onlardan birini CEO olarak seçebilirim. Belki de bunu yapmamı bekliyorlar. Bu göreve talip olan en az yedi kişi var. Tabi bunu yaparsam onun yerine yeni bir müdür bulmam gerekecek, orası başka problem... Diğer problem en önemlisi. Haluk beyin geçirdiği kaza ile ilgili olabilecek sebep veya kişileri dosyalardaki bilgilerden yararlanarak bulmak umudu. Sudoku çözmeyi severim ama böylesini denemedim. Benim matematik bilgim bunların hepsini aynı anda çözmeye yeter mi? Bu da başka bir problem.

“Onur sana yardımcı olma niyetini nasıl gösterdi?” dedi Erkin.

“Davetli değildi ama toplantıya onu ben davet ettim. Asıl amacım benimle ilgili art niyeti varsa, toplantıda açık etmesini sağlamaktı. Tam tersi oldu ama. O benim müdürler hakkındaki şüphelerimi fark edip toplantının ses kaydını gizlice alarak çözüm bulmama yardımcı oldu. Telefonumdaki fotoğraflarla birlikte bu kayıt işime yarayacak sanıyorum. Kaydı da telefonuma göndererek sürece katkı sağladı. Acaip bir adam bu Onur. Niyetini anlamak için kahin olmak gerekir diyemiyorum ne yazık. Çünkü ben kahinlere değil iyi çalışan insan aklına inanıyorum” dedi Zeynep.

“Bence yapay zeka. Bu çetrefilli durumu çözmek için senin iyi çalışan bir yapay zekaya ihtiyacın var Zeynep” diyerek, kahvesinden son yudumunu da aldıktan sonra ayağa kalkıp masanın yanına gitti Erkin. Şaşkın kıza gülerek bakıyordu.

“Yapay zeka dediğime bakma sen, o da insan aklının ürünü zaten” dedi.

“Nasıl olacak?” diyen kuşkulu kıza tebessüm etti.

“Bu dosyaların hepsi, varsa daha fazlası tarayıcıdan taranacak. Profesyonelce hazırlanmış bir yönetici programına yüklenecek. Gerisi zaman ve emek ister. O da bende bol bol var. Ya sende? Bu dosyaların gerisi, eskisi yenisi, yani hepsi var mı?” dedi Erkin.

“Bundan sonra imza attıkları bütün evrakları mail adresime göndermelerini istedim. Ama eskileri için bir şey diyemem” dedi Zeynep.

“Mail adresleri ve telefon numaraları varsa hepsini olmuş bil. Senin telefondan toplantıyla alakalı kayıtları benim bilgisayara yönlendirince işlem tamam olacak. Hallederim merak etme” dedi Erkin gülerek.

“Bütün bunları benim için mi yapacaksın? Beni şu bastonun kadar sevmezsin sanıyordum. Beni şaşırtıyorsun Erkin” dedi Zeynep.

“Senin için, Caner için, hak hukuk adalet için,,, Hangisi hoşuna giderse ona sayarsın. Benim işim bu zaten. Şirketlere profesyonel yönetici programları hazırlamak. Elimde bunlardan her çeşit var. Caner adındaki bilgisayar faresi şu ana kadar onlara zarar vermediyse tabi. Umarım işini bitirip uykuya dalmıştır küçük dev adam” diyen Erkin dosyaları üst üste dizerek gitmeye hazırlanırken birden durakladı.

“Haluk beyin telefonu elimizde olsaydı işler çok kolaylaşırdı Zeynep. Nerede olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Hastanede yattığı sürece yanındaydı muhtemelen. Sonra ne oldu? Hiç bir fikrim yok. Yanından hiç ayrılmayan en güvendiği avukatına, Adnan beye sordum cenazeden sonra. Bilmiyorum, kayboldu sanırım dedi. Sonra unutuldu gitti” dedi Zeynep.

“Hımmm, şaşırtıcı doğrusu. Kaybolması şüphe uyandırıyor” diye mırıldanarak kapıya doğru yürüdü Erkin.

“Bu dosyaları yarın odama getirirsen sevinirim. Şimdi alırsam küçük farenin dikkatini çeker. Akşama kadar beni soru yağmuruna tutar” diyerek kapıyı açtığında Caner’le karşı karşıya gelince kahkahayla güldü Erkin.

“Ne demiş atalarımız? Caner’i an, bastonu hazırla. Yere düşerse alır nasılsa. Ne saklıyorsun acaba arkanda? Yedek baston mu getirdin bana, hı?” diyerek şiirsel sözlerle karşıladığı çocuk çok ciddi bakıyordu Erkin’e.

“Sizinle konuşmam gerekiyor. İkinizle de. İçeri girebilir miyim?” dedi.

Elleri hala arkasındaydı Caner’in. Kuşkulu bakışmaları kesip kendisini ciddiye almaları için onlara biraz zaman tanıdıktan sonra arkasından çıkardığı iki adet telefonu masaya, dosyaların yanına koydu usulca.

“Bunlar annemin ve babamın telefonları. Çalışır haldeler merak etmeyin” dediğinde eksik taşlar yerli yerine oturmuş oluyordu. Hep birlikte oturup çocuğun anlatacaklarını dinlemeye koyuldular.

Babasının telefonunu onunla ölümünden sonra hasret gidermek amaçlı kullandığını, belli bir tarihten sonra tüm konuşmaları kaydettiği için annesinin sesini duyup özlem giderdiğini anlattı Caner. Fakat bir süre sonra tekrar tekrar dinlediği konuşmalarda bir şey fark ettiğini, babasının sesindeki endişe ve kaygıyı algılayabildiğini söyledi. Konuşma kayıtlarının başlangıç tarihinin onun hastalığının henüz teşhis edilmediği tarihlere denk gelmesinin önemli olduğunu, kazadan yakın bir

süre öncesine dayandığını ve bunun tesadüf olmadığını düşündüğünü söyledi.

“Kazadan sonra annemin acısıyla uzun bir süre kimseyle görüşmemiş babam. Sonra da hastane günleri başladı işte. Ölümün kaçınılmaz olduğunu öğrendiği gün beni yanına çağırdı ve çamaşır çantasından çıkardığı telefonları elime verdi. ‘Bunlara gözün gibi bakacaksın, tamam mı evlat? Zamanı gelince ortaya çıkarırsın. Anladın mı? Zamanı gelince. Zamanı geldiğini sen anlarsın. Sana güveniyorum’ dedi bana. Bence zamanı geldi” dedi cılız bir tonda.

“Sen bu konularda uzmansın Erkin abi. Bilgisayarında çok profesyonel programlar var, hepsini kendin yapmışsın. Bu telefonlardan annemin ölümüne sebep olan kazanın sırlarını sadece sen çözebilirsin. Halamın güveninineden kaybettiğini bilmiyorum ama, ben sana güveniyorum” diyen Caner gözünden akan yaşları siliyordu sözünü tamamlarken.

“Hımm, bu anlattıklarından anlıyorum ki, bir taşla iki kuş vuruyorsun. Üç mü deseydim? Bana oyalanacak bir iş teklifi sunarken bilgisayarımı benden habersiz kurcaladığını itiraf ediyorsun. Yetmezmiş gibi Zeynep’ten özür dilemem gerektiğini ustaca hatırlatıyorsun. Vay canına, senden korkulur küçük dev adam” dedi Erkin tebessümle. O da bir taşla iki kuş vuruyordu o sıra. İhtiyaç duyulan telefonlara eriştiği için sevinirken çocuğun hüznünü dağıtmayı başarıyordu.

“Çok özür dilerim. Senin bu işe uygun olduğunu anlamak için başka çarem yoktu. Bir daha sen izin vermeden elimi bile sürmem, söz” diyen çocuğun Zeynep’le eş zamanlı kuşkular geliştirdiğini anlamış olsalar da criminal rapordan ona söz etmeyi vakitsiz buldular. Karşılıklı bakışıp anlaştılar.

“Babamın kaza yapmasına başkaları sebep oldu bence. Babam iyi bir sürcüydü. Alkol kullanmazdı. Üstelik kazada başka bir araca çarpmadı babam. Araba kontrolden çıktı. Bütün bunlar bana kuşkulu geliyor Erkin abi. Lütfen bunları araştır olur mu? Emeyinin karşılığını bir şekilde öderim sana. Söz veriyorum”

dedi umutla. Gz yaşıyla yeni yıkanmış gözleri salonun loş ışığında pırl pırl parlıyordu Caner'in.

“Tamam, yapmaya çalışırım. Ama ben masamda çalışırken başıma dikilip bıldı bıldı yapmayacaksın. Anlaştık mı?” diyen Erkin'e iştahla başını salladı.

“İyi o zaman. Hadi şu savaş ganimetlerini masadan topla da odamıza gidelim. Sen mışıl mışıl uyurken ben de işime bakayım” diyerek kalkan Erkin abisini durdurdu Caner.

“Gitmeden önce halama sormam gereken bir soru var. İzin verir misin?” diyen Caner sürpriz gibi gelişmeyi sessiz bir tebessümle ayakta izleyen Zeynep'in yanına sokuldu.

“Halacım, babamdan nefret ettiğini aklımdan çıkaramıyorum. Annemin ölümüne sebep olan kazanın seninle ilgisi olmadığını lütfen söyle bana. Senden duymak istiyorum” diyen Caner zavallı halasına dayısından sonra yeni bir darbe indirmiş oluyordu.

“Babandan hiç nefret etmedim küçük adam. Cevabım yeterli mi?” dedikten sonra sessiz bir çığlıkla ve hızlıca bahçeye çıkıp ağaçlık alanda kayboldu Zeynep.

“Acını anlıyorum küçük dev adam ama bir çuval inciri son sahnede berbat ettin, farkında mısın? Babanın haberi ona avukatın telefonundan geldiği gün, ben de buradaydım. Havuzun başına oturup nasıl ağladığını gözlerimle gördüm. Katiller öyle ağlamaz Caner, onlar hem kendilerine hem de başkalarına kötülük yapar sadece” diyen Erkin'in elinden tutup dışarı çekti Caner.

“Biliyorum, hadi onu bulalım. Hadi koş, yetiş bana” diyerek önden fırladı.

Bahçenin bir köşesindeki tarihi taş fırının önünde ay ışığının yardımıyla buldukları Zeynep yine taştan yapılmış alçak bir duvarın üzerinde sessizce oturuyordu. Doğru olanların içinden en doğru olanı karışmış kafasının içinde arayıp dururken vicdan muhasebesi yapıyordu. Eylül ablası ile bir zamanlar

yolları kesişmiş olmasaydı bugün kim bilir hangi nefret dolu yükleri kalbinde taşıyor olacaktı. Sadece onun insanlığına muhtaç değildi hala, onun ayna tutup gösterdiği o güzel insanın emsalsiz şahsiyetini örnek almaya da muhtaçtı. Eylül ablasının evlenip gidecek olması, Caner'in Amerika'ya gitmeyi tercih edecek olması kadar içini sızlatıyordu. Zaman gezgini oyunu hangi aşamada ve hangi yeni hamlelere gebeydi acaba düşüncesiyle gökyüzüne bakıyordu beklerken.

Koşarak gelen sevimli çocuk nefes nefese kaldığı için konuşmadan önce yerinden kalkan halasına sarılmayı tercih etti. Erkin'in de şaşırıldığı bu sarmaş dolaş duygusal beraberlik tahminlerden uzun sürünce söze Erkin başladı.

"Sayenizde akşam sporumu yapmış oldum. İyi oldu ama senin Zeynep'ten ders alman gerek. Koşarken nefesini kontrol etmeyi bilmiyorsun" diyerek aynı duvarın üstüne oturdu Erkin. Tebessümle onları izliyordu.

"Çok üzgünüm Zeynep hala. Seni üzdüğüm için özür dilerim. Bana çok mu kızdın? Bana kızdığın için bizi dayımla Amerika'ya göndermeyeceksin değil mi?" diyen çocuk Zeynep'in kaygılarını dağıtıyor sarılmaya devam ediyordu.

"Bana göre sen reşid bir çocuksun Caner. Kendi tercihi kendin yapacaksın. Dayın dava açsa bile senin gibi özel bir çocuğa hakimler mutlaka tercihini soracaktır. Sana küsmedim ben Caner, sadece sizin için en uygun olanı bulmaya çalışıyorum" dedi Zeynep.

"Yaşasın. Biz hala takımız o zaman. Önemli kararları oy kullanarak alacağız, öyle değil mi?" diyen çocuk mutlu görünüyordu.

"Evet, biz takımız. Gereken zamanlarda oylama yapacağız. Her zaman" diyen halasına tekrar sarıldı Caner. Sonra da göz ucuyla kontrol ettiği Erkin'in yanına gitti.

"Halamı çok üzdüm ama, o beni affetti. Gördün mü, senin dediğin kadar korkunç değilmişim ben. Beni hala seviyormuş

halam. Hadi Şimdi sen de dene. Ondan 6z6r dilersem seni de affedecek halam, eminim. Onu çok kızdıracak bir Şey yaptığını biliyorum. Şimdi tam zamanı” diyerek o da duvarın 6st6ne oturdu.

K66k dev adamın y6z6ndeki tebess6m6n Őifrelerini 6zmemek pek m6mk6n g6r6nm6yordu o sıra. Çok Şeyi aynı anda içeren Őeytani g6l6msemesi gece karanlığını dağıtan ay ışığında ayın bir parçası gibi parlıyordu. Erkin abisini bir t6r oyuna getirmenin hazzı mıydı y6z6ndeki, yoksa daha ileri zamanları parlak zekasıyla planlıyor olmanın g6stergesi miydi, anlaŐılmıyordu. Ama Erkin’in çocuğa tebess6m ederken başını sağa sola sallamasında memnuniyetsizlik olduğu bariz g6r6n6yordu.

Yakın geçmişinde kendine uygun g6rd6đ6 intihar giriŐiminin Zeynep’te kalıcı g6ven yoksulluğu oluŐturduđundan çocuğun yanında s6z edip, o g6nler adına 6z6r dilemesi affedilmesini sağlar mıydı, bilemiyordu Erkin. Onun kalbinden s6k6p aldığı g6veni bir 6z6r ile yerine koyar mıydı, onu da kestiremiyordu. 6z6r dilemek değildi o anda zor olan, konunun yeniden g6ndeme gelmesi yetmezmiş gibi Caner’in zihnine de yazılacak olmasıydı. Genç adamı sıkıŐtıđı yerden yine ve yeniden Zeynep kurtardı.

“Bence Erkin abinin benden 6z6r dilemesine hiç gerek yok. Beni y6zlerce kez evden kovup, git bu evden demesinin ardında kazanın sebep olduğu zihinsel bir travma olduğunu biliyordum. Bilmiyor olsaydım, ben de y6zlerce kez bu evden taşınıp gitmiş olurdum. Onun bir g6n iyileŐeceđine, ayağa kalkıp y6r6yeceğine inanıyordum ben. Yine de biraz kızgınım tabi. O da fizik tedavisine erken baŐlamayıp Eyl6l ablamı 6zd6 diye” dedi Zeynep.

Zeynep’in yanına sokulup derdini anlatmak için gerçek bir fırsat yaratmıŐtı Erkin’e ocuk. Aralarında hiç konuŐulmayan, bir bahane ile s6men altı edilen zihinsel çalkantıları s6zc6klere d6k6p sakinleŐtirmenin bulunmaz fırsatıydı. PlanlanmıŐ olsaydı ancak bu kadar iyi planlanabilirdi zaman. K66k dev adamın

yeteneklerini sorgulamaya ortak kullandıkları odada devam etmeye karar veren genç adam bastonundan destek alarak kırılған kıza yaklaştı.

“Seni evden kovarken aslında seni kovmuyordum Zeynep. Senin bana değer verip insan yerine koyma fikrini kovuyordum. Çünkü ben kendime değer verip adam yerine koymuyordum. Tekerlekli sandalyeye mahkum yaşamayı yaşamak olarak kabul etmiyordum. Seksen milyon nüfusun sekiz milyondan fazla engellisi olduğunu, bunlardan iki buçuk milyonun benim gibi ortopedik engelli olduğunı bilmiyordum. Ne yazık ki, zavallı egomun sesinden başka bir ses de duymuyordum. Çok üzgünüm Zeynep. Senin nefretini kazanmak uğruna yaptığım bütün saçmalıklar için özür diliyorum. Boşa kürek çektiğimi, sende nefret duygusunun zerresi olmadığını sen gittikten sonra öğrendim. Ortak hikayenizi ablamdan dinledikten sonra yaşamak için bir amacım olması gerektiğini anladım ve bacaklarımla beraber ruhumu da iyileştirmeye başladım. Yeni hayatımı tamamen sana borçluyum aslında. Her ne kadar, herşeyi ablamı mutlu etmek için yapmış olsan da, yeniden doğmuş gibi hissetmemi sağladığın için sana binlerce teşekkür ediyorum” dedi Erkin.

“Daha da iyi olacaksın Erkin, ben inanıyorum” dedi Zeynep.

“Barıştığınıza çok sevindim. Yüzlerce kez evden kovulan birinin binlerce teşekkür alması çok karlı bir alışveriş oldu değil mi halacım? Hadi şimdi sarılın da barıştığınızdan emin olayım. Aksi halde rahat uyuyamam bu gece. Hadi Erkin abi...” diyerek dediğini yaptırdı Caner. Onların yakınlaşmasını bir süre tebessümle izledikten sonra yanlarına gidip ikisine birden sarıldı.

Caner’in taşıdığı dosyalar ve telefonlarla odalarına döndüklerinde ikisi de suskunluklarını güçlükle zapt ediyorlardı. Özellikle Caner’in yüzüne yapışıp kalmış sinsi gülümseme Erkin’i çileden çıkarıyordu. Odanın kapısını kapatıp yatağına oturduğunda bilmeceyi andıran gizli sorularla izlediği çocuğa,

bilinçli bir aceleyle yatağını hazırlamakta olan küçük dev adama bakıyordu.

“Halandan şüphelenmiş olduğuna inanamıyorum. Ben de seni zeki sanıyordum. Belli bir saatten sonra kimlikteki yaşına mı iniyorsun acaba? Ne de olsa bir Karadenizlilik var sende” derken çocuğun tepkisini çekmeyi arzu ediyordu Erkin. Onu konuşturmanın yolu kızdırmaktan geçiyordu kendince.

“Halamdan bir saniye bile şüphe etmedim Erkin abi. Onu henüz tanımadan önce nasıl biri olduğunu babamdan öğrenmiştim. Asıl benim anlamadığım, sen nasıl bu kadar geç kaldın onu tanımakta. Bir ay öncesine kadar onu evden kovduğuna göre, hangimiz daha çocuk görünüyoruz acaba?” diyen çocuk da hazırlıklıydı tartışmaya.

“Bahçedeki halin neydi öyleyse? O tiyatro neyin nesiydi?” derken Erkin de kendi yatağına oturmuş sakin bir tebessümle bekleyen çocuğa bakıyordu. Sonra birden fark ettiği gerçeği heyecanla dile getirdi.

“Ahaaa, sen bana tuzak kurdun demek... Zeynep'ten özür dilememi sağlamak için bu oyunu sahneledin. Bizi yakınlaştırmayı başardın. Tebrik ederim... Niyetin ne senin ha? Halan bunu öğrenirse nasıl hisseder sence? Bu yaptığına ne denir bilmiyorum Caner, pes diyorum sadece” dedi kızarak.

“Fena mı oldu? Barıştınız işte. Ben asıl merak ettiğim sebebi öğrenemedim ama olsun. Artık merak etmiyorum zaten. Senin ona aşık olduğunu sana sarılınca öğrenmiştir halam. Hiç kuşkun olmasın. Seni bu bilgiyle tehdit ederek sırlarını öğrenme şansım kalmadı ama verimli bir gece oldu bana göre. Eksik parçalar yerlerine oturdu. Niyetimi öğrendiğine göre şimdi sıra sende Erkin abi. Umarım bana kızgınlığın bu dosyaların ve telefonların sırlarını araştırmanı engellemez. Çünkü benim ve halamın fazla zamanımız kalmadı. Okullar açılmadan bitmeli bu iş” dedi Caner.

“Ne için zaman kalmadı? Hangi iş bitmeli?” diye soran Erkin'in kızgın olmadığını görüyordu Caner.

“Şirket müdürlerinin başına müdürler müdürü anlamına gelen ve onları toparlayıp aralarında koordinasyon sağlayacak olan CEO yu bulmasına halama yardım etmelim. Öğrendiğime göre babam sağlığında kendi şirketlerinde tek başına yönetim kuruluymuş. Ölümünden sonra yetkisini halama miras bırakmış oldu. Bu seçimi halamın yapması gerekiyor yani. O benim bilim insanı olma rüyamı destekliyor Erkin abi. Ben de halamın öğretmenlik tutkusunu destekliyorum. Bu işi çözmek için sen de bize yardım etmelisin. Senin sayende uygun CEO yu bulabiliriz ama annemin bir katili varsa ilk onu bulmak öncelikli konumuz. Anlıyor musun?” dedi.

“Bu gecelik bu kadar şok yetti bana. Yarın sabah çalışmaya başlarım. Sizce uygun mudur sevgili patronum?” diyen Erkin pes etmiş bir gülümseme ile oda arkadaşına iyi geceler diledikten sonra yatağına uzandı. Biraz önce göğsüne yasladığı Zeynep’in sıcaklığını, yüzüne değen saçlarının kokusunu uzun uzun hatırlayarak uykuya daldı.

Caner’in acelesini haklı bulmuş olsa da asıl sebebe henüz vakıf değildi Erkin. Gündüz saatlerinde Caner’e telefon edip buldukları yerin konumunu isteyen ve Amerika’dan dönen dayısının yarın bu eve gelecek olması zeki çocuğu alarm durumuna geçirmişti. Patavatsız dayının gelince ortalığı velveleye vereceğini, garip görünüşüne ilaveten omurgasız sivri diliyle etrafa veryansın edeceğini az çok tahmin etmesi asıl sebepti. Onun da Zeynep’le alakalı planları olduğunu tahmin eden zeki çocuk, kardeşleri ve kendi mutluluğu adına endişe ediyordu.

Caner’i en çok korkutan olasılık, hassas ve kırılğan bünyeli halasının dayısının zorbalığı sonucu pes edip kenara çekilmesiydi. Zaten gözünde bir nebze değeri olmayan, babasından üvey ağabeyine geçerken kendisine hiç uğramayan mirasını lanet okuyarak dayısına teslim edecek olmasıydı. Buna izin vermemek için ne gerekirse yapacaktı Caner. Halasında görüp hayran kaldığı etik değerlerine yakın mesafede bir yaşam kurmayı tercih ederken, ona bu manevi çerçeveyi hazırlayan

Eylül teyzeye yakın olmayı da arzu ediyordu. Hayatının çok yakın geçmiş döneminde çok sevdiği babasının karanlık yüzüne tanık olan genç ama olgun zihni geçmişin acılarını geride bırakıp aydınlık bir gelecek hayal ediyordu.

Ev halkının öğrenip panik olmasını engellemek adına dayısının geleceğini kimseye söylememişti Caner, ama sürpriz olmasının yan etkilerinde korkmuyor değildi. Adı dillerden düşmeyen Erman beyin annesiyle birlikte aynı günlerde gelecek olmasının iyi mi, kötü mü netice vereceğini tahmin etmesi olanaksızdı. Eylül teyzenin en sevdiği doktor arkadaşının da İstanbul'dan gelecek olması merakın gizemini arttırıyordu. Haftasonu gerçekleşecek kız isteme törenine izin verilirse ilk kez tanık olacak olan zeki çocuk onca insanın bu evde nasıl konuk edileceğine akıl sır erdiremiyordu.

Mutfakta hararetli hazırlıklar peşinde yorulan Zeynep ve Eylül teyzesini o sabah gördükten sonra iyiden iyiye çekimser kalmış, dilini tutmaya ve insanları doğaçlama halleriyle tanımaya karar vermişti Caner. Tamamen ön yargısız bir zihinle karşılayacağı hazırlıksız yakalanacak insanların kendilerine has doğallıklarını izlemeyi tercih edecekti. Bu süreçte ortalıkta fazla dolaşmayacak, gözlemcilik görevini sürdürürken kardeşleriyle ilgilenip onları oyalama görevini severek yüklenecekti.

Sabah kahvaltıda yapması gereken araştırmayı kısaca anlatıp Eylül'ün de desteğini alan Erkin hiç oyalanmadan odasına çıktı. Misafirler gelmeden yol almaktı amacı. Dipsiz kuyuyu taşlamaya benzeyen zorlu bir araştırmayı yüklenmiş olmaktan, stresle birlikte hoş bir keyif de alıyordu.

İşe telefonlarla başladı Erkin. Haluk beyin kaza yapan aracı hakkındaki kriminal rapor telefondaki ses kayıtları yanısıra bütün arama kayıtlarını ve görüştüğü numaraları incelemeyi gerektiriyordu. Aynı zamanda çapraz sorgulama yapması gerekiyordu. Müdürlerin hangi sıklıkta Haluk beyle görüştiklerini bulması, dosyaların tarayıcıda taranıp programa yüklenmesi, konulara göre ayrıştırılıp grafiklerle görünür hale getirilmesi de sıradaydı.

Bütün gün masasında çalışma sistemini kuracak, mesai saatinin bitiminden sonra şirket müdürlerinin muhtemelen masalarında açık bıraktıkları bilgisayarlarını hackleyerek dosyalarda görünmeyen bilgilere ulaşacaktı. Bu yöntem de etik dışı kalması sebebiyle Zeynep'ten gizli tutulacak, ama Caner'in ulaşmakta acele ettiği bilgilere ulaşmayı sağlayacaktı. İşin içinde cinayete kasıt olunca çözüme ulaşmak için hackerlık yapması eninde sonunda hoş görülecekti.

Erkin için sessiz ve yoğun, ev halkı için sakin ve hararetli geçen o günün akşam üzeri zaman gezgini oyunu yeni bir viraja giriyordu adeta. Bahçe kapısında bir dakika arayla duran iki taksinin iki enteresan müşterisi tam o virajda oyuna katılmış oluyordu.

Bozok'un sesli mesajı yabancı misafir geldiğini haber verirken Zeynep ve Eylül bahçeye çıkıyordu. Havuzdan telaşla çıkıp gelen Caner'in kalbi endişeyle çarparken Sedat ve İnci'nin mutlu sesleri Erkin'in odasından bile duyuluyordu.

"Yaşasın dayım gelmiş, yaşasın dayım gelmiş" diyerek koşan küçükler tatil moduna iyice kaptırmış havasıyla görünüşündeki farkı fark ettirmeye and içmiş izlenimi uyandıran dayılarına özlemlerle sarılıyorlardı.

Eylül'ün soru işaretleriyle Zeynep'e baktığı sırada Zeynep tebessümle boynunu bükerken, fısıltıyla özür diliyordu ablasından.

"Onur bu. Geleceğini bilmiyordum, çok üzgünüm" diyordu.

"Tamam hayatım, dert etme. Bunda da vardır bir hayır" diyerek Zeynep'i sükunete davet ediyordu Eylül ablası. Henüz Onur'u tanımadığı için iyimserliğini hiç kaybetmeden misafirini karşılamaya bahçeye inerken Selin arkadaşının da geldiğini görmekten çok mutlu olmuştu. Ama Selin mutlu görünmüyordu. İki tesettürlü kadının sevgiyle sarılışını hayretle izleyen Onur da gergin görünüyordu.

Çocuklara sarılıp hasret giderdikten sonra Onur Zeynep'e yaklaşırken Caner de halasının yanına sokulmuştu o sıra. İlk düelloyu hasarsız atlatmak için Zeynep'e yardım edecekti.

"Neden şaşırdın Zeynep? Caner'i arayıp geleceğimi haber vermiştim" dediğinde her ikisi birden Caner'e bakıyordu.

"Şey ben, düşündüm ki, halamı da arayıp haber vermişsindir dedim. O yüzden söylemedim" dedi Caner.

"Dayın beni aramaz Caner. Avukatları tenbihlemiştir, eminim. Aleyhine delil olacak şekilde rakibinle tehditkar konuşma demiştir. Benimle başka türlü konuşamayan dayın, doğal olarak aramaya çekinmiştir" dedi Zeynep tebessümle.

"Sen neden beni arayıp tatile gideceğinizi söylemedin? Çocukları evde bulamayınca endişeleneceğimi tahmin edip keyif mi alıyordun ? Senin emenetlere sadakat dediğin bu mudur Zeynep? Ayrıca, bu dağ başına gelmenin neresi tatil, söyler misin?" diyerek sesini yükselten adamın ablasının iyimser kişiliğini nasıl etkilediğini görmeyi umarak Eylül'e bakıyordu.

"Seni aynı sebeple aramadım Onur. Avukatına yardımcı oluyorum. Tatilimize laf etmeden önce emanetlerin de fikrini sor bence. Bakalım onlar ne düşünüyor?" dedi Zeynep.

Eylül'ün ev sahibeliğine söz ettirmek istemeyen Selin tartışmaya dahil olmaktan çekinmedi. Aynı uçakla gelirken, aynı sırada oturmaları esnasında garip tavırlarına anlam veremediği adamın, konuşup adres sormasını fırsat bilip taksisine el koymasıyla zirve yapmıştı öfkesi. Başka taksiye binse de aynı adrese geldiklerini görünce inmeden önce ellerini açıp dua etmişti içtenlikle.

"Allahım, sen benim sabrımı mı sınıyorsun? Öfkeme yenik düşmekten sana sığınıyorum. Bana sabır ver lütfen" demişti.

"Dayıcım, sakin ol lütfen. Biz çok eğleniyoruz burada. Burası çok güzel bir yer. Gel seni ev halkıyla tanıştırayım. Eylül teyze bu, halamın manevi ablası. Uzun yıllar beraber yaşamışlar. Bu da bizim dayımız Onur" dedi Caner.

“Hoş geldiniz Onur bey” dedi Eylül.

“Ben de Selin. Eylül’ün manevi yoldaşı ve can arkadaşı. Onun en mutlu gününde yanında olmak istediğim için İstanbul’dan geldim Onur bey. Aynen sizin gibi yani. Aynı adrese geldiğimizi bilseydiniz anlaştığım taksiye el koymak yerine beraber gelmeyi önerirdiniz diye düşündüğüm için özürünüzü kabul edeceğim, üzülmeğin” dedi Selin.

“Neden özür dileyecekmişim? Benim geldiğim yerde hep böyle yapılır. Erken davranan yol alır Selin hanım. Ayrıca ben sadece çocukları merak ettiğim için geldim. Mutlu gün nedir, bilmiyorum” diyen Onur ortalığı iyice germekten çekinmiyordu.

“Aynı adrese geldiğimizi bilseydiniz bile mi?” dedi Selin.

“Elbetteki evet. Takside geçirdiğim zamanı iyi değerlendirmediyimi nereden biliyorsunuz?” diyen Onur irite ettiği genç hanıma gülümsüyordu.

“Onur Amerika’da yaşıyor. Orada gelenek böyleymiş. Kusura bakma Selin abla” dedi Zeynep. Milas’da tatil fikrinin hezimet olduğunu düşünüyordu o anda.

“Yok Zeynep’cim, ben anladım meseleyi. Sorun benim kıyafetimle ilgili. Bu yüzden ne özür bekliyorum ne de üzüntü duyuyorum. Merak etme sen. Bu tavırlara öyle alışkınım ki sadece gülüp geçiyorum” diyen genç kadına Onur yeniden yüklendi.

“Sizin gibiler her şeyi bildiğinizi düşünüyorsunuz ya Selin hanım, işte buna tahammül edemiyorum. Bu evde bulunmam tamamen mecburiyet, canınızı sıkmayın. Birazdan otelime döneceğim” dediğinde Selin’in öfkesi konuşmasını engelliyordu.

“Size yanlış öğretmişler Onur bey, bizim gibiler her şeyi bilmezler. Her şeyi kimin bildiğini bilirler. Ne kadar aykırı olursa olsun misafirlerine sofada yer açmayı da bilirler. Çok şükür ki, burası Amerika değil. Aç kalma ihtimaliniz yok. Hadi buyurun sofraya, çocuklar iyice acıkmıştır” dedi Eylül.

Bahçe seslerinde alışmadığı gerginliği fark eden Erkin, merak ettiği Onur'u yakından görmek için alt kata indiğinde herkesten önce ve kaçarcasına salona gelirken mutsuzluğu gözlerinden okunan Caner'le karşılaştı .

“Dayım geldi Erkin abi, korktuğum başıma geldi. Keşke size haber verseydim geleceğini” diyen çocuğun yanına sokuldu Erkin.

“İsabet olmuş geldiği, sakın üzülme. Onunla da paylaşmam gereken bilgilere ulaştım bu gece. Uygun bir zamanda toplanıp konuşuruz, tamam mı?” derken herkes içeri giriyordu.

“Ne kadar ilgilç bir ev bu. Süslemelere bayıldım. Ve de ne müthiş bir sofraya. Vay canına. Akdeniz mutfağı kokusu alıyorum” diyen Onur'un ağzından ilk defa olumlu sözcükler duyan Caner rahatlayıp gülümsedi. Fırsatı iyi değerlendirmeye karar verdi.

“Dayıcım bak, bu da Erkin abim. Eylül teyzemin kardeşi” dedi.

“Aaa, anladım yakışıklı. Halanın bir manevi kardeşi daha. Zannettiğim kadar yalnız değilmiş halan. Memnun oldum Erkin bey. Umarım bu baston geçici bir aksesuardır. Geçmiş olsun dileklerimi kabul et lütfen” dediği adamı tepeden tırnağa incelemekle meşguldü Onur.

“Umarım Onur bey. Selin abla, sen de hoş geldin. Buyrun sofraya oturalım. Ablamın yemekleri sihirli baston gibidir. Sinir sistemine çok iyi gelir. Evlenip gitmesine sırf bu yüzden karşı çıkabilirdim ama kıyamam ablama. Mutlu olmayı çoktan hak etmişti” diyerek ve Eylül'e gülümseyerek misafirleri yerleştiren Erkin de yerine oturdu.

Bahçeye ilk girişte karşılaştığı manzarada tesettürlü hanımlar olunca ön yargılarını zihnine davet eden Onur beyin onlardan kurtulması fazla uzun sürmedi. Sohbetin üst düzeyli ve merak uyandırıcı etkisine teslim olmak zorunda kalan Onur bey, başkalarını küçümseyici tavırlarını kısa zamanda terk etmek zorunda da kaldı.

Ev hanımı zannettiği Eylül'ü ve Selin'i daha detaylı tanıyınca mesleklerini özveriyle icra ederken mutfakta harikalar yaratan kadınlar olduklarını öğreniyor, yemek sona ererken onlara saygı duymayı başarabiliyordu Onur. Damağında kalıcı tat bırakan lezzetlerin bu sonuca katkısı inkar edilemezdi kuşkusuz. Suyundan bir yudum daha aldıktan sonra peçeteyi kullanıp arkasına yaslandı. Masanın karşı tarafında oturmuş, narin elleriyle tatlısını yemekte olan Selin'in bitirmesini bekledi.

“Özür dilerim Selin hanım. Davranışlarımın kıyafetinize karşı olduğu doğru tesbitti. İtiraf ediyorum. Eğer, çekici ve dekolte bir kıyafetle görseydim sizi gideceğiniz yere bırakmayı teklif eder, sonra da gözlerimi üzerinizden alamazdım. Şu anda da gözlerimi sizden alamıyorum ama sebep farklı. Gerekiyorsa bunun için de özür dilerim. Ben bilim adamıyım ve basit konulara ilgi duyup şaşkırmaya alışık değilim. Siz ikiniz, kafamdaki kadın tanımını yerle bir ettiz. Çok şaşkıyım şu anda” dedi Onur.

“Ben de öyle Onur bey. Mazeretinizi geçerli buluyorum, sizi affediyorum. Ama hatırlatmak zorundayım ki, yanılıyorsunuz. Kadın konusu basit bir konu değildir. Sosyolojiye bilim diyorsanız kadın da bilim konusudur. Hatta dünyanın en önemli sosyoloji konusudur kadın” dedi Selin.

“Tamam, haklısınız. Madem siz hanımlar fikir birliği içindesiniz ve hassasiyetleriniz ortak, öyleyse Zeynep neden tesettürlü değil. Bunu sosyal açıdan nasıl tanımlıyorsunuz, merak ettim” dedi Onur.

Zeynep'in toplum içinde ve sosyolojik açıdan nasıl tanımlanacağı konusunda engin tecrübe sahibi olma şansını bu evdeki gürültülü ortak yaşamlarında yakalayan Erkin, bu soruyu yanıtlamak istedi.

“Bence Zeynep de tesettürlü Onur bey. Baş örtüsünü sadece namaz kılarken kullanıyor olması onu tesettür dışında bırakmaz. Bedenini yabancı gözlerden uzak tutmayı farklı kıyafetlerle beceriyor sadece. Ben buna tanığım. Onun tek farkı

bunu sembol dili kullanarak toplum içinde haykırmıyor olması. Yani bence, tesettürlü kadınlar ikiye ayrılır.

1. Formal bir kıyafetle, yani etiketle toplum içinde yaşarken şahsiyeti hakkında tartışma kabul etmeyen kadınlar; Onlar kıyafetleriyle ve beden dilleriyle yaşadıkları toplumdan olduğu gibi kabul edilmeyi rica ediyorlar. İnançlarının sorgulanmasını istemeyen kadınlar onlar. Tartışarak zaman kaybetmeden kendi inançlarını en doğru biçimde hayatlarına yansıtmak istiyorlar.
2. Formal olmayan tesettürlü kıyafetlerle toplum içinde yaşayan diğer kadınlar; Onlar her türlü tartışmaya sonuna kadar açık olan ve bu tartışmalardan sonuç almayı arzu eden kadınlar. Onlar karşı fikirle mücadeleyi kıyafetlerinin sembolize ettiği genel şahsiyet tanımı üzerinden değil, kendi iç dünyalarındaki tesettürlü şahsiyetleri üzerinden yürütmeyi tercih ediyorlar. Onlar bu yolla karşıtlığı ön yargı haline getirmiş insanlara sıkça muhatap oluyorlar ve kabul gördükleri zaman diğer tarafa şahsiyet transferi yapıyorlar. Gördüğüm kadarıyla da başarıyorlar” dedikten sonra şaşırılmış kalabalığa hitab etmeye devam etti Erkin.

“Ben de taraf değiştirenlerden biriyim mesela... Kadın bedeninin meta olarak kullanılmasına sonuna kadar karşıyım. Erkek ve çocuk bedenlerinin de... Ablam tesettürü seçtiği zaman biz ailece karşı çıkmıştık. Dini veya siyasi bir guruba dahil olduğunu zannetmiştik. Bu yüzden uzun bir süre onunla dargın kalmıştım. Ablamın da şahsiyeti tesettürlüydü başlangıçta. Çok bağlı olduğu değerleri ve tertemiz bir ahlakı vardı zaten. İnançları yerli yerinde ve ulaşmaya çalıştığı örnek şahsiyet evrenseldi. Ama benim de bildiğim bir sebepten ve kendini kabul ettirme mücadelesinden yorgun düşmüştü. O yüzden diğer tarafa geçmeyi tercih etti. Kendisi hakkında tartışılmasına son noktayı koyarak engel oldu” dedikten sonra ilgiyle dinleniyor olmasını iyi değerlendirdi.

“Motosiklet kazası geçirip, bu eve tekerlekli sandalye ile geldiğimde hala dargındım ablama. Büyük bir aptallıktı. Ben de bütün tesettürlü hanımlardan, öncelikle ablamdan özür diliyorum. Artık biliyorum ki, kadınlar kendi iç dünyalarını dışa yansıtıyor kıyafet seçerken. Biz diğer insanlara, kadın erkek fark etmeden bu yansımayı kabul etmek düşünüyor” diyen Erkin herkesi aynı anda şaşkına çeviriyordu.

“Bu konuların da bilim konusu olduğu fark ettirdiniz bana. Sindirmemin zaman alacağı başka şeyler de fark ettirdiniz aslında. Yemeklerin lezzetine söyleyecek söz bulamıyorum zaten. Her şey için teşekkür ediyorum. İzin verirsiniz otelime gitmeden önce Zeynep’le konuşmak istiyorum” dedi Onur bey.

Cumartesi akşamı özel bir tören yapılacağını öğrenen Onur bey de davet edildi törene. Önce isteksiz karşıladığı bu teklifi az sonra kabul etti. Daha önce tanık olmadığı kız isteme törenini kaçırılmaz bir fırsat olarak değerlendirdi zihninde. Çocuklarla daha sık görüşecek olması da bir sebepti ama asıl sebep Zeynep’le aralarında sürüp giden anlaşmazlığa bir çözüm yolu bulmaktı. O yüzden kabul gördüğü sürece bu eve gelecekti. Zira geleneksel misafirperverlik en az iklimin emsalsiz havası kadar net ve buram buram hissediliyordu bu evde.

Bahçeye inip çardak altına yerleştirilmiş masada konuşmaya karar veren Zeynep ve Onur evden çıkarken Erkin de odasına çıkmayı tercih ediyordu. Masasında çözülmeyi bekleyen hayli soru ve şirket evraklarda ayrıştırma bekleyen hayli bilgi vardı. Üstelik müdürlerin iş yerlerindeki bilgisayarlarını hacklemek için en uygun zamandı. Zeynep ile Onur’un bahçede ne konuşacaklarını merak etmek azmini kırmayacaksa, yoğun çalışma zamanıydı sonuçta.

Masayı toparlayan Selin ve Eylül’ün sohbetleri ise hayli farklıydı mutfakta. Kız isteme töreni için gereken hazırlıkları tesbit ederken, Onur denen tuhaf adamla yaşadıkları elektrikli saatlerin muhasebesini yapar buldular kendilerini.

“Ben hiçbir şey anlamadım Selin’cim... Bu Amerikalı Onur bey, seni önce küçümseyip ardından asılmaya mı kalkıştı? Ne yapmış oldu şimdi bu adam? Senin bir fikrin var mı?” diyen Eylül tebessüm ediyordu.

“Ön yargıları onu tuzağa düşürdü bence. Amerikan geleneğine göre iltifat edip gönlümü almaya çalıştı. Abartacak bir şey değil arkadaşım. Sen de biliyorsun ki mesleğimize ve konumumuza saygı gösterecekler bile onun gibiler bizim gibilerle ortamlarını paylaşmayı sevmezler” diyen Selin huzursuz olmuştu.

“Haklısın ama, ben Onur’un ön yargı tahtının temelden sallandığını gözlerimle gördüm bu gece. Daha önce Zeynep’in zafer kazandığına çok tanık olmuşum ama bu sefer bizim de katkımız oldu sanırım. Onyediyen yaşımdan beri film izler gibi Zeynep’in büyümesini izliyorum Selin. Kendisiyle birlikte büyüyen güzel ahlakına ve matematik zekasına yıllardır hayran bir ablayım ben. Bakalım bu Onur meselesini nasıl çözecek Zeynep? Daha neler görecek bu gözler, şiddetle merak ediyorum” dedi Eylül.

“Söyle bakalım arkadaşım, o güzel gözler Erkin’i de gördü mü bu akşam? Sevgili asi kardeşin Zeynep’e tutulmuş olabilir mi sence? Ben yanlış mı anladım dersin?” diyen Selin tebessüm ediyordu bu sefer.

“Hımm, demek sen de fark ettin...” diyen isyankar bir serzenişten sonra işine odaklandı Eylül.

“Ah be kardeşim, seni uyarmıştım ben. Zeynep’i tanımak fabrika ayarlarını bozar demiştim” diye mırıldadan Eylül üzgün görünüyordu.

Zeynep’in aniden çok zengin bir kadına dönüşmesi değildi sorunun kökeni, yarın öbür gün yeni ailesini yanına alıp İstanbul’a dönecek olmasıydı. Yeni ve varlıklı hayatına uyum sağlamaya çaba harcarken Erkin’i tümüyle unutacak olmasıydı. Sonuç olarak da kardeşinin yeni kavuştuğu yaşama katılma

umudunu kaybedecek olmasıydı. Daha fenası, kendisinin yanında olmadığı günlerde yapayalnız kalacak olmasıydı.

Eylül'ün kaygılarını süratle hisseden Selin arkadaşını teselli etme ihtiyacı hissetmişti.

“Hadi ama, gülümse biraz. Bak evleniyorsun, ne güzel... Yıllar sonra güvenebileceğin bir erkekle hayatını birleştiriyorsun. Umudunu kaybetmek bizim inancımıza ters, sen de biliyorsun. Biraz önce ne dedin, hatırlasana. ‘Daha neler göreceksin bu gözler, şiddetle merak ediyorum... Neden kendi merakına sadık kalmıyorsun?’” dedi Selin.

“Haklısın Selin, çok haklısın” diyen Eylül gülümseyerek arkadaşına sarıldı.

Bahçe ışığının loş aydınlığında, Milas'ın serin bir ağustos akşamında karşılıklı otururlarken Onur'un söze nasıl başlayacağını merakı ikisinde de vardı. Onun söze girmesinin bu iki yönlü meraktan geciktiğini fark eden Zeynep sessiz beklemeyi tercih ediyordu. Son günlerde başına dert olan kimlik bunalımından muzdarip olsa da Amerikan kültürü eşliğinde konuşmayı tercih etti. Biraz üst perdeye ayar ettiği sesine sınırsız öz güven ekledi.

“Aaa, aslında buraya ilk geldiğimde sana kızgındım Zeynep, biliyorsun. Ama sonradan, yani beraber olduğun insanları yakından tanıyınca amacını anlayabildim. Çocukları o kasvetli evden uzaklaştırıp yastan çıkarmak istemiştin. Çok iyi bir fikirdi, seni takdir ediyorum şimdi. Onların burada mutlu olduğunu görünce çok sevindim tabi. Karşılaştığımız günden beri sarf ettiğim sözlerle seni üzdüğüm için özür dilerim Zeynep. Sen doğru olanı yaptın. Yine bu akşam fark ettim ki, bundan sonra yapacakların için de, sana güvenebilirim. Sen Caner'in değer verdiği kadar özel bir halasın, ve Haluk beyin geç de olsa fark ettiği kadar güvenilir bir kardeş. Bu yüzden onun sana hibe ettiği mirası ve şirketleri nasıl uygun bulursan öyle yönetmelisin bence. Öyle umuyorum ki, uygun bir CEO bulduğunda sen de huzura kavuşabilirsin. Bu yüzden, sana dava açıp başını

ağırtmaktan biraz önce vaz geçtim” dediği zaman Zeynep tebessüm ediyordu.

“Neyin karşılığında Onur?” diyen kıza Onur da gülümsüyordu.

“Caner’i benimle gndermelisin. Ona hak ettiği eğitim şartlarını ben Amerika’da sağlarken sen küçüklerle ilgilenirsin. Hem de yükün hafiflemiş olur. Caner’in eğitim masraflarını karşılırsın diye umuyorum. Biraz tuzluya geleceğini sen de tahmin edersin. Caner duygusal nedenlerle buna karşı çıkabilir elbette. Kardeşlerinden ayrılmak istemez, bunu anlarım. Ama o da ocuk henüz. Geleceğini sağlıklı görmesini bekleyemezsin. şu anda hayal edemeyeceği kadar değerli ve başarılı bir bilim adamı olabilir gelecekte. Caner de kararın isabetli olduğunu zamanla anlayacaktır ” dedi Onur.

“İki sebepten bu teklifi kabul edemem Onur. Caner kardeşlerinden ayrı kalmak istemiyor. Onun da kendine göre ve sadece duygusal olmayan sebepleri var ve en az senin sebeplerin kadar geçerli bence. Amerika’ya hangi sebeple olursa olsun, gitmek istemediğini biliyorum. Babasının vasiyetine sadık kalmayı tercih ediyor. Belli ki bu Caner’in babasıyla arasında sonsuza dek geçerli bir akit olarak kalacak. Babasına karşı hasara uğramış saygısını belki bu yolla onarıp ayakta tutacak. Onu bu özel huzurdan nasıl mahrum bırakabilirim ? Olaylara onun penceresinden bakmayı denedin mi hiç? Biz buna sonsuza dek geçerli olacak baba oğul ilişkisi diyoruz” dedi Zeynep.

“Ben sadece onun iyiliğini istiyorum Zeynep” derken gergindi Onur bey.

“Onun iyiliğini isterken ne kadar ciddisin, merak ediyorum... Onun iyiliği için kendi hayatından fedakarlık yapacak kadar mı?” dediği zaman Onur meraklı bir tebessümle Zeynep’e bakıyordu.

“Aha, senden bir karşı teklif geliyor sanırım. Yoksa ailenin dağılmaması adına bana evlenme mi teklif edeceksin? Böylece

hep bereber Amerika'ya yerleşip kör topal birbirimize katlanırsanız diye öneri getireceksin korkarım" dedikten sonra kendisinde ani beliren öneriye keyifle güldü.

"Yok, senden bu kadar büyük bir fedakarlık beklemiyorum. Hiç gerek yok" diyen Zeynep Onur'un giderek çoğalan kahkasasını tebessümle izliyordu.

"Neden olmasın? Kulağa oldukça hoş geliyor. Teklifi ben yaparsam belki sana da sempatik gelir ha, bir düşün istersen... Bir sürü problem aynı anda çözülmüş olur bu yolla" diyen Onur artık gülmüyordu.

"Bir sürü problemi aynı anda çözecek daha acısız bir çözüm öneriyorum sana. Beni ciddiye almanı umuyorum" diyerek söze başladı Zeynep.

Onur'un Amerika'dan dönüp İstanbul'a yerleşmesini, Caner'in hayalindeki teknolojik laboratuvarı yanındaki özel eğitim kurumuyla birlikte İstanbul'da kurup hayata geçirmelerini ve Onur'un bu özel kompleksin başına yönetici olarak geçmesini önerdi Zeynep. Caner ve onun gibi, yurdun her tarafından gelecek sıra dışı çocuklara bilim dünyasının kapılarını ücretsiz ve erken yaşta açacak bu kurumsal yapıya gerçekten ihtiyaç olduğunu anlattı. Gereken finansmanı kendi şirketleri sağlayacak, gerekirse Amerika'dan teknoloji ve eğiticiler transfer edilecekti. Bu tesisleri inşa etmenin Caner'in Amerika'daki özel okulda eğitilmesine ayrılacak bütçe ile neredeyse mümkün olabileceğini, gerekirse şirketlerden bazılarını satarak destek sağlanacağını izah eden Zeynep oldukça şaşırın ve öneri karşısında sessizliğe gömülen Onur'a bakıyordu.

"Neden bu kadar şaşırıydın Onur? Babasından kalan servetin üçte biri zaten Caner'in hakkı. Onun bu hayalini gerçekleştirme yoluna koymazsak korkarım büyüdüğü zaman kendi hakkını dünya insanlarını açlıktan kurtarmayı umarak dağıtıp tüketmeyi tercih edecek. Ama bu yolla dünyada açlık sorununun çözülmüş olmayacağını henüz göremiyor. Çünkü onların sorunu açlık

değil, sömürölmek. Dünya düzeninden sömürgecilik kaldırılacaksa, bunu ancak vicdanlı ve teknolojisi güçlü devletler yapabilir. O insanlar için gelecekte daha yararlı projeler üreteceğini düşünüyorum Caner'in. Henüz oniki yaşında yaşlı gezegenine sahip çıkan cins aklıyla kim bilir bilim insanı olarak ne güzellikler yeşertecek bu çocuk. Bu projede sen de yer almak istemez misin Onur? Yoksa pek çok dünyalı gibi sen de bananeci misin?" dedi Zeynep.

"Aaa, şaşırdım, çünkü o servetin yarısı sana ait diye biliyorum. Diğer yarısının üçte bir Caner'in hakkı diye düşünüyordum. Bana emanetçi olduğunu söylerken ben olayı böyle anlamıştım" dedi Onur.

"Nasıl oluyor da senin batı medeniyetiyle yoğrulmuş akademi eğitilmiş üst düzey aklın beni anlamaktan bu kadar gafil olup aynı noktada patinaj çekiyor? Bunu sana hiç yakıştıramıyorum doğrusu Onur. Daha önce sana anlattığım halde hala benim bu servette payım olduğunu sanıyorsun ya, hayret ediyorum" dedi Zeynep.

"Bunu neden yapıyorsun? Sebep ne? Haluk bey bütün serveti hiçbir ön şart önermeden sana bırakmadı mı? Derdin ne senin?" dedi Onur.

"Beni emanetçi seçerek bıraktı servetini ve çocuklarını Haluk bey, sevdiğinden değil. Sevgili ağabeyim, beni kardeşi olarak hiç kabul etmedi ama güvenilir insan olduğumu kabul etti. İnsanın sevmediği birine güvenmesi nasıl bir duygu sence?" dediğinde gecenin en bomba sorusunu gündeme taşıyordu Zeynep. Düşünürken Onur'un zihnini hırpalayan soruyu bir kenara bıraktı.

"Ömrü boyunca beni kimsesiz bırakmaya gayret gösteren, ama kendi çocuklarını kimsesiz bırakmaya kıyamayan Haluk beyle karşılaştığım günden beri, ben bu gerçeğe yaşıyorum Onur. O benim için kardeş değil, hep Haluk bey olarak kalacak. Tıpkı babamın babam olmadığı gibi. Cenaze günü göz yaşları dökmem işte bu yüzdendi. Yıllarca peşinde koştuğum ama bir

türlü yakalayamadan mezara koyduğum aile bağları ve sevgisi içindi. Şu dünyada asla sevmediği bana Haluk bey, benden başka güvenilebileceği tek bir insan olmadığını söylemişti hastanede. Hem sevindirici hem de incitici sözlerdi son sözleri. Bana güven duyması sadece benim başarımdı. Sevgisiz bırakılmam ise onun rızası. Ben de bu yüzden onun mirasını kabul etmek zorunda kaldım. Ahlaki başarıya endeksli hayat yolculuğumu yarı yolda bırakmak istemedim. Anlıyor musun ? Yaşadığım sürece çocukların serveti ile kendi maddi kazancımı asla karıştırmamaya kendi kendime söz verdim ben Onur. Birini sağ cebimde, birini sol cebimde saklayıp harcamaya özen göstereceğim. Hala anlayamıyorsan elimden fazlası gelmez” diyen Zeynep karşısında sessiz oturan genç adamı derinden etkilemişti. Uzun süreli anlam arayışı boyunca konuşmayan Onur bey sonunda itiraf etti.

“Vay canına... Beni fena halde ters köşe yaptın. Bu teklifle geleceğin hiç aklıma gelmemişti Zeynep. Ya aklının işleyiş biçimi!!! Sen delisin, biliyorsun değil mi?” dedi gülerek.

“Bunu senin gibi bir bilim adamından duyduğuma sevindim. Genellikle rasyonel olmayan gerçeklere pek sıcak bakmazsınız. Bir de şöyle düşün istersen; Dünyanın geleceğini deliler belirliyor öyle değil mi? Peki ya sen? Bu gecedен sonra hala akıllı olmaya devam edecek misin? Caner’in geleceğini imar etmek adına bir orta yol bulup, ahlaki bir zeminin üzerinde uzlaşmaya varıp el sıkışabilecek miyiz sence? Gecenin sorusu bu...” dedi Zeynep.

Kendi içinde hesaplaşmalar geçirdiğini belli etmekten çekinmeyen Onur bey bahçede ileri geri gezinerek yorgun düşen zihnini toparlamaya çalışıyordu. Üretim sıraya koyduğu komplo teorileri oyun dışında kalmıştı aklında. Ne rakip kalmıştı karşısında duran ne de kendisinde rekabet gücü. Artık biliyordu Onur. Bu kızla kurmaya çalıştığı ilişki biçimini yeniden tanımlaması gerekecekti ve sil baştan kendi hayatını yeniden kurgulaması...Temiz havayı bolca içine çekip nefesini tazelediği

bahçede epeyce gezindikten sonra Zeynep'in karşısına yeniden oturdu.

“Buradan gitmeden sana sormak istediğim bir soru var Zeynep. Bu üç bacaklı yakışıklı genç adam,,, senin erkek arkadaşın mı?” dedi tebessümle.

“Düşünmek için zamana ihtiyacın olacağını tahmin etmiştim. Kimin ihtiyacı yok ki?” diyen Zeynep de tebessümle karşılaşmıştı soruyu.

“Bizim zamanımız bol, merak etme Onur. Kararını sabırla bekleriz. Caner'le bu konuyu netleşmeden paylaşmayı düşünmüyorum. Böylece aile baskısına maruz kalmayacaksın, rahat ol. Tamamen kendi vicdanıyla ve kendi aklının işleyiş biçimiyle başbaşasın. Rasyonel, duygusal, materyalist veya vicdanlı. Hangisini seviyorsan...” diyerek konuşmayı sonlandırdı Zeynep.

Önceden arayıp adrese yönlendirdiği taksi gelene kadar Onur'un yanında kalan Zeynep bahçe kapısını kapatıp kendi dairesine dönerken Caner'le karşılaştı.

“Halacım, müsaitsen bizim odamıza gelir misin? Erkin abim heyecanla seni bekliyor. Bizimle paylaşmak istediği bazı bilgilere ulaşmış. Çok önemliymiş” dedi. Yanında yürürken sürekli yüzüne bakan zeki çocuğun merakı Zeynep'in gözünden kaçmıyordu.

Yorgun görünen kızı ayakta karşılayan Erkin ise Caner'le birlikte pencereden gördüğü elektrikli sahneler hakkındaki endişelerini kendi içinde saklamayı tercih ediyordu. Onur'un Zeynep'le neler konuştuğu onun da meselesiydi ama dile getirip haddini aşar izlenimi yaratmaktan kaçınmayı tercih ediyordu. Onun duygusal gelgitlerini gayet kolay çözümleyen Caner, çoktan reşid olmuş zihin yaşına güvenerek meselenin kapısını Erkin abisi adına aralamak istedi.

“Onur dayımla neler konuştuğunuzu bizimle paylaşacak mısın hala? Özel değilse tabi...” diyerek şirin bir tebessümle halasına bakıyordu.

“Özel olmasaydı paylaşırdım küçük adam. Şimdilik bende kalsın. Yine de, seni kardeşlerinden ayırıp Amerika’ya götürmesine izin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz. Başka soru yok. Anlaştık mı?” dedi Zeynep.

Her ne kadar sormayacak olsa da diğer ihtimallerin hepsi bir anda aklına yerleşen çocuk bu cevap ile mutsuz olmuştu. Kardeşlerinden ayrılmayacak olması hep birlikte Amerika’ya gidip yerleşecek olmaları yanı sıra dayısının halası ile evlenecek olması ihtimaline kadar uzanıyordu. Böylece babasının mirası tek merkezde ve tek aile toplanmış olarak problem olmaktan çıkacak mıydı? Pamuk kalpli halasının yetim ve öksüz kalmış üç kardeşlerin iyiliği için böylesi bir fedakarlık yapıp, tarzını ve tavrını hiç tasvip etmediği Onur dayısı ile evlenmeyi kabul etmesine şaşırarak değildi ama Erkin abisinin yuvarlanacağı cehennem çukurunu az çok görebiliyordu. Konuşulan konuyu biliyor olsaydı, sıra dışı aklıyla senaryoya müdahil olup kaderi zekasıyla pekala etkileyebilirdi. Israr edip öğrenme hakkı olmadığı konu yüzünden yüzü düşmüş, sıska bedenine mutsuzluk çökmüştü.

“Hadi ama küçük adam, asma minik suratını. Sabır nasıl bir nimettir, henüz bilmiyorsun sen. Bilim insanı olacaksan çok ihtiyacın olacak, benden söylemesi. Ayrıca, biraz sabır hepimize gerekli” diyen Zeynep’e sarıldı Caner.

“Coşkulu kaynaşmanız bittiyse konumuza dönebilir miyiz acaba?” diyen Erkin de Caner’le paylaştığı korkularını gülümseyerek ört bas etmeye çalışıyordu. Bastonundan destek alarak masasına yürüyüp yerleşti. Bilgileri ekrandan paylaşacağını hatırlatarak klavyenin tuşlarında gezinmeye başladı.

Birkaç dakikalık bir sunumla, grafiklerin de yardımıyla cam kuledeki toplantıda alamadığı şirketler ve yönetimleri

hakkındaki bilgileri Erkin'den öğrenme şansı bulan Zeynep çok şaşkındı. Satın alınmak istenen şirketlerden ikisinin müdürlerinin alıcı şirketlerle özel iletişim halinde olduğunu, fiyatları aşağı çekmek için gizli anlaşmalar söz konusu edilirken hararetli komisyon pazarlıkları süregeldiğini öğrendiğinde daha da şaşırmişti. Satışın sağlanması halinde müdürlere büyük komisyonlar yanı sıra müdürlük de vaad edilen görüşmeleri yazılı olarak ekrandan görebildiği gibi telefon konuşmalarını da duyabilmişti Zeynep.

Haluk beyin hayatta olmaması, holdingin bir süredir başsız kalması turnusol etkisi yaratmış görünüyordu. İyi niyetli yöneticiler ve alt yöneticiler ile kötü niyetli olanlar adeta takımlara ayrılmış izlenimi bırakırken etik meselesinin bireyselden toplumsala uzanan kelebek etkisiyle yer kürenin birinci meselesi olup listenin başında yerini alması ayrı bir endişe sebebi oluyordu Zeynep için.

Medeniyet dedikleri canavarın bu kambur ve topal görünümlü ahlak zafiyetleri üzerine yapılanmış olması ürkütücü görünüyordu. Bilime sevdalı yüreklerle toplumun anatomik çarpıklıklarını düzeltmek ne kadar mümkün olabilirdi? Zaten bilimin ürettiği bilgiyi kötüye kullanan insanoğlu dünyayı bu hale getirmemiş miydi?

Demek ki, bilime sevdalı yüreklere küçük yaşlarda önce ahlak öğretisiyle müdahale etmek en gerekli vazifeydi. Bu yetim ve öksüz çocukları kendisine emenet eden yaratıcının muradını doğru anlamak zamanıydı bugün. Hem de kendi ahlak sınavının gitgide genişleyen boyutlarını...

Zaman gezgini oyununa Erkin'in neden dahil edildiğini merak ederek yüzüne bakarken onun ahlaki çerçevesini de merak ediyordu Zeynep. Eylül ablasına güveni çok büyüktü ama Erkin başka bir zihin, başka bir bireydi. Kendi fitratına yabancılaşacak kadar zorlu sınavlardan geçmiş, yakın geçmişte kendi canına kıymayı göze almış biriydi. Bu girişim, ona güven duymayışının asıl sebebiydi. Bu kadar kısa zamanda ahlakı ne

kadar değişim geçirmiş olabilirdi ki onunla arasına ördüğü Şüphe duvarlarını güvenle kaldırabilecekti?

Derin düşüncelere dalan Zeynep'in Şirketler meselesinin dışında ve bambaşka zihinsel sorgulamaların pençesinde adeta kıvrandığını fark eden genç adam konuyu toparlamak istedi.

“Sen sormadan söyleyeyim. Bu belirsizlik dönemini iyi değerlendiren iyi bir CEO' nun sıkı bir temizlik yaparak holdinge yeni bir ivme kazandıracadıını düşünüyorum. Tabi, herşeyi satıp nakite çevirip tüm dertlerden kurtulmak da bir seçenek” dedi Erkin.

“Evet, işte çözüml bu bence. Benim payımı açlık sorunuyla mücadele için harcayalım. Kardeşlerim büyüyünce kendileri karar verirler. Bu öneriyi daha sonra yapacaktım ama galiba sırası gelmiş. Halamı yükten kurtarır bu çözüml. Nakit parayı saklarız. Halam da İstediği gibi öğretmenlik yapmaya devam eder. Bizim yüzümüzden ideallerinden vaz geçmek zorunda kalmaz” diyen Caner iki genci de aynı anda güldürdü.

“Bu öneri matematiksel olarak doğru, ama bilimsel olarak yanlış küçük adam. Zamanı geldiğinde sebebini öğreneceksin. Dedim ya, biraz sabır” diyen Zeynep sevimli çocuğa sıkıca sarıldı.

“Ayrıca beni bu kadar düşünüyor olman da bilimsel bir gerçek. İŞte bu yüzden senin bilim insanı olman Şart oldu. Ama ahlaklı bir bilim insanı olman gerekiyor. Bu da benim senin hakkında çok iyi düşünmemi gerektiriyor. Ve bu da matematiksel olarak doğru” diyen Zeynep bu kez yüzünü Erkin'e çevirdi.

“Bütün bilgilere benim getirdiğim dosyalardan ulaşmadiğına göre, özel hayata müdahaleye kadar varan yeni bir sorunumuz ortaya çıkması da ahlaklı bir gerçek. Bilimsel mi demeliydim?” dedi Zeynep.

“O dosyalar seni oyalama yöntemiydi. Pes edip geri çekilmeni dört gözle bekleyenler var. Ama aynı dosyalar

müdürleri ve onlarla iletişim halindeki işbirlikçilerini hacklememi sağladılar. Çok işe yaradılar doğrusu. Yaptığım şey etik değil diyeceksin, biliyorum. Ama en güvenilir ve tek yoldu. Elli yılını bu şirkette geçersen bu bilgilere ulaşamazdın sen” dedi Erkin.

“Haluk bey de böyle mi yapıyordu işini?” derken öfkeliydi Zeynep.

“Haluk bey, herkesi bireyler olarak tanıyordu muhtemelen, ya da öyle sanıyordu. Ötesini bilemem. Bugüne kadar ne kazandığını ya da ne kaybettiğini hiçbirimiz bilmiyoruz, değil mi? Caner’e etik konusunda kötü örnek olduğumu düşünüyor olabilirsin ama iyi bir CEO’nun şirketler arasında doğru koordinasyon sağlaması için bu bilgileri biliyor olması gerekiyor. Etik olan kısmı ise çalışma yöntemini onlara haber vermiş olmasıdır. Uçan kuştan haberi olacağını herkes bilirse yönetim şeffaf ve verimli olur. Telefon görüşmelerinin kayıt altına alındığı yönetimleri sana hatırlatmak isterim. Ama bu kadarı bana göre de fazla olur” dedi Erkin.

“Peki,,, Zaman ve emek harcadığın bu sunum çok aydınlatıcı oldu benim için, teşekkür ederim. Artık gidebilir miyim? Yorucu bir gündü. Dinlenmek istiyorum” diyen Zeynep bitkin görünüyordu. Dahil olmak istemediği yeni bir zaman gezgini oyunu kendisini içine çekmeye niyetlenmiş gibiydi. Kendisinin de Caner gibi zamana ve sabıra ihtiyacı vardı ama zaman geçtikçe şirketin sorunları katlanarak büyüyecek görünüyordu.

“Henüz bitmedi. İstersen mola verelim, sonra devam edelim. Mesela, Caner sessizce mutfağa inip ev halkını uyandırmadan bize kahve yapıp getirsin. Ne dersin?” diyerek asıl bomba haberin geriden geldiğini hissettiren Erkin başını sallıyordu.

“Tamam, anladım, gidiyorum... Arkamdan kapıyı da kapatırım, duyulmaz. Kahve yapmayı bilmiyorum, o yüzden salondaki kanepede uykuya dalarım muhtemelen. Beni merak

etmeyin” diyen sevimli çocuk offlayarak dışarı çıkarken söyleniyordu.

“Çocuk olmak ne zormuş. Büyüsem de kurtulsam bu dertten.”

“Haluk beyin yaptığı kaza hakkında gerçekleri öğrenmeye hazır mısın Zeynep? Otur istersen” dedi Erkin. Kendisi kendi yatağına otururken rengi solan kızın kanepeye oturmasını bekledi.

“Bir süredir senin telefonundan aldığım Niyazi komiserin numarası ile görüşme halindeydim. Neden dersin? Şüphelerim yüzünden. Müdürlerin bu cinayete ilgisi yok desem, öğrendiklerinden sonra onlara sempati duyacak değilsin ama ilgileri olmadığını biliyorum. Onlar sadece pasta tükenmeden büyük pay koparmanın derdindeler. O pastanın tükenmesine izin vermeyeceksin sen, eminim” diyerek tebessüm etti Erkin.

“Cinayet olduğu kesin, öyle mi?” dedi Zeynep.

“Kriminal rapor buna işaret ediyordu, biliyorsun. Geriye Haluk beyin telefon görüşmelerinden suçluyu bulmak kalmıştı” dedi Erkin.

“Niyazi komiserle işbirliği yaparak suçlunun kimliğini ve intihar etmiş cesedi biraz önce bulduk. Sen Onur’la konuşurken haberi gelmişti. En son kimlik araştırması yapıyorlardı, çünkü sahibi olmayan bir cesetti. Adamın biyografisi öğrenilince bana haber verecekler” diye devam etti Erkin.

“Kim bu katil? Neden intihar etmiş?” diyen Zeynep durup durup kendisini geçmişe döndüren kaderine isyan etmek üzereydi dinlerken. Çözümün nereye varacağını az çok tahmin ediyordu.

“Haluk beyin ses kaydı yapmaya başladığı tarihten sonra onunla hiç görüşme yapmayan, ama öncesinde, ve hatta yıllarca görüşme yapan biri bu adam. Korkarım bu ani sessizlik Haluk beyi endişelendirdiği için konuşmalarını kayıt altına almıştı. Belki bir gün arar veya tehdit eder diye bekliyordu”

diyen Erkin öğrendiklerini paylaşırken zorlanıyordu. Caner'in uzaklaşmasını bu yüzden istemişti.

“Her görüşmede ayrı bir telefon hattı, hatta cihazı kullanan, işi bitince telefonu ıssız yerlere atan biriydi bu adam. Sadece birer kez kullanılan bu numaralar arama kayıtlarını araştırırken dikkatimi çekmişti. Atılan telefonlardan son dönemdekilerin konumlarını bildirince Niyazi komiser eliyle koymuş gibi buldu onları. En son bulduğumuz telefon intihar noktasını gösteriyordu. Haluk beyi arayıp birkaç kez çaldırılmış, sonra vaz geçip kapatmış. O yüzden de son telefonunu intihar gününe kadar atmamış. İntihardan önce seni aramak istemiş ama birkaç kez çaldırıp onu da kapatmış. Seninle son kez konuşup helallik istemekle cesaret edememek arasında ikilemde kalmış olmalı. Telefonu çalıların içine fırlatıp kendini baraj gölüne atmış. Cesede böyle ulaşıldı. İntihar tarihi kazanın hemen ertesi günüydü. Sanırım adamın niyeti Haluk beye zarar vermektir, masum eşine değil. Muhtemelen aralarındaki anlaşmaya riayet etmeyen Haluk beyi cezalandırmak istemişti. Adamın öngörüsüne göre kaza günü Seray hanımın araçta olmaması gerekiyordu. Son anda fikrini değiştirip kocasıyla sempozyuma gitmeye karar vereceğini tahmin edemezdi. Hanımlar için iş sempozyumları sıkıcıdır, bilirsin” diyerek kelimelerine boşluk veren Erkin, Zeynep'in an ve an ruhsal çöküşünü izliyordu. Daha önce tanık olduğu gibi onun çılgınca ağlayışına sebep olup uykudaki ev halkını panikle uyandırmak istemiyordu. Temkinli ve seçici olmaya çalışıyordu konuşurken.

“Yıllarca hizmet verdiği Haluk beyin onu paçavra gibi atıp gelirine son noktayı koymasına tahammül edemedi belki de. Çünkü artık Haluk bey Zeynep'i çok iyi tanıyor ve güveniyordu. Muğla'da geçen yıllarında her gün adamı adliyeye gönderip, dava açıp açmadığını öğrenmesine ihtiyacı kalmamıştı. Dava açıp baba mirasından payını asla istemeyeceğini artık biliyordu. Hayatının en karanlık günlerini paylaştığı bu adamdan kurtulmak için onu başka bir ülkeye göndermek istemişti Haluk bey. Pasaport ile vize başvurusundan biliyoruz bunu. Herhangi bir mesleği veya sebebi olmadığı için vize almayı başaramamış

olması da bir ihtimal. Oradan edinilinen kimlik ile cesedin kimliği araştırılıyor. Haluk beyin kendine yeni bir hayat kurması için teklif ettiği parayı yıllarca süren hizmetlerine karşılık az bulmuş olması da bir ihtimal. Ya da kirletilmiş vicdanının, sahipsiz kalışının veya Haluk beyin ani bir manevrayla temize çıkışının intikamını almış olabilir. Sonuçta, psikolojisinin bozulmuş olması için çok fazla sebep görünüyor. Sebebi henüz bilmiyoruz ama cesedi bulunamasın diye elinden geleni yapmış adam. Masum bir kadının ölümüne sebep olduğu için vicdan azabı çekmiş olması onun kişiliğine bir işaret olabilir. Dalgıçların aramasıyla bu akşam bulunabilen ceset üzerinde testler yapılıyor. Telefonlardaki parmak izleri ile karakolda imzaladığı evraklarda bulunan parmak izleri karşılaştırılıyor şu anda. O gün sen de oradaymışsın. Niyazi komiserin tanıklığı yeterli olduğu için senin ceseti teşhis etmeni gereksiz buldular. Biraz da ben ısrar ettim” dedi Erkin.

“O adam. Lanet herif. Beni benden daha iyi tanıyan dünyadaki tek kişiydi. Altı yaşımdan beri gözleri üstümdeydi. Yurtta geçen yıllarımda ne yediğimi, ne sevdiğimi, üniversite de dahil okul yıllarımı, hangi hızla koşabildiğimi benden iyi biliyordu. Benim yüzümden oldu kaza. O gün onu karakolda tanımiştım. İhbar edip içeri attırıyaydım belki Seval hanım hayatta olacaktı. Kapana kısılmışken onu serbest bırakacak yanlış ifade vermekle hata ettim ben. Haluk bey zorda kalmasın, marifetleri ortaya çıkmasın diye, o adamı hapse atılmaktan kurtaran benim. Seval hanımın ölümüne ben sebep oldum Erkin. Yanlış hamle yapıp cinayete sebep oldum. Adalet sadece beni değil, bu çocukları da cezalandırdı. Hepsi benim yüzümden öksüz ve yetim kaldılar. Benim yanlış doğrularım yüzünden” diyen Zeynep göz yaşlarını tutamıyordu.

“Bu haksızlık Zeynep” diyen Erkin oturduğu yerden kalkıp Zeynep’in yanına geldi.

“Sen kötüyü planlamadın. Asla onlardan biri gibi davranmadın. Daima iyi niyetli oldun. Bu sonuç kötülerle iş birliği yapanların kendi tuzakları sonucu ortaya çıktı. Adı her kim

olursa olsun onların suçu bu. Ağabeyini daha fazla savunmaya çalışma olur mu? Öyle yaparsan adalete haksızlık olur ki, senin matematiğin böyle çalışmaz, biliyorum” diyen Erkin Zeynep’in göz yaşlarını siliyordu.

“O ölmeden önce her şeyin sorumlusu olduğunu çok iyi biliyordu ve seni bu yüzden yanına çağırıp en temiz, en değerli emanetlerini sana bıraktı. O seni ölmeden önce temize çıkardı Zeynep, anla artık. Ölüm korkusu insanın vicdanını kapatan bütün örtüleri savurup atıyor ve o insan yaratılıştan kendisine ikram edilen fabrika ayarlarına anında geri dönüyor. Bu dönüş bir saniye bile sürmüyor. Bunu ben de yaşadığım için Haluk beyin son çırpınışlarını gayet iyi anlıyorum” diyen Erkin omuzuna yaslanıp ağlayan Zeynep’e sıkıca sarıldı.

Birazdan yerinden ani bir irkilişle fırlayan genç kız odanın içinde çaresizce dolanıyordu.

“Ben bunu Caner’e anlatamam Erkin. Dilim varmaz, kalbim dayanmaz. Onun masum maviş gözlerine bakıp babasıyla aramızda yıllarca süren, bana göre sevgi Haluk beye göre adı servet mücadelesi olan bu savaşın annesini neden hayattan kopardığını ona izah edemem. Bunu sen yapar mısın? Onun da öğrenmeye hakkı var. Sana bu vazifeyi o yüklemişti biliyorsun” diyen Zeynep’e başını sallayarak onay verdi Erkin.

“Yarın, uygun bir zamanda küçük dev adamla konuşurum. Onun yüreği bizden daha geniş, anlayacaktır merak etme. Onur öğleden sonra gelirse onunla da konuşurum. Belgeleri görmek isterse gösteririm. Hadi git dinlen şimdi. Güzel bir uykuya ihtiyacın var Zeynep. Holdingin sorunları hala senin üstünde. Zinde olmalısın. Şu örtüyü de al, kankamın üzerine örtersin” dedi.

Tatlı bir ılık havanın esip serinlettiği Cumartesi sabahına uyanan tarihi köşkün insanları özel günün telaşı eşliğinde Eylül’ü isteme akşamına hazırlanıyorlardı. Selin küçüklerle aynı odayı paylaşmanın avantajını kahvaltı boyunca da kullanacak, doktor olmanın ayrıcalığından ayrıca yararlanacaktı. Evlenmeye

fırsat bulamamıştı ama çocuklarla iletişim kurmakta en az Eylül kadar becerikliydi. Özellikle zihinsel engelli çocuklarla muhatap olduğu hastane ve eğitim kurumuyla bağlantılı çalışmaktan büyük keyif alıyordu. Psikiyatri uzmanı olması onun da kısa sürede Caner'ın üst düzey zekasını çözmesini sağlamıştı. Onur'la tatsız karşılaşmalarını göz ardı eden iyimserliği ve gayet mutlu bir ruh haliyle Selin de mutfak hazırlıklarına yardımcı oluyordu. Akşam olmadan gelecek misafirleri, en çok da en iyi arkadaşının gönlünü çalmayı başaran Erman'ı ve onun efsane annesini merak eden heyecanını her fırsatta Eylül ile paylaşmaktaydı.

Eve ilk gelenler Eylül'ün annesi ve babası olmuştu. Kızlarının hayat tarzına oldukça yabancı ve modern görünümlü anne baba ile kahvaltı sofrasında tanışınca arkadaşının gönül yaralarını da en net biçimiyle algılayan Selin hayatın farklı lezzetlerine onay veren dini anlayışı sayesinde o sabah herşeye rağmen mutluydu. Tek korkusu Onur beyin ayarsız diline gelen sözcüklere bugün yine maruz kalıp keyfinin kaçmasıydı. Ama bu kez hazırlıklıydı Selin. Amerikan tarzı ile üstünlük taslayan adamın özel gecenin tadını kaçırmamasına izin vermeyecek, nezaketini kaybetmeden, üzüntüye mahal vermeden ona haddini bildirecekti. İnsan psikolojisine vakıf olmuş akılla bunu başarmaya yeterli kabiliyettediydi.

Hayriye hanım her zamanki neşesiyle, tükenmeyen enerjisiyle yeni tanıştığı insanların gönlünde taht kurarken Erman bey çaresiz bir tebessümle annesini izliyordu. Çocukları bile hayran bırakan eski ve tatlı dilli Hayriye hanım her zaman gurur duyduğu geçmiş anılarından sıkıcı olmayan bir demet sunarak kendi karakterinin şeffaf ve zararsız halini kısa zamanda özetlemiş oluyordu sofrada. Geçmişten gelen Eylül hayranlığının oğlunun bu kıza sevgisinin önüne geçmesine bile aldırılmıyordu. Erman'ı nazik bir anlayışla tebessüm ettiren öne çıkışından ödün vermeden sohbetine devam ediyordu. Hasret kaldığı dosthane bir kalabalığa hitap etmekten çocukça bir keyif alıyordu konuşurken. İnsanın insanlığını törpüleyip gönüllerden uzaklaştıran şehir hayatına içinden geldiği gibi veryansın

ediyordu. Efsane kadın imajını öylece sürdürmesine olanak veren oğluna arada bir göz atıp boynunu büküyor, affını rica ediyordu.

Masanın estetik düzenini sık sık dile getirip Eylül'e övgüler yağdırmayı da ihmal etmedi Hayriye hanım. Evi de çok sevmiştir, köy havasının emsalsiz kokusunu da. Şehir hayatının sosyal aktivitelerden zengin haline ve unutulmaz İstanbul anılarına tutkun olan kendi tabiatını en tabii haliyle eleştirmekten kaçınmayan doğallığı ile herkesi şaşırtmaya yemek boyunca devam etmişti.

"Bu koca oğlan başıma kalacak diye vallahî ödüm kopuyordu. Bana bir şey olursa, ya da yatağa düşersem halimiz nice olur diye kabuslar görüyordum. Evimiz çöp eve dönüşmüş, her yer, her yerde. Rüyamda bile evin berbat kokusunu alıyordum" diyerek titizliğini belli ediyordu Hayriye hanım.

"Doktor bir gelinim olacağını öğrenince sevinçten hemen iyileşiverdim. Tansiyonum düştü, şekerim normale indi. Bu güzel lezzetlerin hepsinden tadabileceğim bugün, çok şükür. Kabuslarım sona erince turp gibi oldum bir günde. Adı bile yetti Eylül kızımın" diyerek herkesi etkiledi Hayriye hanım.

"Annemin kusuruna bakmayın, önden gitmeyi çok sever. Benden ne kadar bıktığını buradan anlayabilirsiniz aslında. Tehlikesizdir benim Hayriye sultanım, korkmanıza gerek yok. Önce mutfak duvarına, sonra da benim gönlüme iz bıraktıktan sonra babamın silahıyla oynamayı terk ederek bana göre İstanbul'un en güvenilir kadını oldu. Neyse ki..." diyen Erman'da gülüşmelere yol açıyordu.

Kendi kızlarının tesettürlü bir hayat ve tesettürlü bir kıyafet seçimine rağmen, bu modern şehirli insanlar nezdinde yadırganmak şöyle dursun, şaşırtıcı düzeyde saygı ve sevgi görmesine karşın gelişen şaşkınlıkları Eylül'ün anne ve babasının tedirgin hallerinden seziniyordu. Evlilikte bu tercihlerin problem olmayışındaydı şaşkınlıkları. İnsanların kıyafet seçimlerinin sosyal bir iletişim dilini, aynı zamanda toplumda

geçerli kıldıkları kabul çizgilerini temsil ettiğini, bu ifade biçiminin Allah'ın kadınların şahsiyetlerini korumak adına tavsiye ettiği bir öğreti olduğunu, ibadet veya sevap kazanma biçimi olmadığını anlamaktan henüz çok uzaktılar. Oysa Erkin'in yakın geçmişte öğrendiği iki kadının ortak hikayesi sayesinde bu gerçeği öğrenmiş olması büyük bir kazanım olmuştu. Zeynep'e duyduğu ilgi ve merakın Allah'a karşı ilgiye ve meraka dönüşmesini sağlamıştı. Karanlıkta kalmış yüreğine ışık olan iki kadını da çok sevmişti.

Yemek sonrası bahçe keyfine kapılıp havuz başına çay içmeye giden ev halkına birazdan Onur bey de katılacaktı. Bozok'un sesiyle buyur ettiği Onur bey asil köpeğe bisküvi verip başını okşadıktan sonra elindeki çiçek buketleriyle gurubun yanına ulaştı. Herkese selam verip tokalaştı. Gülümsüyor ve neşeli görünüyordu. Önce Sedat'ı sonra İnci'yi kucağına alıp hasret giderdikten sonra Caner'e sarıldı. Onun endişeli görünen yüzüne, kendisinde gördüğü şüpheli neşesine anlam veremeyen maviş gözlerine bakıp derdini anladıktan sonra başını okşayıp tebessüm etti.

“Vay canına, seni ürkütüyor muyum yakışıklı? Hadi ama, bugün senin günün, mutlu olmalısın” diyerek çocuğun yüreğine su serpmek yerine endişe tohumları ekti.

Halasına karşı dayısının öfkesinin geçmiş olmasının Caner'e göre tek bir sebebi olabilirdi. Onunla evlenmeye karar vermiş olması... Aşk dışında hiçbir mevzu onun gibi katı yürekli bilgiç dayısını yola getirmiş olamazdı. Zeynep halanın değişik konulardaki meziyetlerine tanık olduğu için bu sorunu çözmüş olmasını yadırgamayacaktı.

Ya Erkin abisi ne olacaktı? Halasının onun ilgisini görmezden gelmesi bastonla yürüyen zavallı görünümünden kaynaklanıyor olabilir miydi? Ama bu haksızlıktı. Erkin abisi onu henüz zengin bir kadın olmadan önce sevmemiş miydi? Fiziksel engeli yüzünden onu hak etmediği fikrine tutunup duygularını gizleyerek asil bir davranış sergilememiş miydi? O asalet yüzünden halasını kaybetmesine göz göre göre izin mi

verecekti? Beden dilinden bu eve geldikleri gün öğrendiği gerçeği halasına anlatmak yerine günlerdir saklamakla hata mı etmişti? Dalgın ve düşünceli dolanırken evin etrafında kendini mutfakta bulmuştu Caner.

Neyin var küçük adam, neden somurtuyorsun böyle? Kalabalık sevmez misin yoksa? “ diyerek eline tepsi tutuşturan halasına hüzünlü gözlerle baktı Caner.

“Ben iyiyim. Kalabalığa alışık değildim ama burada alıştım. Peki ya sen halacım, sen nasılsın? Dayım geldiğinden beri daha iyi görünüyorsun. Neden acaba?” diyerek mutfaktan çıkan çocuğun arkasından bakakaldı Zeynep.

“Şu küçük adama bak! Dayısıyla aramızda birşey var sanıyor. Hay Allah, bunu hiç düşünmemiştim” dedi Zeynep.

“Yok mu yani? Onur beyi bugün tanımakta zorlandık Selin’le, haberin olsun Zeynep. Çiçek buketleri falan” diyen Eylül’e Selin de destek verdi başıyla.

“Siz de mi? Tamamen yanlış anlıyorsunuz hanımlar. Onur’un olumlu görüntüsü beni umutlandırdığı için sevindim. Ona bir teklifte bulunmuştum dün gece. Kesin cevabını almadan sizinle paylaşmam, beni mazur görün. Ayrıca çiçekler sizin içindi. Biri sana diğeri Selin ablaya. Sebebini itiraf edecek kadar evcilleşemedi henüz. Onu da mazur görün” diyen Zeynep de bir tepsi alarak çıktı mutfaktan.

“Ne dedi Zeynep şimdi? Evet mi dedi, hayır mı dedi?” diyerek tebessüm eden Selin’e Eylül de gülerek katıldı.

“Eski köşkün çehresi gitgide esrarengiz bir havaya bürünüyor. Hadi hayırlısı Selin’cim” dedi.

Havuz başına hazırlanan masada kahveler içilmiş, sohbetler koyulaşmıştı. Evlenip yeni bir hayat kuracak Eylül ve Erman’ın nasıl bir yol izleyecekleri herkesin merak konusuydu. Bu iki genci İstanbul’da yaşam kurmaya zorlayan gelecek planının henüz ayakları yere basamıyordu. Erkin’in yaşam şartlarını da etkileyecekti bu düşün. Anneler babalar masanın

etrafında kafa kafaya vermiş, kendi görüşlerini dile getirerek çözüm üretmeye çalışıyorlardı.

Kardeşleri Bozok ile oynamayı tercih ederken Caner'in masada esen kaygı rüzgarlarına anlam arayışı kimsenin dikkatini çekmiyordu. Onun da kendine has çözüm yolları, gelecek planları oluşmaktaydı zihninde. Ama önce beklemesi, dayısının coşkulu ve mutlu görüntüsünün perde arkasına ulaşması gerekiyordu.

Erkin'in uzak kaldığı sohbet masasına yaklaşıp Onur beyi konuşmak için odasına davet etmesini Zeynep ve Caner'den başka heyecanla karşılayan olmamıştı. Her ikisine göre de konu belli sonuç belirsizdi. Caner annesinin ölümüne sebep olan katili merak ederken Zeynep Caner'in yüzleştiği gerçeğe nasıl davranacağını merak ediyordu. Ama Onur beyi şaşırtan şey bambaşkaydı. Erkin ile konuşabilecekleri ortak mesele ne olabilirdi? Zeynep mi? O ihtimalin başlamadan bitişine tanık olduğu için içi rahat bir tebessümle önden buyur ettiği Erkin'in ardına büyük bir merakla takıldı.

Uzun uzun düşünüp, koşarak onlara yetişen Caner de heyecanlıydı.

"Ben de gelebilir miyim? Sözüme karışmam Erkin abi, sadece dinlerim. Çocuk değilim ben" diyerek kabul görünce sıranın en başına yine koşarak geçti.

Vatanın farklı yerlerinden gelip Milas'ın bir dağ köyünde buluşan eski topraklardı onlar. Kırk yıllık dostlarmış gibi kolayca kaynaşıp anlaşmalarına sadece genç kuşaklar hayret ediyor, gerçek mi diyen anlamlı bakışmalarla cevap arıyorlardı sorularına. Gün gibi aşıkardı muhabbetleri. Sıcak ve çatışmasızdı. Ömürlerinin son baharına yelken açmış Eylül'ün annesi ve babası kadar Hayriye hanımın da tek birer hedefleri kalmıştı. Çocukları mutlu olsunlardı. Torunları olsun etrafta cıvı cıvı, onlar da mutlu olsunlardı.

Mutlu hayatlar inşa etmenin değerini çok iyi anlamışlardı bu eski topraklar. Tecrübeyle donanmış akil insanlardı. Tecrübenin yeni nesillere tecrübe olarak aktarılamamasından muzdariptiler sadece. Tek yapabildikleri onlara tavsiyelerde bulunmak, ya dikkate alınmak ya da kulak arkasına atılmaya göz yummaktı.

Tecrübenin insan zihnine tecrübe olarak aktarılabilmesi insan doğasına aykırıydı. Biliyorlardı. Mümkün olsaydı bu geçişme, kendi atalarının doğru ve yanlış yaşamışlıklarının ağırlığı ile iradelerini kullanma yetisini kaybetmiş olacaktı. İşte bu yüzden gerekliydi unutmak. İnsanın bilincinde geçmiş silip temizlik yapmaya fırsat tanıyordu. Yeryüzünde hicret etmek zamanı gelince ne kadar gerekiyorsa, aynı zamanın içinde bilinçlenerek hicret etmek de o kadar gerekiyordu insan zihnine. Zaman bir nimetti insan olana. Sadece ömür demek değildi.

Gençlerin asi ve bencilce görünen kendilerini arayışlarına onlar da hak veriyordu. Son dönemece girerken kazandıkları bir tecrübeydi bu anlayış da. İlahi bir yasayla mühürlenmişti. Her can kendi eliyle kazandıklarından sorumlu tutulacak, başkalarının tecrübelerinden elinde kalanlardan sorumlu olmayacaktı.

Ne güzel bir nimetti unutmak. Tecrübe sadece sahibinin zihnine kazınacak, ya kazandıracak ya da kaybettirecekti. Unutulup gidecek hikayesi ise sadece tavsiyeler defterine yazılabilecekti. Gök kubbede hoş bir seda olup gezinirken sadece talep edenin başına düşecekti. Zaman gezgini oyunu o zihinde yeniden başlayacak, talebesini ummadığı yerlere taşıyacaktı.

Erkin'in odasında yapılan sıra dışı toplantı da aynı yasalara tabi olmuş, birşeyler kazandırırken başka birşeyler kaybettirmişti. Caner de tıpkı dayısı gibi şüphelerinde haklı çıktığını öğrenmiş, kendi güzel, ruhu güzel annesini hırslı babasının servet tutkusuna kurban verdiğini göz yaşları ile öğrenmişti.

Onur bey ablasının ölümüne sebep olan Zeynep gerçeğini ve onun ucunda servet tutkusu olmayan onurlu galibiyetini takdir ederek kabullenmişti. Bilimsel hiçbir tecrübe ile bağdaşmayan bu gerçek, duygularını alt üst ederken onun da gözleri yaşarmıştı. Ömre değer güzel bir kıza haksız çıkışlarından pişmanlık duyarak kendi elleriyle kendine biçtiği kadere razı gelmişti. Bu gerçekleri araştırıp önlerine çıkararak Erkin'i takdir etmeye hüznü engel olmuş, dilleri varmamış olsa da tecrübe olarak o da zihinlerinde kayda geçmişti.

Hayriye hanımın önden gitmeye meyilli aceleciliği günün sonunu beklemeden devreye girmişti o sıra. Yeterince samimiyet sağlanan bu evin ortamında daha fazla beklemeye gerek duymadı. Gün içinde yiyip içtiklerini, bol köpüklü kahveleri de sebep sayarak konuya giriverdi. Kendi yaşlı gönlünde yıllar önce taht kuran Eylül'ü gerçek bir arzuyla oğluna eş olarak istedi. Onlar da önceden bildikleri kızlarının fikrini sormaya gerek duymadan hayırlı olsun dediler. Erman gibi güzel ahlaklı birini damat edinmekten mutlu olduklarını söylediler.

Çiçeklerle süslenmiş bahçe masasında çikolatalar ikram edilirken tüm ev halkı çocuklarla birlikte hazır bulunmaktaydı. Yüzükler takıldı, fotoğtaflar kayda geçti. Coşkuyla kutlanan sevimli gençler tecrübeli gönüllerde ömür boyu mutluluğa mahkum edildi.

Çocukların neşeyle koşup oynadıkları yeşilliklerde Erkin de ayakta gezinmekteydi. Guruptan uzaklaşmış, kendi gündemine dalmıştı. Mesleki yeteneğine dayanarak Caner'in kendisine yüklediği görevi tamamlamak üzereydi. Niyazi komiserin O adam hakkında aktardığı son bilgileri muhataplarla paylaşmak üzere kayıt altına almaktaydı. Artık gizlenecek bir konu kalmadığına göre gerçekleri paylaşma zamanıydı.

Bastonundan yardım alarak Erkin'in yürüyüşünü uzaktan gözleyen sadece Onur değildi. Caner de meraklı gözlerle inceliyordu Erkin'i. Kısa sürede tekerlekli sandalyeden koltuk değneklerine, sonra da tek bir bastona terfi eden genç adamın

şaşırtıcı gelişimini ve yakın gelecekte Zeynep halasıyla birlikte koşup koşamayacağını irdelemekle meşguldu zihninde. Halasına eş adayları arayıp bulmayı hedefleyip, aklında liste yapacağı İstanbul günlerini hatırladı. O listenin başına onu Milas'a geldiği günden yerleştirmiş, başka da aday bulamamıştı. Dayısında o potansiyeli günler önce gördüğü halde onu halasına uygun bulmamıştı. Şimdi de kendi fikirlerinin yabana atılacağı fikrinden alabildiğine korkarak içi burkulmaktaydı. Daha oniki yaşında, çocuk yaştaydı. Kısacık hayatının tecrübe hanesi de kısacıktı. Her ne kadar zekası yaşının önünde dört nala koşan deli tayları hatırlatıyor olsa da hız kesmek zorundaydı. Geride kalanları gözden irak koyamazdı. Ne kadar olumlu hatta uysal bir zihinle düşünürse düşünsün Caner'e göre Erkin abisi hala tek adaydı.

Erkin'in kendisine ulaşan son bilgileri kendi aralarında paylaşmasıyla O adamın hikayesi de son bulmaktaydı. Yıllarca hizmet ettiği ve karşılığında ödüllendirildiği bir hayatı, hangi sebepten düşmanlığa çevirdiği çok netleşmemiş olsa da, Haluk beyin arabasına onun kaza yaptırdığı biliniyordu. Yanlış hedefe zarar verip ölümüne sebep olunca vicdanı zıvanadan çıkmış, aklının dengesi şaşmıştı olsa olsa. O saatten sonra yapacaklarında mantık aramaya sebep kalmamıştı. O da yaşamına kendi elleriyle son veren nice gafillerden bir gafil, Allah'ın yarattığı iki nefsi katleden, katillerden bir katil olmuştu. Bu tavrın bütün insanlığı öldürmekle eşdeğer olduğunu bilerek veya bilmeyerek ebedi hayatındaki cehennem ateşine aday olmuştu.

Asıl hikaye netleşip gerçekler gün yüzüne çıkınca Onur beyin sabrını zorlayan müjdeli haberi paylaşma zamanı da gelmiş oluyordu.

"Hanımlar, beyler... İzin verirsiniz, benim de sizinle paylaşmak istediğim güzel haberlerim var. Bu nadide topluğun önünde sürprizi bugün açıklamak bana keyif verecek. Ne demişler? Mutluluk paylaştıkça artar, kederler paylaştıkça azalır" diyen Onur bey masaya yaklaşıyor ama ayakta

kalıyordu. Sessizlik sağlanmış ama bazı y¼rekler heyecanlanırken bazıları buz kesmişti.

“Çocuklar, siz de yaklaşın bakalım. Çünkü bu konu en çok sizi ilgilendiriyor. Kendi duygularımı sonraya saklıyorum” diyerek Sedat ve İnci’yi kendi elleriyle sandalyelere oturturken Caner kendi ayaklarıyla korktuğu kadere yürüyordu. Ama oturmadı.

Dayısını iyi duyacağı kadar yaklaşıp onun sözlerine odaklandı Caner. Yüzü asık, gözleri kısıktı. Yanına gelip omuzlarına sarılan, başını okşarken kendine yaslayan halasının yüzüne bir gayretle bakıp mana aradı.

Bu esnada Erkin’in yine uzakta ve ayakta kalışına kimse aldırmadı. Onun aile dışına itilip yalnızlığa mahkum edildiği duygusuna da aldırın olmadı. Çünkü gündem onun gündemi değildi. Ama y¼rek tastamam onun y¼ređi idi. Anlamını bilmediği bir isyana kapılmış, çarptıkça çarpıyordu. İyi ki uzaktaydı ve iyi ki fark edilmiyordu.

Selin ve Eylül de masaya yerleşmiş, diğerlerinin yanlarında yerlerini almışlardı. Esrarengiz havanın sona erişine tanıklık edecekleri için çehrelerine memnuniyet ve tebessüm takınmışlardı. Zeynep de doğal bir gülümseme ile karşılarında durduğuna göre sorunlu bir açıklama olamazdı.

“Aaa, aslında çok uzun bir zaman geçmedi. Zeynep dün gece bana bir teklifte bulunarak acaip şaşırtmıştı. Onu tanıdığım kadarıyla bana bu teklifi yapacağı hiç aklıma gelmemişti. Ve şaşkınlığım yüzünden sağlıklı düşünüp cevap verememiştim dün gece. Bütün geceyi uykusuz geçirmeme değdi sanırım. Bizim gibi bilim insanları uykusuz kalmaya alışıktır ama konu bilim dışı olunca yorulduğu doğrusu. Çok yorulduğum. Bütün hayatımı film şeridi gibi gözümün önünden geçirip kendimi eleştirmek zorunda kaldım. Güzel bir yolculuktu, şikayet etmiyorum. Ve işte, bugün buradayım ve mutluyum.” dedikten sonra soluklanıp saçlarını düzelitti.

Dayısını gözlemeyi bırakıp Erkin abisine yoğunlaşan bakışlarıyla onun gönül ızdırabını fark eden Caner fişek gibi fırlayıp yanına koştu. Bastonunu elinden düşürüp yere düşmesinden korkmuştu.

“Bana yaslanmak ister misin?” dedi telaşla.

“Yanlış yerde duruyorsun dev adam, konu seni de ilgilendiriyormuş. Oraya gitmelisin” dedi Erkin.

“Ben her zaman senin yanında olacağım, ama sen de bana yardımcı olacaksın. Söz ver bana Erkin abi” dedi.

“Nasıl olacak anlamadım ama, söz... Başın sıkıştığında ben buradayım. Hangi yaşta olursan ol fark etmez” dedi Erkin.

“Burada değil Erkin abi, yanımda...” diyerek sustu Caner. Erkin’in anlamadığı derdini şimdilik unutup dayısının kararını duymak istedi. Yanından ayrılmadığı Erkin’e iyice sokulup yerinde kaldı.

“Pekala,,, Herşey yolunda olduğuna göre konumuza dönecek olursak... Sözü fazla uzatmadan açıklıyorum o zaman. Zeynep’in teklifini kabul ediyorum. Benim için, kurulmuş düzenimi bozmak kolay olmayacak ama bence de değer. İnsan ömrü hayatında sadece bir kez yakaladığı mutlu olma şansını iyi değerlendirmeli. Sonuç olarak, Türkiye’ye dönmeye karar verdim. İstanbul’a yerleşip Zeynep’in önerdiği projeyi hayata geçiren ve tarihte böyle anılan bilim adamı olmak istiyorum. Zekası özel seviyedeki Caner gibi çocukların yararlanacağı bir bilim okulu ve hemen yanında araştırma laboratuvarı... Fikir çok güzeldi. Biraz pahalıya çıkacak ama, onu da şirketlerin CEO su düşünecek artık. Kesenin ağzını açmak zorunda kalacak. Bana bu kutsal görevi şans olarak verdiği için hepinizin huzurunda Zeynep’e teşekkür ediyorum” dedi.

Yanında dikilip kontrol altında tuttuğu Erkin abisinin ferahlayıp gevşediğini fark etti Caner. Meselenin bu kadarla sınırlı olduğundan emin olmalıydı. Ancak o zaman sevinçli sevinç

olacak, mutluluktan havalara zıplayacaktı. Koşarak dayısının yanına gidip karşısına dikildi.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi heyecanla.

“Yetmedi mi yakışıklı? Yanına bir de üniversite mi istiyorsun? Kısmet ise o da olur, kim bilir...” diyen dayısının adeta üzerine tırmandı Caner. Çok mutlu olmuştu. Sadece kendi sorunu çözülmekle kalmamış, babasının vasiyeti de dikkate alınmıştı. Kardeşleriyle bir arada yaşamının, yeniden aile olmanın mutluluğunu yaşayacaktı. Onun mutluluğuna bütün ev halkı sevinçle iştirak ederken, küçük bedenine sığmayan büyük zihninde yeni bir plan canlanmaktaydı. Bir sonraki aşamaya geçmenin tam sırasıydı. Mutluluğu yüzünden okunan halasına koştu heyecanla.

“Halacım, çok teşekkür ederim. Beni ve kardeşlerimi ne kadar çok düşündüğünü biliyordum zaten. Seni gördüğüm ilk günden beri biliyordum” diyerek sarıldı Zeynep’e. Sonra da çocuk bedeninden çıkan büyük planını herkese açtı.

“Ben de seni ve ideallerini çok önemsiyorum. Babamın servetinin seni esir almasını değil, mutlu olmanı istiyorum. İşte bu yüzden, ben de sana yardım etmeye karar verdim. Benim de sana bir teklifim var” dedi tebessümle.

“Vay canına, ikinci gol geliyor Onur efendi, hazırlıklı ol” diye mırıldanan Onur bey de başını sallayarak tebessüm etmekteydi. Sözün sonunu bilimle desteklenmiş üst düzey aklıyla çoktan tahmin etmişti.

“Sen öğretmenlik yapmak istiyorsun, işini seviyorsun. Şirketin başına koymak için bir CEO ya ihtiyacın var. Tamam işte, ben senin ihtiyacın olan CEO yu buldum. Hem de en iyisinden” diyerek yüzünü Erkin abisine çevirince bir uğultu yükseldi masanın bulunduğu yerden.

Zeynep de şaşkın bir tebessümle Erkin’e bakarken genç adam hayır dercesine, başını sallıyor, oldu bittiye getirilmesine itiraz ediyordu. Nicedir uzak durmayı tercih ettiği ev halkına

doğru aksak bir yürüyüşle yaklaşırken derdini nasıl anlatacağını düşünüyordu. Konuşmadan önce halasının yanına sığınarak güç alan Caner'e iyice yaklaştı.

"Hayır küçük dev adam... O kadar da dev bir adam değilsin. Ben de parayı sevmem. Bunu öğrenememişsin. Finansal işlerle uğraşmaktan nefret ettiğim için bu mesleği seçtim ben. Özgürlüğüme düşkün olduğum için kızlardan birini seçmek yerine bugüne kadar motosikletimi seçtim. İhanete uğradım o başka... Sevgili motosikletim yüzünden bedenimden eksildim. Yeterince kısıtlanmış durumdayım zaten. Beni para hesaplarına mahkum edip daha fazla eksiltmene izin veremem" dedi Erkin.

Caner de şaşkıındı o anda. Bu kadar güçlü bir dirençle karşılaşmayı ummuyordu. Asıl direnme sebebinin halasına karşı beslediği duygular olduğunu biliyor, onun yakınlarında mekan edinmekten ve onsuz bir hayata mahkum olmaktan korktuğunu hissediyordu.

"Sen para hesaplarına mahkum olmayacaksın ki Erkin abi, para hesaplarıyla uğraşan müdürlerle uğraşacaksın. Hem de kendi yaptığın programlarla. Dilediğin kadar özgür olacaksın. Onlar şirketleri yönetecek, sen onları denetleyeceksin. Bu amaçla yazılım programları yaptığını, CEO'ların işini kolaylaştırdığını biliyorum. Zaten bildiğin işi yapacaksın. Aralarında iletişim sağlayacaksın. Verimli çalışanları, art niyetli olanlardan ayıracaksın. Yeni projelere onay vereceksin. Bütün bunları yapabilmen için özgür olman ve iradeni doğru kullanman gerekiyor zaten. Bu işe en uygun kişi sensin, biliyorum. Çünkü sen, tanıdığım en iyi yürekli, en güzel ahlaklı adamsın. Zeynep halamın şirketler arası sorunlarını sen bir gecede çözdün. Kimin ne dolaplar çevirdiğini ortaya çıkardın. Yetmedi, annemin ölümüne sebep olan kazanın bütün sırlarını da sen çözdün. Bir günde hepsini hallettin. Cesedi bulmak için polise yardım ettin. Kimseden karşılık beklemedin. Ben de boş durmadım bu arada. Bu konuda dersimi iyi çalıştım. CEO'nun neler yapması

gerektiğini öğrendim” diyerek o da konuşmalara tanık olan insanları şaşırtıyordu.

“Vay canına, beni kolayca harcıyorsun demek. Anlattığın herşeye ben de tanık oldum. Erkin’i takdir ediyorum. Tanıdığım en iyi adam kısmına takıldım ben sadece” diyerek gülümseyen dayısına döndü sonra Caner.

“Sorun benimle ilgili, üzülme dayıcığım. Seni iyi tanıma fırsatı bulamadım. Kendini kanıtlamak için önünde uzun uzun zamanların olacak. Seninle beraber çok güzel işler yapacağız. Seni de çok seviyorum” dedi Caner.

“İnşallah güzel çocuk, inşallah demeyi sakın unutma” diyerek bakışları kendi üzerine toplayan Selin konuşmaya devam etti.

“Bilmeyenler varsa onlara da öğretirsin. Bilim insanı olmak, yüce iradenin hakimiyetinden çıkmayı sağlamaz. O izin vermezse, bazı şeyler hiç olmaz. Bu konuyu en iyi bilim insanları bilir aslında. Fizik, kimya, biyoloji yasalarının değişmezlik özelliğini ve bu sayede bilim yapmaya olanak verdiğini en iyi bilim insanları bilir. Bütün mesele, yasalara tabi olan bu değişmezliğin, kaosa sebebiyet vermezliğin sebebini bilmek veya bilmemeye gelir, dayanır. Evrende neden kaos çıkmadığını, parçacık alemindeki kaosun neden moleküler yapıda sorun çıkarmadığını umarım bir gün dayınla beraber çözersiniz” diyen Selin de şaşkınlık sebebi oluyordu.

Onur beyin ani gelişen ilgisine mazhar olunca biraz tedirgin olsa da şahsiyetler arasında gelişecek her türlü mücadeleye Selin de hazırды. İlahi bilgi birikimi yanında geniş mi geniş gönül zenginliği vardı Selin’in. Bütün işlerine besmele ile başlar, şükrederek tamamlardı. Yeter ki, iffetli ve ilkeli silahlarla mücadele yaşansındı.

“Evet, ne diyorsun Erkin abi? Kabul edecek misin?” dedi Caner.

“Sen bu fikrini Zeynep’e danıştın mı?” dedi Erkin.

“Halam senin yeteneklerinin henüz farkında değil. O yüzden yardıma ihtiyacı var zaten” diyerek halasına baktı.

Kritik bir karar aşamasında olduğunu fark eden Zeynep ise, Eylül ablasına çevirmişti yüzünü. Derdini anlayan ablasına merakla bakıyor, sessizce sorduğu sorusuna yanıt bekliyordu. Yanına sokuldu Eylül. Cevabı hazırды.

“Bakma bana öyle güzel kardeşim. Bana tavsiye ettiğin balonları hatırla. ‘Hepsini gökyüzüne sal. Bırakalım rüzgar nereye götürürse oraya gitsinler’ demiştin bana. Rüzgarın sahibini bildiğin için böyle demiştin. Ona sonsuzca güvenmiştin. Yine de **‘bana onu anlat’** diyecek olursan cevabım belli, biliyorsun. O güzel insan bütün önemli kararlarda **İstişare** yapardı diyeceğim” diyen Eylül ablası da şaşkındı. Zeynep’i yanlış yönlendirmemeye özen göstererek sözünü tamamlarken, kendi sorunlarının da çözülme aşamasına girdiğini görebiliyor, kardeşi Erkin’in başına konan talih kuşunu fark ediyordu.

“Tercihini yapmakta özgürsün Zeynep, biliyorsun. Allah’ın nuruyla aydınlattığı sınırlar dahilinde sonsuz sayıda eylem yapma seçeneği tabi ki senin için de var. Diğer herşeyin karanlıkta kör dövüşü veya tutsaklıktan ibaret olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sen özgür bir kızdın hep, yine öylesin” dedi Eylül.

“Öyleyse oylama yapıyoruz halacım. Hani biz bir takımdık. Bütün önemli kararları birlikte alacaktık. Sedat ve İnci’ye de fikrini soracaktın” diyerek kardeşlerini de oyuna dahil etti Caner.

Eğlenceyi andıran takım oylamasında Zeynep de kabul oyu kullandı. Caner’in önceden kardeşleri arasında kulis yapıp oylarına etki ettiği belli oluyor olsa da, çocuk haksız değildi. Eylül ablasının mutlu bir yuva kurmasındaki çevresel engeller, Erkin’in yalnız yaşama problemleri de bu yolla aşılmış olacaktı. İki kadının da zihnini kurcalayan ve çözemeyip zihinlerindeki gökyüzüne saldıkları endişe balonları kendi yollarını bulmuştu çoktan. İlahi yardımın zaman gezgini oyununa nasıl müdahale

ettiğini çok net ve anlaşılır biçimde ikisinin de görebildiği o anlarda aynı şeyleri düşünüp birbirlerine gülümsüyorlardı.

“Çok mantıklı çocuklar, ben bunu neden akıl edemedim acaba?” diyerek Erkin’e döndü Zeynep.

“Ne diyorsun Erkin? Sana kolay, bana tonlarca gelen bu yükü benim üzerimden kaldıracak mısın? Çocuklar çok haklı, bu konuda senden daha iyisini bulamam. Birini bulsam da, iyi olup olmadığını bilemem. Bilmediğim birine zaten güvenemem. CEO’muz sen olur musun Erkin? Senin gibi güvenilir birine çok ihtiyacımız var” dedi Zeynep.

“Merak ettiğim konu şu” diyerek sinirli bir görüntü veren, oyuna getirildiği hissiyle saçlarını karıştırıp düşünecek zaman kazanan Erkin birazdan herkesin beklediği soruyu sordu. Kaşları çatılmış, gözleri kısıp keskinleşmişti.

“Ne zamandır beni güvenilir buluyorsun?” dedi. Kimsenin anlamadığı sorgulama veya gizli tartışma iki gencin arasında yaşanıyordu. Tanıştıkları günden beri süregelen gizli çekişmeler aynı gizlilikte masaya yatırılıyordu. O soruya cevap ararken, kısa ortak geçmişleri ikisinin de gözünün önünden geçiyordu.

“Bilmiyorum doğrusu. Ben fark etmeden zaman içinde oluşmuş galiba” diyen kıza alaycı bir gülümseme ile karşılık verdi Erkin.

“Bu kadar kısa zamanda mı?” dedi.

“Bir şekilde başarmışsın ve ben ancak fark ediyorum. Bu senin başarın ya da benim aptallığımdan kaynaklı olabilir. Ne önemi var Erkin? Sonuçta, sana güveniyorum ve çocukların geleceğini sana emanet etmekte sakınca görmüyorum” diyen Zeynep Caner’in de derin bir nefes almasını sağlıyordu.

“Bu işi yapabileceğimden emin değilim. Hiç tecrübem yok. Bu yüzden biraz düşünmek istiyorum” dedi Erkin.

“Elini çabuk tutarsan memnun olurum arkadaşım. Senin güvenilirliğine güvenerek ben de Amerika’daki kariyerime son

vereceğim. Zeynep'in projesini hemen hayata geçirmek zorundayız ve elimdeki raporlarla birlikte holdinge gelince çalacak bir kapıya ihtiyacım olacak. Bilim beklemez, biliyorsun. Caner'in acelesi de malumunuz... Onun aday listesinde başka bir isim yer almadığına göre en iyi çözüm bu görünüyor" diyerek yüzüne bakıp göz kırptığı çocuğu fena korkutsa da daha fazla ileri gitmedi Onur.

Caner'in CEO olarak seçtiği Erkin'i aynı zamanda halasına eş olarak da seçtiğini biliyor, bunu nasıl becereceğini çok merak ediyordu. İki gencin arasındaki mevcut gerilimi o da herkes kadar hissedebiliyordu. Sırları ifşa ederek kötü adam pozisyonuna düşmeyi ise hiç istemiyordu. Çünkü bugün, Caner ile paylaşacakları uzun süreçli bilim hayatlarının belki de ilk günüydü. İkisinin de birbirlerine öğretecek çok şeyleri olacaktı.

"Aaa, fikrimi sorarsan, ben de onaylıyorum. Çocuklar çok haklı ve CEO sen olmalısın. Yeteneklerine tanık olduğum için ben de sana güveniyorum" dedi.

"Yaşasın. Bu durumda İstanbul'a hep birlikte gidiyoruz. Eylül teyzenin düğününe kadar bizim evde kalırsınız. Ben de bu sayede okullar açılmadan Erkin abiden yazılım öğrenmeye başlarım. Zaman kazanmış olurum. Fırsat buldukça bana yazılım öğretirsin değil mi Erkin abi. Bilim insanı olmak için öğrenmem şart, biliyorsun" diyerek bir adım daha öteye gittiği gelecek planını artık gizlemiyordu. Ama zihnindeki projeyi dile getirirken nerede susacağını çok iyi biliyordu. Sevimli yüz ifadesini takınıp boynunu bükmüştü yalvarırken.

"Lütfecen" diyerek çocuksu hallerine geri dönmeyi ihmal etmedi.

Karmaşık meselelerin içine hapsolup hangi birine çözüm bulacağını şaşırmişti Erkin. Tatlı ama sert yüz ifadesiyle Zeynep'e bakarken bu gidişatın nereye uzanacağını merak ediyordu.

"Şaşkınım ama Caner yine haklı. Ev çok büyük. İstenirse bir şirket daha kurulabilir o evde. O derece yani. Bu durumda Eylül

ablamin düğüne hazırlık yapması kolaylaşmış olur. Erkin isterse şirketleri yerinde görüp tanır. Kararını yerinde verir. Ben de okullar açılmadan İstanbul'a tayin olmanın bir yolunu ararım" dedi Zeynep.

"Bakın şu yaramaza! Bu kadar fikir senin küçüçük kafandan mı çıkıyor? Ben de şaşkınım doğrusu" diyen Eylül şefkatle Caner'e sarıldı. Sonra da yanına gelen Sedat ve İnci'ye.

"İstemezsen başka bir eve taşınırız halacım. Daha küçük bir ev buluruz. Ama yüzme havuzu mutlaka olsun. Erkin abim fizik tedaviye devam ederken ona koçluk yaparım. O da bana yazılım öğretir. Kardeşlerim de başka bir evde yeni bir hayata başlamış olurlar" diyerek devam etti Caner. Taşınacakları yeni evde Erkin abisine hangi konumda yer açacağını söylememiştir ama çok anlaşılır fikrini Zeynep de dahil herkese aktarmış oluyordu. Neyse ki itiraz eden çıkmamıştı o anda. Ama sorgulanacağını bal gibi biliyordu.

"Demek ki ben de sık sık Milas'a gelip özel hastanemizi ve okulumuzu ziyaret etmek zorunda kalacağım. Öyle olsun bakalım, buna da şükür" diyerek Erman'a gülümserken mutlu görünüyordu Eylül. Ne zamandır kafasında cirit atan sorunlar birer birer çözüm yoluna giriyordu. Kardeşinin Zeynep'e karşı duygularını o da biliyor, aksilik çıkar diye endişe ediyordu. Acaba Caner bu soruna da bir çözüm bulmuş muydu?

Unutulmaz gece sona erip misafirler odalarına çekilmeden ve Onur bey oteline dönmeden önce Selin'in yanına yaklaştı yavaşça. Ona İstanbul'a dönüş için uçak bileti ayırtacağını, eğer dilerse iki kişilik ayırtabileceğini söyledi. Teklifini hayretle karşılayan Selin'e mantıklı bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Son yirmidört saat içinde o kadar çok şey öğrendim ki Selin, İstanbul günlerimi de eklersem mesleki kariyerime beş çeker. Ama çözemediğim bir şey kaldı ve onu da senden öğrenmeyi arzu ediyorum. Bu yüzden beraber yolculuk etmemiz isabet olacak. Tabi uygun görürsen" diyerek genç kadının hayretini arttırdı.

“Merak ettim, neymiş o çözemediğin konu?” diyen Selin’e gülümsedi.

“Biraz önce Eylül hanımın sözünü ettiği özgürlük biçimini anlayamıyorum. Hem sınırlanmış bir çerçeveden, hem de o sınırların içindeki sınırsız özgürlükten bahsetmişti hani... Bunun nasıl mümkün olduğunu bana uzun uzun anlatman gerekecek sanırım. Çünkü bu anlayışı bilim ışığında anlamlandıramıyorum şu anda. Felsefi yanım pek başarılı değil sanırım. Zihnimdeki boşlukları dolduramıyorum Selin. Ama makul bir dille anlatırsan belki anlarım. Şöyle dedi yanılmıyorsam:

Allah’ın nuruyla aydınlattığı sınırlar dahilinde sonsuz eylem yapma seçeneğine sahip olmaya özgürlük denir. Allah insanlığı islama çağırırken onları gerçek özgürlüğe çağırıyor. Diğer her eylem karanlıkta kör doğuşu veya tutsaklıktan ibarettir.

“Tam olarak öyle demedi aslında. Ama sen boşlukları doğru doldurmuşsun Onur. Neresini anlamadın bu cümlenin, ben de onu anlamıyorum. Ayrıca kendi tercihlerimin arkasında durarak bu felsefeyi makul bir dille anlatıyorum zaten. Bana bakıp görmeyen yeterli aslında. Ben özgürüm. Eylül de özgür Zeynep de. Uçakta yanımda otururken, benimle sohbet ederken sen de özgür olabilecek misin? Ön yargıların ve çevre baskısı korkuların izin verecek mi kendin olmana? Ya da Sevdalanıp dört elle sarıldığın bilim adamlığın seni özgür bırakacak mı? Bir düşün istersen” dedi Selin.

“Hadi ama Selin, kimlik bilgilerini verirsen biletleri alırım. Bu geniş kapsamlı konuyu böyle geçiştiremezsin” diyen Onur’a kimliğini uzattı Selin. Zaman gezgini oyunu onlar için de başlıyordu.

Ertesi sabah kahvaltıya inen eski köşkün konukları geçip giden günün ardından yepyeni bir enerjiyle kuşanmış gibiydiler. Hayriye hanım’la Erman kahvaltıdan sonra yola çıkmak üzere eşyalarını hazır etmişler, İstanbul’a dönüş planını hazırlamışlardı. Düğün hazırlıklarına hemen başlamaya karar

veren eski topraklar, gençlerin iş sorunlarını çözmeyi kendilerine bırakıp kervan yolda düzülür misali bir aceleyle yola düşmüşlerdi. Hayırlı işlerde acele etmek kuraldı.

Eylül'ün annesiyle babası da İstanbul'a gelecek hafta kızlarıyla birlikte gitmeye karar vererek hepsini şaşırtmıştı. O güne kadar çocukların çok istediği teknede Gökova tatiline katılmayı, ardından da İstanbul'daki evlerinde düğüne kadar konuk olmayı uygun bulmuşlardı.

“Evleri çok büyükmüş madem, düğüne kadar orada kalırız” dediklerinde çocuklar çok sevinmişti.

Caner'in de kendine has bir aceleciliği vardı o sabah. İçi içine sığmaz çocuksu halleriyle fikirleri aklına sığmaz büyük adamlığı adeta birbirine karışmıştı. Akşam oda arkadaşını ürkütmeden fikrini almak için ciddi çaba harcamıştı. Halasına karşı hissettiklerini kendisiyle paylaşmasını beklemişti boş yere. Ama öyle olmamıştı.

“Sizin taşınacağınız evde benim ne işim olabilir ki, yüzme havuzu olsun ben orada çalışayım istiyorsun? Ha, söyle bakalım ufaklık? Yoksa küçük dev adam mı demeliyim? Aklında hangi yeni planlar hazırlıyorsun bakalım? Hadi itiraf et. Buraya kadar gayet iyi yönettin krizi. Daha fazla zorlama istersen ” diyerek baskın çıkmasını geçiştirmeye çalışmıştı.

“Evlerimiz yakın olursa bu mümkün ama. Sana kolay ulaşılır bir mesafede olmak istiyorum sadece. Bana yazılım öğreteceksin ya, unuttun mu? Ben de sana fizik tedavinde yardım ederim” demek zorunda kalmıştı.

Aynı evde yaşamak istediğini, halasıyla evlenmesini çok istediğini kankasına söylemeye cesaret edememişti. Onların zaten zor yürüyen ilişkilerine yanlış bir hamle yapıp zarar vermekten korkmuştu.

“Hımm, ben anladım senin derdini. Yazılım konusunda sana bir söz vermedim ben. Bu sadece senin önerin. Henüz CEO olmayı da kabul etmedim. Bunu da aklının bir köşesine yerleştir.

Beni ne tarafa doğru itmeye çalışıyorsun, biliyorum ufaklık. Boş yere hayal kuruyorsun. Bir bak bana, ama dikkatli bak. Düzgün yürümeyi bile beceremiyorum. Zeynep benim gibi eksik bir adamla neden evlensin? Ona sahip olmadığı neyi vaad edebilirim ki ben? İstanbul'un en zengin kadınlarından biri Zeynep. Üstelik çok güzel. Elini sallasa ellisi birden önünde diz çöker. Anlamıyor musun? Unut bu masalı ufaklık. Bana iyilik yapmak istiyorsan, ortalıkta gerekli gereksiz konuşup beni daha fazla rencide etme. Anlaştık mı? Ayrıca senin için kurulacak bilim okulunda istediğin her şeyi öğrenebilirsin. Bana ihtiyacın olmayacak. Yine de ihtiyaç duyarsan iletişim kanallarım açık olacak. Bana kolayca ulaşabilirsin. Üzme kendini" demişti Erkin.

"Ama bizimle tekneye geliyorsun değil mi? Gelmezsen ben de gitmem" diyerek ağzından söz alıcınca bir nebze rahatlamıştı.

Kahvaltı masasında son derece sessiz oturan Caner yanlış cephede savaş verdiğini artık biliyordu. Asıl ikna etmesi gereken kişi halasıydı. İstanbul'a tayin olmak için tanınan süreyi kaçırmak istemeyen Zeynep kahvaltıdan sonra kendi dairesine çekilmişti. Onun yanına gitmeye karar verdi Caner. Kapıdan içeri girdiğinde çalışma masasında bilgisayar başında bulunduğu halasının yanına sokulup arkasından boynuna sarıldı. Yanağına bir öpücük kondurup sonra geri çekildi.

"Nasıl gidiyor halacım. Tayin başvurusu tamam mı?" diye sordu.

"Ben başvurumu yaptım ama, sonuç ne olur bilmiyorum. Beklemek gerek" diyen Zeynep hala ekrana kilitlemiş görünüyordu.

Kendileri için fedakarlık yaptığını biliyor, hakkını teslim ediyordu halasının. Mutlu olduğu bu güzel kasabadan İstanbul'a dönmeyi kabul ederek onların yaşamına güzellik katan pamuk kalpli halasını çok seviyordu Caner. Onu tanıyıp sevme fırsatını kaçıran babasını hatırladıkça gizli saklı gözyaşı döküyordu. Ama eğer başaramazsa, Erkin abisi ile halasını bir araya getiremezse

Erkin abisi için de gözyaşı dökülecekti. Hissediyordu. Bu meseleyi ancak halası çözebilirdi. Erkin abisine güvenip CEO olmasını teklif eden halasına o da güvenmeliydi. Güven duymak, evlenmek için gerekliydi elbette ama aşk da gerekliydi. Halasıyla tanıştığı günlerde onun sarf ettiği sözleri günler sonra aklına gelip dilinden dökülüyordu.

“Mesleğine duyduğun aşkı eşine de duymalısın halacım. Yoksa hayatın tutsaklıktan ibaret olur” dedi.

Masadaki koltuktan dönerek tebessümle yüzüne bakan halasına gülümsedi Caner. Bir süre sessiz bekleyip boynunu bükünce onun merakını kendi üzerine çekmiş oldu. Zeynep de sessizdi. Gülümsemeye devam ediyordu beklerken. Bu zeki çocuğun olup biten herşeyi biliyor olmasına şaşırmadan onun keskin mavi gözlerine bakıyordu.

“Sence Erkin bana aşık mı?” diye sordu.

“Çok aşık. Kendi gözlerimle gördüm. Aşkın gözle görünür bir şey olduğunu ilk kez ondan öğrendim” dedi Caner.

“Bunu sana kendisi söyledi mi?” dedi Zeynep.

“Hem evet, hem hayır. İnkâr etmedi yani” diyen Caner’e yeniden gülümsedi Zeynep. O kadarını kendisi de biliyordu zaten. Nefretten sevgiye uzanan sürecin ne zaman başladığını merak ediyordu sadece. Tekerlekli sandalye günlerinden koltuk değneklerine, sonra da bastona uzanan iyileşme döneminin neresinde başlamıştı bu aşk, onu bilmiyordu. Çetrefilli İstanbul günlerinde kendi vicdanı ile cebelleşirken bu evde neler olmuştu, merak ediyordu.

“Öyleyse, bunu neden bana söylemiyor? Beni evden kovarken kendine güveni zirvedeydi. Kendinden çok emindi. Neden susuyor şimdi?” dedi Zeynep.

“Çok zengin olduğun için. Bir de bastonu var tabii” diyen Caner konuyu bir iki cümlede özetlemiş oluyordu.

“Her türlü riski korkmadan göze alıyorsun Caner. Büyüklerin özel hayatlarına karışıyorsun. Onunla ortak bir hayatı paylaşmayı bu kadar çok mu istiyorsun?” dedi Zeynep.

“Özür dilerim halacım. Sevdiğim insanları bir kez daha kaybetmek istemiyorum. Ama sen istemezsen, onu yanına yakıştıramıyorsan ısrar etmem. Ben senin mutlu olmanı istiyorum” dedi Caner.

“Ben sadece emanetçiyim Caner. Hiçbir şeyin sahibi değilim. Vakitsiz kaybettiğiniz ailenizin vekiliyim sadece. Sizi geleceğe taşımak için gereken bir vasıtayım yani. Otobüs, tren veya uçak gibi düşün beni” dedi Zeynep.

“Ama dışarıdan öyle görünmüyorsun. İstanbul’a gidince bir sürü fırsatçı etrafını saracak. Seninle evlenebilmek için türlü oyunlar kuracaklar. Aşık olduğun birini bulman hiç kolay olmayacak halacım. Ama Erkin abime gidip evlenme teklif etsen, kabul etmemek için bir sürü bahane bulacak. Seni ne kadar çok sevdiğini oradan anlayabilirsin” dedikten sonra cam kapıya koştu Caner.

“Erkin abim havuza girmiş. Gidip onun çalışmasına yardım etmeliyim” diyerek fırladı kapıdan.

“İnanamıyorum. Her şeyi düşünmüş bu küçük adam. Resmen plan yapmış. Kafasına koymuş bir kere, bizi evlendirecek” diyerek mırıldanan Zeynep yerinden kalktı. Yüzünde şaşkın ve alaycı bir tebessümle Caner’in çıkarken açık bıraktığı kapıya geldi. Havuzdaki eğlenceye katılan çocukların arka bahçeden kulağına gelen seslerini keyifle dinledi. Onlar babalarının yerini dolduracak kişiyi çoktan seçmiş görünüyorlardı.

Mutfakta yalnız yakaladığı Eylül ablasının yanına gitti Zeynep. Düşünceli bir selamlaşmadan sonra onun mutfak telaşına yardımcı olmak istedi. Ama dalgınlığı bariz ve dikkat çekiciydi. Kafa karışıklığı da hemen ardından geliyordu.

“Aaa, hadi anlat. Neyin var senin? Soru sormak serbest biliyorsun tatlım” diyen Eylül ablasına gülümseyerek derin bir nefes bıraktı Zeynep.

“Benim yokluğumda bu evde neler oldu Eylül abla? Ne değişti?” dedi.

“Hımm, anladım derdini. Erkin bizim hikayemizi öğrenmek istedi. Çok ısrar etti. Hikayenin bedelini ödemek için fizik tedaviye başlayınca kayıtsız kalamadım. Bizi anlattım ona. Hikayenin sonunda sana aşık olacağını bile bile anlattım. Bizim hikayemiz onu ayağa kaldırdı Zeynep. Sen gittikten sonra arı gibi çalıştı, fırtına gibi esti bu evde. Çabaları görülmeye değerdi. Ama koltuk değnekleri ile ayağa kalktığını sana telefonda söylememi istemedi. Sürpriz yapacaktı sana, ya da daha fazlasını başarmaya and içmişti. Başardı da... Anlayacağın, sen İstanbul’da ahlak savaşı verirken geçmişe kaydettiğin hikayenle onun geleceğini kurtardın Zeynep. Erkin iyi bir insan olmasaydı hikayeyi öğrenince sana aşık olmak yerine, başka insanların yaptığı gibi aptal olduğuna hüküm verirdi. Erman senin için şapşal dedi diye yıllarca ondan uzak durdum ben” diyen Eylül ablasına gülümsedi Zeynep. Erkin ‘in hayatını daha önce kurtardığını, uçurumun başından yaşama geri döndüğünü hala bilmeyen ablasına başını sallıyordu.

“Sence Haluk beyin şirketlerine CEO olmayı kabul edecek mi Erkin?” dedi.

“Sanırım seninle yüz yüze bakıp sensiz kalmaya dayanamayacağı için kabul etmeyecek. Kalbindeki bu ağır yükle bir de iş yükü almaya güç yetiremeyecek. Senden uzak durup yarasını tedavi etmeyi tercih edecek” dedi Eylül.

“Onun ayağa kalktığını öğrenince koşa koşa kollarına atılacak birinin onun hayatında yer tutmadığından emin misin ablacım? Aile faciasına sebep olmayayım durduk yerde” dedi Zeynep.

“Bildiğim tek aşkı motosikletiydi, onun da koşup gelecek hali yok. Hurdalıkta, biliyorsun” diyen Eylül ablasına son bir sorusu daha vardı Zeynep’in.

“Bir kızın bir erkeğe evlenme taklif etmesi sence de uygunsuz bir hareket olmaz mı? Ne dersin?” diye soran Zeynep’e bu kez Eylül gülümsüyordu.

“Hz. Muhammet hayatının en büyük aşkıyla nasıl evlendi sanıyorsun? 40 yaşındaki Hatice annemiz Mekke’nin o ahlaksız ikliminde, güven duyup servetini emanet etmeyi uygun bulduğu 25 yaşındaki o güzel insana evlenme teklif etmişti. Daha güzel bir örnek mi istiyorsun?” dedi Eylül.

2018 yılının haziran ayı başlarıydı

Yine bir eğitim yılının son günleri yaşanıyor Zeynep’in İstanbul’unda. İstanbul güzel, İstanbul alışılmamıştı. Kibrine ve albenisine hoşgörü kazanmak için bir insan ömrü yetmeyecekti İstanbul’a, biliyordu. Zaman sanki bu şehirde çok daha hızlı geçiyor, ölüm yaşamın kıyısında geziniyor gibiydi. Sakin akan bir nehrin aniden çağlayandan gürültüyle dökülüşünü, beyaz köpükleriyle göz kamaştırırken su damlacıkları ile yüreklere su serpişini andırıyordu İstanbul. Zaman gezgini oyunu kendisini hiç unutturmadan yine ve yeniden nice hayatlara sürprizler hazırlıyordu. Kimi sessiz, kimi haykırışlarla oyunlar devam ederken özlenen mutluluklar bir görünüyor bir kayboluyordu.

İnsanlar hayatlarının sadece kendilerine ait olduğunu zannederek ne kadar da yanılıyorlardı aslında.

Kelebek etkisiyle nice hayatlara dokunma şansına sahip olduklarını nasıl da inkar edebiliyorlardı.

Bu ne büyük bir farkındalıksızlıktı ki kimi zaman içten kopan kimi zaman dıştan fısıldayan bencilliğin sesine kolayca teslim oluyorlardı.

Asla yalnız olmadığını, iradeli bir varlık olan insan formuna ilahi bir amaç için devşirildiğini nasıl olup da anlayamıyorlardı.

Ve nasıl olup da iyiliği yalnız kendilerine, kötülüğü herkese layık buluyorlardı.

Evrenin gözü kulağı olduğunu, iyi ve kötü eylemlerin gök kubbede yankı bulduğuna hangi sebeple akıl erdiremiyorlardı.

Oysa aynı insanlar şeytanla savaşmak yerine kör sağır ve dilsiz numarası yapmayı maharet sayabiliyorlardı.

Dindar olmaya gerek yoktu ilk adımda, insan olmaya gerek vardı. İnsan olmak dinin sahibini sorgulatacaktı nasılsa. Ve mutlu olmak, insan olmayı başaranların ödülü olacaktı.

Son sınavlarını vermek için başları eğik, zamanla yarışan liseli gençlerin teker teker yüzlerinde gezinti yapan genç öğretmenin gözleri, kendisini o ana estirip konduran fırtınaları sorgulatan derin düşüncelerden buğulanmıştı. Ve onları kendi geleceklerinde sinsice bekleyen zaman gezgini oyunlarına karşı meraka dalmıştı. Uğraşıp da onlara aktaramadığı kendi eksiklerine odaklanmıştı. Bir gün gelip keşke dememek içindi herşey. Marifet, henüz vakit varken elinden geleni yapmaktı.

Telefonuna gelen mesaj sesiyle derinlerden yüzeeye çıkan düşüncelerini bir sonraki güne erteleyen Zeynep mesajı açtı. Tebessümle okuduğu mesajda şunlar yazıyordu:

“Halacım, biz okulun kapısındaız. Seni almaya geldik. Arabada bekliyoruz”

Günün heyecanı hepsini etkisi altına almış olduğundan direksiyon başında oturan Erkin’in çocukları tenbihlemesi sona ermek bilmiyordu.

“Anlaşıldı mı çocuklar? Halanız gelince sürprizin tadını kaçırmak yok. Kıkırdamak, gülmek falan da yok. Hemen anlar Zeynep, biliyorsunuz. Hem de Eylül teyzenizin bütün emekleri boşa gider. Sizden çok profesyonel bir tavır bekliyorum. Normal davranmanızı yani. Her gün olduğu gibi” diyordu defalarca.

“Bence sen bozacaksın sürprizi enişte. Bizden daha heyecanlısın” diyen Caner’e hak veren Erkin başını salladı.

Zeynep’in asla hatırlamak istemediği doğum günlerinden biriydi yine. Ve zaten hatırlamıyordu da. Eylül, Erman ve yakın dostlarla birlikte organize ettikleri o günü ve gecesini, Zeynep’in yaşamaktan nefret ettiği doğum gününü hüznünlere terk edilmekten kurtarmaktı niyetleri. Unutulmazlar arasına, geçmişin acılarını bastırıp unutturacak coşkulu bir mutluluğa taşımaktı.

Selin de Onur’un davetini kabul ederek geceye katılmak istemişti. Bilim çizgisinde yol alıp ilerleyen, sonra da hayat arkadaşlığına dönüştürme kararı aldıkları dostluklarını ilan etmeyi o geceye saklamışlardı. Eylül ve Erman’ın evinde hazırlanan sürpriz geceye onlar da kendi sürprizleriyle katılacaklardı.

“Oooo, herkes ne kadar şık giyinmiş bugün. Neden acaba?” diyerek arabada bekleyen çocukları selamlayan Zeynep’in sürprizi bildiğinden kuşkullanmış olsalar da renk vermediler.

“Eylül teyzem davet etmiş ya, o yüzden. Herkes kendi seçtiğini giyinince böyle oldu halacım. Çok mu abartmışız sence?” diyen Caner durumu kurtarıyordu.

Zeynep’in yorumsuz bir tebessümle olurluna bıraktığı duruma Erkin sahip çıktı o sıra.

“Evet yani, biraz öyle olmuş çocuklar. Neyseki ben hergünkü gibiyim. Şık ve yakışıklıyım. Alıştığınız gibi yani” diyerek hepsini güldürmüştü. Sonra da yanına huzurlu bir tebessümle oturan Zeynep’e dikmişti gözlerini.

“Hiç bana öyle bakma Zeynep. Gecikme olmasın diye kapıdan aldım çocukları. Ben de yardım edemedim. Aslında toplantıdan erken kaçmak için iyi fırsattı ama müdürler bir türlü yakamdan düşmediler. Eskiden bastonumu seviyorlar sanıyordum ama yanıldığımı bastondan kurtulunca anladım.

Cazibemi seviyorlarmış meğer” diyerek saçlarını düzelten Erkin herkesi güldürmeye devam ediyor, oyunu sürdürüyordu.

O akşam Eylül ablasının evine vardığında kocaman bir aileyle karşılaşmıştı Zeynep. Kendine özel olan zaman gezgini oyununa adım adım dahil olan herkes sanki oradaydı o akşam. Her biriyle farklı zamanlarda kesişen yolları, farklı anıları paylaşmışlığı vardı. Mezun edip üniversiteye kazandırdığı gençlerden bir kısmı bile oradaydı.

Şaşkınlığı çabuk geçip doğum günü olduğunu yine hatırlamıştı onca insanı görünce. Bu kez gözleri yaşarmadan, geçmişine sitem etmeden güler yüzle kabullenmişti sürprizi. Annesinin öldüğü gündü o gün. Zeynep’i dünyaya getiren acılı ve hasta kalbiyle yaratanın merhametine güvenip iki canını da teslim ettiği gündü. Hayatta kalan tek canını kendi zorlu sınavlarına yarımsız desteksiz, hatta kimsesiz terk ettiği gündü o gün.

Hatırlanmayı kendi tabiatından hak eden bir gündü aslında. Aynı gün doğan herkesin masallarından bir masaldı onun masalı da. Bütün masallar gibi ibret alınmaya, gözden geçirilmeye muhtaçtı. Levhi mahfuz daki kayıt yerini aldığı gibi tarihteki yerini de alacaktı. Yaratıcının sünnetiydi. Her birey kendi hayatını yaşayacaktı bu dünyada. Sonsuz hayatlarında sadece kendi kazandıklarından sorumlu tutulacaktı.

Caner’in her anını kaydetmeye çalıştığı güzel gecede Erkin bir konuşma yapma ihtiyacı duymuştu o gece. O da heybesinde taşıyıp ağırlık yapan geçmişe dair ne varsa ortaya atacaktı, ruhunu hafifletecekti. Bazılarının küllenmiş yaralarını deşip yüreklerine ateş salacak olsa da, son dönemeçte yakaladığı mutluluğunun bedelini nasıl ödediğini dostlarına anlatacaktı. Yarım adam hissiyle yaşadığı zamanı, aklını şeytana teslim ettiği acziyet günlerinde intihar etme fikrine nasıl saplandığını ve mucize kurtuluş öyküsünü anlatacaktı.

“Sevgili eşim Zeynep’e ve onu benim hayatımı kurtarsın diye dünyaya getiren rahmetli annemize ne kadar teşekkür

etsem azdır dostlar. Onunla gelecekte başka bir dünyada tanışırsam aynı şeyi yapacağım. Ellerini öpüp teşekkür edeceğim. İyi ki doğdun güzel karım. Seni çok seviyorum” diyecekti.

Gecenin sürprizleri bu kadarla kalmayacaktı o gece. En değerli doğumgünü hediyesini Eylül ablasından alacak olan Zeynep, onun hamile olduğunu öğrenince sevinç gözyaşlarını tutamayacaktı. Nereden nereye ulaşan, hangi acılardan devşirilip mutluluğa dönüşen hayatlarına şükretmeye doyamıyacaklardı o gece. İki kadının anılmaya değer çok hayatı dillere destan olacak, gök kubbede yankı bulacaktı.

BITTI